Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 252ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δράματα παιδίων εισαγομένων έντὸς ἱδρυμάτων καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς των ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου 1009

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ σατανικὴ δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ Παναγιώτη Μωραΐτη ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο Μπασιάκο, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) ... 1013

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἔρευνα περὶ τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. Lemoune Snyder, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 1019

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς ἀνώνυμον ἑλληνικὴν ἑταιρείαν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 1023

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 1027

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Σὲ τρεῖς πράξεις...», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σπύρου Πηλοῦ 1031

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς - Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 1039

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Los Angeles, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 1043

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1048

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 1051

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1056

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 252ὸν

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [1]

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Προλεγόμενα

1. Διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος συγκινήσεως, διότι ἐκλήθην καὶ πάλιν ὡς ὁμιλητὴς κατὰ τὴν Β' ταύτην ἐτησίαν ὁμήγυριν τῶν ὑπεραγαπητῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν τῶν Παιδοπόλεων. Διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν εἰς ἐμὲ τοιαύτην τιμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην, πρὸς τὰς ἐριτίμους ἐντεταλμένας Κυρίας τῆς «Βασιλικῆς Προνοίας», ἐμπνευσμένας καὶ δραστηρίας πρωτεργάτιδας τῶν δημιουργικῶν ἔργων τοῦ ἡγιασμένου Καθιδρύματος, ἀφθονωτάτας ὑποβάλλω τὰς εὐχαριστίας μου.

2. Δὲν ὑπερβάλλω, ἐὰν τονίσω ὅτι εἰς ἔργα καρποφόρου ἀγνῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀνθρωπιστικῆς εὐωδίας, χαρίζοντα βάλσαμον καὶ γλυκεῖαν ἀνακούφισιν εἰς πᾶσαν πάσχουσαν ἐξ ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς δυστυχίας καὶ ἀλγοῦσαν ψυχὴν συνανθρώπων, προσφέροντα δὲ νόημα καὶ ψυχικὴν ὡραιότητα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δρᾶσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, οἷα τὰ ἀλλεπάλληλα τῆς «Βασιλικῆς Προνοίας», ἀντικρύζει τις ζῶσαν τὴν θρησκείαν τῆς Ἀγάπης.

Σκέπτομαι δὲ καὶ ὁραματίζομαι, ὁπόση εὐτυχία καὶ ὁπόση ὡραιότης θὰ ἔρρεεν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης γῆς, ἐὰν τὰ ἀνθρώπινα τέκνα της θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὸ ἅγιον βάθος καὶ εἰς τὴν λυτρωτικὴν δύναμιν μιᾶς ἐνεργοῦ πανανθρωπίνης Φιλαλληλίας. Διότι «ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ θέλει νὰ αἰσθανθῇ τὴ ζωὴ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου μέσα στὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀδελφώνει τοὺς ἀνθρώπους. Ἔξω ἀπὸ τὸν σύνδεσμον αὐτόν, τίποτε δὲν ἀναπαύει τὴν ψυχή. Τὸ ψυχικὸ δρᾶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ λύσιν ἀλλοῦ πουθενά, παρὰ μόνο πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, ποὺ θὰ τὸν φέρῃ κοντὰ στὴν ψυχὴ τοῦ διπλανοῦ του. Ὅσο κι' ἂν φοβᾶται τὸν συνάνθρωπό του, ὅσο κι' ἂν προσπαθῇ, στὴν ἀπομόνωσή του, νὰ εὕρῃ τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, πάντα μελαγχολικὸς καὶ δυστυχὴς θὰ εἶναι. Γιατὶ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του θὰ ὑπάρχῃ πάντα ἡ γωνιὰ τοῦ καλοῦ, ποὺ θὰ τοῦ θυμίζῃ ὅτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς καλωσύνης, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶναι πλασμένος γιὰ τὴ ζωὴ τῆς καλωσύνης, καὶ ὅτι μόνο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ θὰ ἠμπορῇ νὰ εὕρῃ τὴν προσωπική του χαρά» [2].

---

1. Ἐκ τῆς ὁμιλίας ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Παιδοπόλεων τῆς «Βασιλικῆς Προνοίας» κατὰ τὴν 3ην Ἀπριλίου 1957.

2. «Νικόλαος Ἀντωνόπουλος. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης. Ἔκδ. γ', Ἀθῆναι, 1949».

Καὶ ἡ «Βασιλικὴ Πρόνοια» εἶναι «ἔργον καλωσύνης, τὸ ὁποῖον ἐβλάστησεν ἀπὸ τὸν σπόρον τῆς συμπόνιας, ὁ ὁποῖος ἐσκορπίσθη ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τῆς σεπτῆς Βασιλίσσης τῶν Ἑλλήνων, πλασμένης γιὰ τὴ βοήθεια στοὺς δοκιμασμένους, τοὺς δυστυχισμένους καὶ τοὺς κατατρεγμένους». Πρὸς ἣν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν πρὸς τὴν ἡρωΐδα τῆς ἀγάπης Ὀλυμπιάδα ἀπευθυνθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου χαρακτηρισμόν: «Ἀναλόγισαι πῶς ... ἕως τῆς παρούσης ἡμέρας οὐκ ἐπαύσω τρέφουσα πεινῶντα τὸν Χριστόν, διψῶντα ποτίζουσα, γυμνὸν ἐνδύουσα, ξένον συνάγουσα, ἀρρωστοῦντα ἐπισκοποῦσα, πρὸς δεδεμένον ἀπιοῦσα. Ἐννόησόν σου τῆς ἀγάπης τὸ πέλαγος, ὃ τοσοῦτον ἠνέῳξας... ».

3. Καὶ νῦν εἰσέρχομαι εἰς τὸ ταχθὲν δι' ἐμὲ θέμα τῆς ἐνώπιον τοῦ Ὑμετέρου Συνεδρίου ὁμιλίας μου, ἀναφερόμενον εἰς διάφορα προβλήματα τῶν παιδίων καὶ ἐφήβων, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται ἐντὸς τῶν διαφόρων Παιδικῶν Ἱδρυμάτων καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισίν των.

Τοιουτοτρόπως θὰ δοκιμάσω νὰ προσφέρω «κάτι ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην μου καὶ ταυτοχρόνως κάτι ἀπὸ τὴν ψυχήν μου».

Διότι τὰ θέματα τῆς παιδικῆς εὐτυχίας πάντοτε μὲ συνεκίνησαν καὶ μὲ ἔθελξαν, πρὸς αὐτὰ δὲ καὶ ἐκινήθην μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεών μου ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης μου ἐπιστημονικῆς συγγραφικῆς σταδιοδρομίας. Ἀνταποκριθεὶς τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν τῶν σεβαστῶν καὶ ὑπεραγαπητῶν γονέων μου, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα ὡς ἱεροὺς ἀνθρώπους τῆς καλωσύνης.

§ *1. Ἔκτασις τοῦ προβλήματος τῆς ἀγωγῆς ἐντὸς τῶν Παιδικῶν Ἱδρυμάτων.*

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκληφθῶ ἐνδεχομένως ὡς ὑπέρμετρος καὶ ὡς ὑπερβάλλων εἰς τὰς κρίσεις μου, ἐὰν θὰ ἐτόλμων νὰ χαρακτηρίσω τὸ ἐν λόγῳ θέμα τῶν προβλημάτων τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων, τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων, καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεώς των ὡς ἀχανές. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ πάμπολλαι καὶ ποικίλαι καὶ δυσεπίλυτοι εἶναι αἱ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐντεῦθεν ἀνακύπτουσαι ἐνώπιον τῶν ὑπευθύνων, ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἱδρυμάτων, σχετικαὶ ἀπορίαι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην στάσιν ἔναντι τῶν νεαρῶν τροφίμων καὶ εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην χειραγώγησιν αὐτῶν. Διὸ ἀκριβῶς, ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ περιορισθῶ, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐν λόγῳ θέματός μου, μόνον εἰς ὡρισμένην κεντρικὴν ἀφετηρίαν ἐκ τοῦ ἐκτενοῦς τούτου κύκλου τῶν ἀποριῶν.

§ *2. Ἔρευνα τῶν προβλημάτων τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν Παιδικῶν Ἱδρυμάτων ἀπὸ ἀπόψεως Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας.*

I. Εἰδικῶς ὅμως τὸ ἐν λόγῳ θέμα τῶν προβλημάτων τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν Ἱδρυμάτων ἀνηλίκων θὰ ἀντικρύσω οὐχὶ ὡς παιδαγωγός, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς εἰδικωτέρας ἐπιστήμης, εἰς ἣν διακονῶ. Ἐννοῶ τὴν ἐπιστήμην τῆς «Ἐγκληματολογίας», ἡ ὁποία διευρυνομένη θὰ ἔδει, καθ' ἡμᾶς, νὰ ἐξελιχθῇ εἰς μίαν ἄγνωστον εἰσέτι ἐν τῷ διεθνεῖ ἐπιστημονικῷ ὁρίζοντι ἐπιστημονικὴν ἱεραρχίαν, τὴν τῆς «Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας»([1]).

II. Πρόκειται περὶ ἐπιστήμης, ἡ ὁποία παρουσιάζει ἀναλογίαν πρὸς τὴν Ἰατρικήν, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησιν τῆς σωματικῆς ὑγείας, τὴν πάλην κατὰ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, τὴν ἐν γένει ἀνακούφισιν τῶν σωματικῶς πασχόντων καὶ τὴν πάλην ἐναντίον τοῦ σωματικοῦ θανάτου. Πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, προσομοιάζουσα ἡ ἱεραρχία τῆς Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας, ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ αὕτη νόσους καὶ πληγὰς καὶ ὀδύνας καὶ δυστυχίας, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος,

1. Ὅρα σχετικῶς «Ἰωάννης Κωνστ. Παπαζαχαρίου. Διεύρυνσις τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς ἐπιστήμην τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας. Ἀθῆναι 1956».

ἀλλὰ ἠθικὰς τῆς ψυχῆς. Φερ' εἰπεῖν τὰς κοινωνικὰς νόσους τῆς ἐγκληματικότητος, τῆς πορνείας, τῆς ἀλητείας ἢ τῆς ἐπαιτείας. Τῆς τοξικομανίας ἢ τῆς οἰνοφλυγίας. Τῆς αὐτοκτονίας. Τῆς ἀθεΐας, τοῦ ὑλισμοῦ. Τῆς φρενοπαθείας. Τοῦ «φαρισαϊσμοῦ». Τῆς διαλύσεως τῶν οἰκογενειῶν, τῶν νόθων γεννήσεων ἢ διαφόρων ἄλλων κοινωνικῶν τραγωδιῶν. Τῆς δουλείας ὑπὸ τὰς ποικίλας μορφὰς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς κ.ο.κ.

Καὶ οἱονεὶ ὡς ἐπιστήμη τῆς Κοινωνικῆς Ἰατρικῆς θέτει ὡς σκοπὸν ἡ Βιοκοινωνικὴ Παθολογία τὴν διατήρησιν τῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, τὴν πάλην ἐναντίον τῶν ἠθικῶν καὶ ψυχικῶν ἀσθενειῶν, τὴν ἐν γένει ἀνακούφισιν τῶν ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς πασχόντων καὶ τὴν πάλην ἐναντίον ἑνὸς θανάτου, τοῦ ἠθικοῦ καὶ ψυχικοῦ, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον φοβεῖται εἷς χριστιανός. Λέγει ὁ θεῖος λόγος : «Καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» (1). «Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (2).

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ προτεινόμενος νέος κλάδος τῆς «Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας», ἤτοι τῆς ἰατρικῆς τῶν ἠθικῶν δυστυχιῶν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, εἶναι ἱερός, ἐκπηδῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι «ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ».

Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ ἐπιστήμων ἀνατόμος τῶν κοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων εὑρίσκεται «μέσα εἰς τὸν βοῦρκον καὶ εἰς τὴν σῆψιν καὶ εἰς τὰς βρωμερότητας καὶ ἐλεεινότητας τῆς κοινωνίας», τὰς ὁποίας διερευνᾷ καὶ ἐναντίον τῶν ὁποίων ἀγωνίζεται ἀγῶνα τιτανικόν.

III. Ἀκριβῶς λοιπὸν ἀπὸ τῆς τοιαύτης σκοπιᾶς τῆς ἐπιστήμης τῆς Παθολογίας τῶν Κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων θὰ ἀντικρύσω τὸ θέμα τῆς διερευνήσεως τῶν προβλημάτων τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων, τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἱδρυμάτων, καὶ τῆς ἐνδεικνυομένης ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν.

Καὶ τοῦτο, διότι ποθῶ νὰ ὑποδείξω, τὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν οἱ ὑπεύθυνοι ἐντὸς αὐτῶν, ἵνα ἀποφύγωσι παιδαγωγικὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο τυχὸν νὰ ὁδηγήσωσι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν περιθαλπόμενον νέον ἄνθρωπον εἰς ἕνα ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν κρημνόν.

§ 3. *Αἱ περιπτώσεις περιθαλπομένων ἀνηλίκων ἐντὸς τῶν Ἱδρυμάτων γενικῶς.*

Ι. Τὸ θέμα μου προφανῶς παρουσιάζει δύο πλευράς, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς τὰ προβλήματα τῶν παιδίων καὶ ἐφήβων, τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἱδρυμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐνδεικνυομένην ἀντιμετώπισίν των.

Καὶ ἐν πρώτοις, ὡς πρὸς τὴν πρώτην πλευράν, νομίζω ὅτι δὲν ἀπομακρύνομαι τῆς πραγματικότητος, ἐὰν ἰσχυρισθῶ , ὅτι σχεδὸν πάντοτε «κἄθε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια αὐτά, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται εἰς τὰ παιδικὰ ἱδρύματα, τὰ ἔφερε κοντά μας καὶ μᾶς τὰ ἐνεπιστεύθη κάποια τραγικὴ μοῖρα».

«Μοῖρα παιδιοῦ, ποὺ παρουσιάζει ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς σωματικὰς ἢ πνευματικὰς ἢ ψυχικὰς ἀτελείας, ἴσως ἄσχημο καὶ ἀποκρουστικόν, ἴσως ἀσθενικόν, καχεκτικὸν καὶ θνησιγενές. Ἡ παιδὶ φτωχὸ καὶ πεινασμένο καὶ περιφρονημένο. Ἡ μοῖρα παιδιοῦ, ποὺ ἔχασε τὴν γλυκειά του μαννούλα, ποὺ μόνη αὐτὴ ξεύρει νὰ προσφέρῃ ὁλόκληρον τὸν ἑαυτόν της στὰ παιδιά της, χωρὶς νὰ κρατάῃ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτόν της. Ἡ ποὺ ἔχασε ἕνα προστάτη ἀγαπημένο πατέρα, διότι ἔχει καὶ τὸ χάδι ἑνὸς πατέρα τὴν γλυκύτητά του. Ἡ δυστυχισμένο παιδί, ποὺ ἔχασε καὶ τοὺς δύο γονεῖς του,

1. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον ι' 28.
2. Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον β' 17.

δηλαδὴ ὁλόκληρον τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἐπιγείου παραδείσου τῆς ζωῆς του. "Η παιδί, ποὺ ἐγεννήθη νόθον ἢ καὶ ἐπετάχθηκε στὸ δρόμο ὡς ἔκθετον» κ.ο.κ.

ΙΙ. Διδάσκει δ' ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας ὅτι εἰς ἁπάσας τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀντικρύζομεν «μίαν πληγωμένην ψυχήν», διότι, «ὅπως πληγώνεται ἀπὸ ἕνα μαχαίρι κάποιο ἀνθρώπινο σῶμα, ἔτσι πληγώνεται ἀπὸ μία δυστυχία ἢ ἀπὸ μία παλιανθρωπιὰ μία ἀνθρώπινη ψυχή».

'Επὶ τῶν περιπτώσεων τούτων μεταχειρίζεται ἡ ἐπιστήμη τὸν ψυχρὸν ἴσως ὅρον «ψυχικὰ τραύματα». Πάντως ἓν παραμένει βέβαιον ὅτι ἐντεῦθεν μία ἀνθρωπίνη ψυχὴ διαποτίζεται ὑπὸ πικρίας καὶ ἄλγους.

'Αλλὰ τὸ κακόν, δυστυχῶς, δὲν σταματᾷ. Διότι ἡ συνήθης συνέχεια εἶναι ὅτι «ξεχύνεται κάτι, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὸ σκοτάδι μέσα στὴ ψυχή». Διότι ἡ «ἰδία αὐτὴ ψυχὴ γεμίζει ἀπὸ κάποιο δηλητήριο», τὸ ὁποῖον λέγεται μῖσος καὶ κακία καὶ ἐχθρότης ἐναντίον τῶν συνανθρώπων καὶ ἐναντίον τῆς κοινωνίας, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ψυχὴ «χάνει τὸ φῶς της, ποὺ λέγεται ἀγάπη τοῦ πλησίον».

Καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων ἡ ἐπιστήμη μεταχειρίζεται τοὺς ψυχρούς της ὅρους τῆς «ἀντικοινωνικότητος» καὶ τῆς «ἀποξενώσεως ἀπὸ τῆς κοινωνίας». Καὶ ἡ τοιαύτη ἀντικοινωνικότης καὶ ἀποξένωσις ἄγει εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν καταστροφήν, ἤτοι εἰς τὸν ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν θάνατον. Τὸ ὁποῖον λέγεται «φυλακὴ» ἢ «πορνεῖον» ἢ «ἄσυλον» ἢ «φρενοκομεῖον» ἢ «νεκροταφεῖον» κ.τ.λ.

ΙΙΙ. Θὰ προσπαθήσω τὰς ἐπιστημονικὰς ταύτας ἀληθείας νὰ διασαφήσω, σταχυολογῶν καὶ ἕνια συγκεκριμένα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ἐκ τῆς σωρείας, ἅτινα καθημερινῶς ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀντικρύζω.

§ 4. *Αἱ περιπτώσεις τῶν περιθαλπομένων ἀνηλίκων ἐντὸς τῶν 'Ιδρυμάτων, ἐρευνώμεναι εἰδικώτερον.*

Ι. Περιπτώσεις σωματικῶν ἀτελειῶν.

1. Καὶ ἂς ἀντικρύσωμεν ἐν πρώτοις τὰς διαφόρους περιπτώσεις παιδίων καὶ ἐφήβων, παρουσιαζόντων ποικίλας σωματικὰς ἀτελείας.

2. 'Η σημασία τοῦ προβλήματος διεπιστώθη ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐνίων Σινῶν φιλοσόφων, παρατηρητῶν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τονισάντων ὅτι μόνον ἐντὸς τοῦ σώματος ὑγιοῦς δύναται νὰ κατοικῇ ψυχὴ ὑγιής. «Οἷα ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή».

'Εναργεστέραν χαρακτηριστικὴν σχετικὴν περίπτωσιν διετύπωσε καὶ ὁ "Ομηρος περὶ τῆς παροιμιώδους καταστάσης «Θερσιτικῆς διαγωγῆς» ('Ιλιάς), ἤτοι τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀσχημοτάτου τὴν μορφὴν Αἰτωλοῦ Θερσίτου, μετασχόντος τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας. Οὗτος ἀπογοητευμένος διὰ τὴν ἀσχημίαν του εἰς ἐποχὴν καὶ εἰς κοινωνίαν, ἥτις εἶχεν ἐξιδανικεύσει τὸν ἀνθρώπινον τύπον τοῦ ὑπερφυοῦς ἥρωος, ἐνσαρκοῦντος σωματικὴν ρώμην καὶ σωματικὸν κάλλος, ἀντέδρασεν ὡς ψυχὴ διὰ τῆς κακίας. Οὕτω κατέστη οὗτος περιώνυμος ὡς αἴσχιστος τὸ ἦθος, ἀμετροεπής, φωνασκός, προπετὴς καὶ φιλολοίδορος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέβη συνώνυμον τοῦ ἀναιδοῦς, δειλοῦ, καὶ ἐν ταὐτῷ ἀσχήμου ἀνθρώπου(1).

(Συνεχίζεται)

1. Σχετικῶς «Γ. Γαρδίκας. «'Εγκ. Λεξ. 'Ελευθερουδάκη». Τόμος ΣΤ'. 'Αθῆναι, 1929», σ. 514. Εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ Θερσίτου ἀναφέρεται καὶ ὁ «Heinrich Eanseimann. Einfuhrung in die Heilpadagogik. Erlenbach—Zürich. 1946», σ. 335.

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΜΩΡΑΪΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΗΛΕΜΑΧΟ ΜΠΑΣΙΑΚΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ σκοτωμένου εἶπε, καταλήγοντας, ὅτι τὸν μακαρίτη τὸν ἀδελφό του τοῦ τὸν «ἔφαγε» ὁ Μπασιάκος, καὶ ἐξήγησε ἀκόμη πού στηρίζει αὐτὴ τὴ γνώμη του. Στὴν ἐνοικίασι τῆς «τσάντλερ» τοῦ Παπαδημητρίου μέσω τοῦ Μπρατσιώτη, τὴν ἀναχώρησί τους ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ἀθηναϊκό», στὸ τηλεγράφημα πού ἔστειλεν ὕστερα ἀπὸ τὸ Βόλο ὁ Μπασιάκος στὸν σκοτωμένο πιὰ Μωραΐτη στὴν «Ἀργολίδα» γιὰ νὰ τοῦ ζητάη, δῆθεν, τὰ λεπτά πού ποτὲ δὲν τοῦ δάνεισε, στὸ γράμμα πού ἔγραψε στὸν πατέρα του, παρουσιάζοντας ἐπίσης τὸν ἄνθρωπο πού σκότωσε σατανικώτατα σὰν θῦμα του. Καὶ ἀκόμη στὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὴν ἴδια τὴ μητέρα του, ὁ Μπασιάκος φεύγοντας γιὰ τὸ Βόλο εἶχε μαζί του 9.000 δραχμές, ἐνῶ ἔδωσε σὲ ἕνα Γιωργαντᾶ γιὰ σανὰ πού τοῦ χρώσταγε 11 χιλιάρικα, ἔχασε στὸ πόκερ ἄλλα 10 καὶ εἶχεν ἀκόμη στὴν Χαλκίδα μαζί του 34 χιλιάρικα. Διηρωτήθη πού τὰ βρῆκε ὅλα αὐτὰ τὰ μὴ δικαιολογούμενα λεπτὰ καὶ τὰ ὅσα ἀκόμη σκορποῦσε παντοῦ, τὰ ροῦχα πού ἀγόρασε ὁλοκαίνουργα καὶ ἐπέμενεν ὅτι ὁ Μπασιάκος ἦταν ὁ δολοφόνος, ὅτι ὁ παππούς του εἶχε κάνει φονικὰ σκοτώνοντας ἕνα δυστυχισμένο γεροντάκι καὶ καταδικάστηκε γιὰ φονιὰς καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Τηλέμαχος μέσα στὴ φυλακὴ στὸν παληὸ Στρατώνα εἶχε μπάσει καὶ ἔσερνε ἐπάνω του φαλτσέτα. Μὰ καὶ στὸ ἐφηβεῖο «Ἀβέρωφ», ὅπου ἦταν ὑπόδικος γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μπασιάκου, τὸ πρῶτον ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν Γιάνναρος τοῦ βρῆκε δυὸ φαλτσέτες πού τὶς εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ παπουτσίδικο τῆς φυλακῆς γιὰ νὰ ἐπιβάλλεται στοὺς ἄλλους συγκρατουμένους του, νὰ τοὺς τρομοκρατῆ καὶ νὰ τοὺς κάνη πειθήνια ὄργανά του.

Ὁ μάρτυς Σεραφεὶμ Γεωργίου, ξενοδόχος στὴν Καρδίτσα, εἶπεν ὅτι στὸ προσκέφαλο τοῦ Μπασιάκου βρῆκε 28 χιλιάδες δραχμὲς σὲ πεντακοσάρικα ξεχασμένα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Μὰ ὁ Μπασιάκος ἔδειξεν ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφεραν καὶ τόσο τὰ λεπτὰ λέγοντάς του ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ στὴν Τράπεζα. Ἄλλος πάλιν, ὁ Παῦλος Πηγαδιώτης εἶπεν ὅτι ὁ Μπασιάκος πρὶν ἀπὸ τὸ φόνο ἦταν πτωχὸς καὶ ὅτι τοῦ εἶχε πάρει μιὰ φορεσιὰ ροῦχα γιὰ νὰ φορέση καὶ 150 δραχμὲς καὶ δὲν τοῦ τὰ γύρισε. Μετὰ ὅμως τὴ δολοφονία τοῦ Μωραΐτη καὶ μέχρι τὴ σύλληψί του βρέθηκε μὲ καινούργια γκαρνταρόμπα, μὲ γκαρσονιέρα, μὲ μαιτρέσσα, ἐσύχναζε στὸ τότε καμπαρὲ τῆς μόδας «Σὰν Σουσὶ» καὶ κάθε τόσο ἔδειχνε βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του, 25 καὶ 30 χιλιάρικα.

Κάποιος ἄλλος σωφέρ, ἕνας Κουρῆς, εἶπε στὸ Στρατοδικεῖο ὅτι ὁ Παπαδημητρίου ἐξωμολογήθηκε καὶ σ' αὐτὸν ὅτι αὐτὸς μετέφερε τὸ πτῶμα τοῦ Μωραΐτη στὴ Μαλακάσα καὶ ὅτι ὅταν ὁ κατηγορούμενος σωφὲρ γύρισε ἀπὸ τὴ Λάρισα καὶ τὸν εἶχε διώξει πιὰ ἡ Δαλάκου καὶ δούλευε στὸ καζίνο τοῦ Φαλήρου, μιὰ νύχτα βρῆκε καρφωμένο μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, γιὰ μιὰ στιγμὴ πού ἔλειψεν, ἕνα σημείωμα τοῦ Μπασιάκου πού ἔγραφε: «Μὴ μαρτυρήσης γιατὶ θὰ σκοτωθῆς». Ὁ Παπαδημητρίου ὅμως ἔκανε τὴν κουταμάρα, καθὼς τοῦ ἔλεγε ὕστερα, νὰ τὸ σκίση. Εἶχε πραγματικὰ πανικοβληθῆ πού ἐμπλεξε στὴν περιπέτεια αὐτὴ καὶ στὸ φοβερὸ ἔγκλημα. Ὁ Κουρῆς ἐπέμεινεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Παπαδημητρίου ἀναγκάσθηκε νὰ βοηθήση γιατὶ ἀπειλήθηκε. Μετὰ τὸ ἔγκλημα ἦταν ἀπένταρος καὶ ζήτησε καὶ ἀπὸ τὸν Κουρῆ δανεικά.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ δίκη ἔγινε δραματική. Ὁ Μπασιάκος ἔπαιζε θέατρο καὶ ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατοδίκες ρώτησε σὲ μιὰ διακοπὴ τοῦ μάρτυρος Κουρῆ τὸν Παπαδημητρίου, πού βρισκόταν μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὅταν ἔπεσεν ὁ πυροβολισμὸς ἢ

μᾶλλον ὅταν ἄκουσε τὸν κρότο καὶ γύρισε νὰ δῆ τί συμβαίνει, ὁ κατηγορούμενος σωφὲρ ἀπήντησε:

— Περνοῦσα τὴν ὁδὸν Ἀριστοτέλους καὶ ἤμουνα πρὸς τὸ τέρμα. Ἑτοιμαζόμουνα μόνος νὰ γυρίσω γιὰ νὰ ρωτήσω ποιὸν δρόμο ἔπρεπε ὕστερα νὰ πάρω, ὅταν ἄκουσα πίσω μου ἕνα «μπάμ». Γύρισα καὶ εἶδα τὸ Μωραΐτη πεσμένο, ἀναίσθητο μέσα στὸ κάθισμα καὶ γερμένο νὰ κρατάη μὲ τὸ χέρι του τὸ λαιμό του, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένος στὸ αἷμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κέρωσα καὶ πῆγα ἀσυναίσθητα νὰ σταματήσω, ὅταν ὁ Μπασιάκος πρότεινε τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ἐπάνω μου καὶ μοῦ φώναξε:

— Προχώρει . . . τὸ σταυρό σου.

Καὶ τρέμοντας προχώρησα . . .

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ ἐδώλιο ὁ Μπασιάκος καὶ φώναξε στὸ Παπαδημητρίου ποὺ καθότανε πιὸ πέρα.

— Γιατὶ βρὲ παληάνθρωπε λὲς ψέμματα;

—Ἐγὼ βρὲ Μπασιάκο λέω ψέμματα ἢ ἐσύ; Ποιός σκότωσε τὸ Μωραΐτη; Ἐγὼ ἢ ἐσύ; τοῦ ἀπήντησεν ὁ Παπαδημητρίου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἀργότερα, εἶπεν ὁ Μπασιάκος.

Ὁ Παπαδημητρίου ὅμως εἶχε θυμώσει. Πῆρε φόρα καὶ δὲν ἐννοῦσε νὰ σταματήση. Καὶ στὸν ἴδιο τόνο ἐξακολούθησε:

—Ὥστε εἶναι ψέμματα αὐτὰ ποὺ λέγω ὅτι τὸν σκότωσες; Ὅτι μὲ τὸ πιστόλι μὲ ὑποχρέωσες νὰ τραβήξω μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴ Μαλακάσα καὶ ἐκεῖ μεταφέραμε τὸν μακαρίτη στὴ χαράδρα καὶ πῶς ὕστερα ἔρριχνες μιὰ-μιὰ τὶς πέτρες ἐπάνω στὸ κουφάρι του; Μοῦ φαίνεται σᾶν ν' ἀκούω καὶ τώρα τὶς πέτρες μιὰ-μιὰ νὰ πέφτουνε ἐπάνω στὸ καταματωμένο πτῶμα του καὶ νὰ κάνουνε «ντούπ-ντούπ-ντούπ». Τὸ λέω καὶ ἀνατριχιάζω. Καὶ ὅσο τὸ σκέπτομαι πάω νὰ τρελλαθῶ. Ψέμματα εἶναι αὐτὰ ὅλα; Ἔ; Ἀπάντησε . . .

Ὅλο τὸ ἀκροατήριο τὸ κατέλαβε φρίκη μὲ αὐτὴ τὴ δραματικὴ περιγραφὴ τῆς μακάβριας ἐκείνης σκηνῆς καὶ μόνο στοῦ Μπασιάκου τὰ χείλη διαγραφόταν ἕνα εἰρωνικὸ καὶ πικρὸ χαμόγελο. Μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ παραστήση ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ σκηνοθετημένη συκοφαντία εἰς βάρος του, γιατὶ ἐννοοῦσε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ μᾶς παριστάνη τὸν ἀθῶο. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ἀπαντήση, ἀλλὰ ὁ Πρόεδρος, ὁ μακαρίτης Μοᾶτσος, σηκώθηκε στὴν ἕδρα του ὄρθιος καὶ φώναζε:

— Φτάνει πιὰ . . . Στὴν ἀπολογία σου θὰ πῆς τὴν ἄποψί σου Μπασιάκο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηγόρους τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ρώτησε τότε τὸν Παπαδημητρίου ἂν τοῦ εἶπεν ὁ Μπασιάκος ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ γιατὶ ἔκανε τὸ φόνο.

— Πῶς, ἀμέσως μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, ἀπήντησεν ὁ Παπαδημητρίου καὶ πάλι. Μοῦ εἶπε: «Τοῦ τὸ χρώσταγα, γιατὶ αὐτὸς εἶχε βάλει ἀνθρώπους του καὶ μοῦ σκότωσαν τὸν ἀδελφό μου ἐπειδὴ ἦταν ἀντίθετός του».

— Αὐτὸ ὅμως Παπαδημητρίου δὲν τὸ εἶπες σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ἀπολογίες σου, τοῦ παρετήρησεν ὁ Πρόεδρος.

— Ναὶ ἔχετε δίκηο. Δὲν τὸ εἶπα. Μπορεῖ καὶ νὰ μοῦ ξέφυγε, ἀπήντησεν ὁ Παπαδημητρίου.

Στὸν γράφοντα ὅμως, ὅταν συνελήφθη καὶ ἐπροφυλακίσθη ὁ Παπαδημητρίου, ὁ σωφὲρ τῆς μοιραίας «τσάντλερ» εἶπεν ὅτι ὁ Μπασιάκος τοῦ εἶχε πῆ ἀμέσως μετὰ τὸν φόνο ὅτι σκότωσε τὸν Μωραΐτη γιὰ λόγους τιμῆς.

Μετὰ τὸ παραπάνω δραματικὸ ἐπεισόδιο συνεχίσθηκε ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Κουρῆ, ποὺ εἶπεν ὅτι ὁ Παπαδημητρίου τοῦ ὡμολόγησεν ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴ Μαλακάσα, ὁ Μπασιάκος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα δέμα τυλιγμένο μὲ ἐφημερίδες, δηλαδὴ τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ θῦμα του. Ἐπίσης κατέθεσεν ὅτι ὁ Παπαδημητρίου εἶχε τρομοκρατηθῆ γιατὶ καὶ στὴ Λάρισα ποὺ πῆγε ὁ Μπασιάκος

τοῦ εἶχε στείλει ἕνα φαντάρο καὶ δύο πολῖτες συγγενεῖς του, μὲ τοὺς ὁποίους τοῦ παράγγειλε νὰ μὴν ἀνοίξη τὸ στόμα του καὶ πῆ λέξι γιὰ ὅ,τι ἤξερε.

Ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο παρήλασαν καὶ ἄλλοι ἀρκετοὶ μάρτυρες. Ἡ Ἄννα Δαλάκου, ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς «τσάνλτερ», ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι ὁ Παπαδημητρίου γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς εἶπεν ὅτι εἶχε πάει κάποιον στὸ Τατόϊ καὶ τῆς ἔδωσε 250 δραχμὲς γιὰ τὸ ἀγώγι, λέγοντας ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶχε λερώσει καὶ τὸ πλύνανε, γιατὶ ὁ ἐπιβάτης ζαλίστηκε καὶ ἔκανε ἐμετὸ μέσα στὸ ἀμάξι. Ἡ Μαρία Γεωργαντᾶ, ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἐγκλήματος στὸ Σχηματάρι ὁ Μπασιάκος ἐξώφλησε ἕνα παληό του χρέος ἀπὸ σανὰ ποὺ εἶχε σ' αὐτὴν καὶ τὴν ἐπλήρωσε μὲ ἕνδεκα χιλιάρικα. Ὁ Γιάννης Σεφερλῆς, ποὺ κατέθεσεν ὅτι ὁ Παπαδημητρίου σ' ἕνα, μὲ τὸ ἐπίθετο Λαγό, φίλο του σωφέρ, ποὺ τὸν εἶδε μουδιασμένο καὶ τὸν ρώτησε μήπως τρακάρησε πουθενὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Δαλάκου καὶ τοῦ ἔκανε καμμιὰ ζημιὰ ὁ Παπαδημητρίου τοῦ εἶπε : «Κάτι σοβαρώτερο μοῦ συνέβη σὲ μένα καὶ τὸ πότε θὰ ξεσπάση ἡ μπόρα δὲν τὸ ξέρω». Ὁ Ι. Κουτσολιὸς ἀπὸ τὴν Τανάγρα, ἔμπορος, κατέθεσεν ὅτι μετὰ τὸ ἔγκλημα ὁ Μπασιάκος καὶ ὁ πατέρας του διέδιδαν ὅτι ὁ Μωραΐτης γλένταγε στὸ Παρίσι, ὅτι ὁ παπποῦς τοῦ Μπασιάκου ἦταν ληστὴς καὶ φονιὰς καὶ ὅτι πέθανε στὶς φυλακές, ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Μπασιάκου, ὅταν ὁ Τηλέμαχος ἦταν στὴν Καρδίτσα, τοῦ πῆγε λεπτὰ ἐκεῖ καὶ ὅτι ὅταν ἐγύρισε καὶ βρισκόταν μέσα στὸ καφενεῖο «Ἀργολίδα», εἶδε τὸ πρὸς τὸν μακαρίτη Μωραΐτη σταλμένο μετὰ τὴ δολοφονία τηλεγράφημα τοῦ γυιοῦ του γιὰ τὸ δῆθεν χρέος τοῦ θύματος καὶ φώναξε τότε ὁ γέρος τὰ γκαρσόνια νὰ φέρουν καὶ νὰ ἀνοίξουν τὸ τηλεγράφημα γιὰ νὰ δοῦν μήπως εἶναι δικό τους. Καὶ μὲ αὐτὸ ὁ πατέρας Μπασιάκος ἤθελε νὰ ἐπιστήση τὴν προσοχὴ τῶν θαμώνων τοῦ καφενείου στὸ τηλεγράφημα τοῦ Τηλέμαχου πρὸς τὸ Μωραΐτη ποὺ εἶχε δολοφονήσει.

Θέλησε νὰ κάνη ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποια διευκρίνισι ὁ πατέρας τοῦ Μπασιάκου, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὴ δίκη τοῦ γυιοῦ του,ἀλλὰ ὁ Πρόεδρος δὲν τὸ ἐπέτρεψε καὶ συνεχίσθηκαν οἱ εἰς βάρος τῶν κατηγορουμένων ἀποκαλύψεις ἀπὸ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ὁ μάρτυς Ἀθανάσιος Νταούλης κατέθεσεν ὅτι ὁ Μπασιάκος τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ φερόμενος ὡς ἐξαφανισθεὶς Μωραΐτης ἦταν καλὰ καὶ ὅτι γλεντοῦσε στὴ Ρουμανία ὅπου βρισκόταν. Ὁ Μπασιάκος, θέλοντας νὰ ἐξουδετερώση τὸ εἰς βάρος του αὐτὸ στοιχεῖο, διέκοψε θρασύτατα τὸν μάρτυρα καὶ εἶπε :

— Δὲν θυμώσατε κ. Νταούλη. Σεῖς μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ Μωραΐτης βρίσκεται στὴ Ρουμανία.

Καὶ ὁ μάρτυς ἐπέμενε.

— Μὲ συγχωρεῖτε κ. Μπασιάκο. Λάθος κάνετε. Ἐσεῖς μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Πᾶνος Μωραΐτης εἶχε πάει ταξίδι στὴ Ρουμανία.

—Ἴσως νὰ μὴ θέλετε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια κ. Νταούλη, παρετήρησε θρασύτατα ὁ Μπασιάκος. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ἐγὼ εἶμαι τώρα κρατούμενος καὶ σεῖς ἐλεύθερος.

Μὰ ὁ Μπασιάκος κατέφυγεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ σὲ ἕνα ἄλλο σατανικὸ κόλπο, νομίζοντας ὅτι μποροῦσε νὰ θολώση τὰ νερὰ καὶ νὰ παραστήση στοὺς στρατοδίκες τὸν ἑαυτό του θῦμα μιᾶς σκευωρίας τοῦ φουκαρᾶ τοῦ Παπαδημητρίου, ποὺ γιὰ μένα ἦταν κι' αὐτὸς θῦμα τοῦ Μπασιάκου. Ὁ Μπασιάκος λοιπὸν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἐδημιουργήθη ἡ δυσμενὴς γι' αὐτὸν ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ μάρτυρος Νταούλη σηκώθηκε μὲ στόμφο καὶ παρέδωσε στὸ δικαστήριο ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ ἔγραψε καὶ τοῦ ἔστειλεν ἕνας κρατούμενος στὶς φυλακὲς τοῦ παληοῦ Στρατῶνα, ὁ Ἀχιλλέας Βυθούλας, ὀνομαστὸς κακοποιὸς καὶ λαθρέμπορος ναρκωτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αὐτὸς λοιπὸν ἔγραφε στὸν Μπασιάκο ὅτι ὁ Παπαδημητρίου μέσα στὴν παληὰ Στρατῶνα ἔλεγεν σ' ἕνα ἄλλο συγκρατούμενό του ὅτι : «μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ ξεμπλέξη τὸ Μπασιάκο καὶ νὰ ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πάρη 15.000 δραχμές». Μὰ στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου καταδίκου

δὲν φαινόταν καθαρὰ καὶ ὁ Μπασιάκος ἀρνήθηκε στὸ Στρατοδικεῖο νὰ τὸν κατανομάση. Εἶπεν ὅτι μόνο μιὰ τακτικὴ ἀνάκρισι θὰ τὸν ἀπεκάλυπτε. Μὰ οἱ στρατοδίκαι δὲν ἦταν κουτοὶ γιὰ νὰ τὸ χάψουν. Κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ καὶ τὸ ἀνακάτεμα τοῦ Βυθούλα, τὸν ὁποῖον ἀπὸ ὅπου νὰ τὸν ἔπιανες βρωμοῦσες, ἦταν κόλπο τοῦ Μπασιάκου μὲ τὴν στερνὴ ἐλπίδα νὰ ματαιώση τὴ δίκη καὶ τὸ Δικαστήριο νὰ διατάξη μιὰ νέα ἀνάκρισι. Ἤθελε μὲ ἄλλα λόγια νὰ κερδίση χρόνο καὶ νὰ ἀναβάλη τὴ θανατική του ἐκτέλεσι, ποὺ κι' αὐτὸς πιὰ ἄρχισε νὰ τὴν διαισθάνεται. Καὶ φυσικὰ τὸ Στρατοδικεῖο δὲν ἔδωσε καμμιὰ συνέχεια στὴν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολή.

Σάββατο 20 Ἰουνίου 1925. Ἡ δίκη στὸ Στρατοδικεῖο ἐξακολουθεῖ ἀκόμα καὶ συνεχίζεται ἡ ἐξέτασις διαφόρων μαρτύρων ποὺ προσθέτουν καὶ ἄλλα συντριπτικὰ στοιχεῖα. Καὶ νὰ ἕνας Σόλος, σωφέρ, ποὺ κατέθεσεν ὅτι καὶ σ' αὐτὸν ὁ Παπαδημητρίου κλαίγοντας τοῦ εἶπε ὅτι ἄθελά του τὸν μπλέξανε σ' ἕνα κακούργημα φρικτό. Ἄλλη μιὰ ἀπόδειξις τῆς συντριβῆς του. Ἕνας ἐμπορομεσίτης, ὁ Μᾶρκος Διαμιανίδης, φίλος τοῦ ἀδικοσκοτωμένου, κατέθεσεν ὅτι ὁ μακαρίτης ἔτριβε τὰ χέρια του γιατὶ θὰ ἔπαιρνε κάποια μεγάλη προμήθεια, ἀφοῦ θὰ ἐδωροδοκοῦσε τὸν τότε ἰδιαίτερο τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας. Καὶ τελευταῖος μάρτυς ἐξητάσθη ὁ τότε διευθυντὴς τοῦ καφενείου «Ἀργολὶς» Γαβριήλ, ποὺ εἶπε τὰ γνωστὰ στὴν ἀνάκρισι στοιχεῖα, ἤτοι ὅτι ὁ Μπασιάκος προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείση ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς 18 Φεβρουαρίου αὐτὸς καὶ ὁ Μωραΐτης καθόντουσαν στὸ καφενεῖο καὶ ὅτι ἂν ἐξετασθῆ νὰ τὸ καταθέση στὴν ἀνάκρισι. Μὰ αὐτὸς ἀρνήθηκε, γιατὶ αὐτὸ ἦταν ψέμμα. Εἶπε γιὰ τὸ τηλεγράφημα τὸ σατανικὸ ποὺ ἔστειλεν ὁ Μπασιάκος μετὰ τὴ δολοφονία στὸ θῦμα του ἀπὸ τὸ Βόλο, ὅπου γλεντοῦσε μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐδολοφόνησε καὶ ἐλήστευσε. Καὶ ἐπίσης εἶπεν ὅτι ὁ Μπασιάκος ἦταν ἡ πηγὴ ὅλων τῶν διαδόσεων ποὺ ἔλεγαν ὅτι ὁ ἐξαφανισθεὶς Μωραΐτης ἦταν καλὰ καὶ ὅτι γλεντοῦσε πότε στὸ Παρίσι καὶ πότε στὴ Ρουμανία μὲ φιλενάδες.

Καὶ ἡ τόσο μακρὰ καὶ λεπτομερὴς ἀκροαματικὴ διαδικασία μετὰ ἀπὸ τόσες μέρες ἐτελείωσε καὶ ἄρχισαν νὰ ἀπολογοῦνται οἱ κατηγορούμενοι.

*
* *

Ὁ Παπαδημητρίου ἐξήγησε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὅταν τὸν ἔπιασαν εἶπεν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει μέσα στὴ χαράδρα τῆς Μαλακάσας, γιὰ νὰ ἐλαφρώση τὴ θέσι του καὶ εἶπε τὰ περὶ δεσίματος μὲ τὸ λουρί. Ἐτόνισε στὸ δικαστήριο ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔγινε στὴν ὁδὸν Ἀριστοτέλους, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἐπλησίαζε πρὸς τὸ τέρμα καὶ ἐξέθεσε τὸ πῶς ὁ Μπασιάκος τὸν ἀπείλησε μὲ τὸ πιστόλι καὶ τὸν διέταξε νὰ τραβήξη μετὰ τὴ δολοφονία τὸν Μωραΐτη στὴ Μαλακάσα, ἀφοῦ τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Μωραΐτης, δῆθεν, εἶχε βάλει ἀνθρώπους του νὰ δολοφονήσουν τὸν ἀδελφό του, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ὁλότελα ψέμμα. Καὶ ἐπέμεινεν ὅτι ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος τὶς εἶπε στὸν Τσιβούλη καὶ ὕστερα, ἄκρες - μέσες, σὲ φίλους του καὶ σὲ συναδέλφους του, ἐξιστορώντας ἔτσι ὅλη τὴν ἀνάμιξί του στὸ κακούργημα γιατὶ εἶχε τύψεις.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀπολογίας τοῦ Παπαδημητρίου, ποὺ ἦταν καὶ τὸ κατηγορητήριο τοῦ Μπασιάκου, ὁ τελευταῖος ὄχι δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ταραχή, ἀλλὰ τὸν ἐκοίταζε καὶ γελοῦσε εἰρωνικά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξη, τάχα, στοὺς στρατοδίκες ὅτι ὅλα ὅσα ἔλεγεν ὁ σωφὲρ Παπαδημητρίου ἦταν παραμύθια.

Ὁ Τσιβούλης στὴν ἀπολογία του ἀρνήθηκεν ὅτι ὁ Παπαδημητρίου τοῦ ἐξωμολογήθηκε ἀμέσως γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἐπέμεινεν ὅτι τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε μεταφέρει σφαγμένα ἀρνάκια ἀπὸ τὰ Μεσόγεια καὶ πὼς ἀπ'αὐτό, ἦσαν τὰ αἵματα. Ἀρνήθηκε ὅτι εἶχε πάρει τὸ ματωμένο καπέλλο τοῦ Μωραΐτη, ἐπέμεινεν ὅτι ἄδικα μπλέχθηκε στὴν ὑπόθεσι καὶ κατέληξε λέγοντας ὅτι ὁ Παπαδημητρίου τὸν ἔμπλεξε γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Καὶ ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ Μπασιάκου νὰ ἀπολογηθῆ. Καὶ θυμᾶμαι ὅτι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ παρακολουθήσαμε καὶ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ δίκη στὸ Στρατοδικεῖα, γιατὶ γράφαμε τὰ πρακτικά, περιμέναμε μὲ ἀγωνία αὐτὴ τὴ στιγμή. Γιατὶ κυκλοφοροῦσαν διαδόσεις ὅτι ὁ Μπασιάκος θὰ ἔλυνε πιὰ τὴ σιωπή του καὶ ἢ θὰ εὕρισκε κάποια δικαιολογία γιὰ τὸ ἔγκλημά του ἢ θὰ ἀπεκάλυπτε τὸν περίφημο ἄγνωστο «ἰδιαίτερο» καὶ τὸ ποιοὶ πῆραν τὰ λεπτά. Κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ τότε διαδόσεις γιὰ τὸ περίφημο «μυστικὸ» τῆς ὑποθέσεως, ποὺ θὰ ἀπασχολοῦσε ἐπὶ χρόνια, ὄχι μόνο τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσω στὸ τέλος. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ὁ Μπασιάκος εἶχε σκοτώσει τὸ Μωραΐτη, γιατὶ δῆθεν ὁ τελευταῖος ἦταν ἀνώμαλος τύπος καὶ εἶχε διαφθείρει μὲ τὴ βία τὸν ὡραῖο καὶ ἔφηβο ἀκόμα, Τηλέμαχο Μπασιάκο. Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό, γιατὶ ὁ Παναγιώτης Μωραΐτης ἦταν ὀνομαστὸς γυναικὰς καὶ κάθε ἄλλο, παρὰ ὁμοφυλόφιλος καὶ σάτυρος ἢ σαδιστής. Ἐπίσης καὶ ὁ Μπασιάκος ἦταν μὲν ὡραῖος καὶ κυνικός, ἀλλὰ δὲν ἦταν καθόλου παθολογικὸς τύπος καὶ εἶχε μάλιστα καὶ τοῦ κόσμου τὶς κατακτήσεις. Πολλὲς μάλιστα ἀπὸ τὶς «ἀγάπες» του παρακολουθοῦσαν τὴ δίκη ἀπὸ τὰ λίγα θεωρεῖα τοῦ Στρατοδικείου καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ ἔστελναν λουλούδια καὶ γλυκά. Ἐπίσης διεδίδετο ὅτι θὰ ἔλεγε κάτι καὶ γιὰ τὸ μυστηριῶδες σπίτι καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μένανε ἐκεῖ, γιὰ νὰ μπορέση ἴσως νὰ παρασύρη καὶ ἄλλους στὸ ἑδώλιο καὶ νὰ κερδίση χρόνο μὲ μιὰ μεγάλη ἀναβολὴ καὶ τὴν ἐνέργεια μιᾶς συμπληρωματικῆς ἀνακρίσεως. Μὰ δὲν ἔγινε τίποτε τέτοιο, γιατὶ ὁ Μπασιάκος ἐπέμεινε καὶ στὴν ἀπολογία του, στὸ Στρατοδικεῖο στὴν πλήρη ἄρνησι.

Στὴν ἀρχὴ περιέγραψε τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Μωραΐτη, σχέσεις καθαρῶς ἐμπορικὲς καὶ φιλικές, ἐπέμεινεν ὅτι τὸν εἶχε δανείσει μὲ 18.000 δραχμὲς καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση καμμιὰ προμήθεια, μέσω ἰδιαιτέρου τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ποὺ σημειωτέον ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ ἡ ἀνάκρισις, ἀλλὰ ἐπήγαιναν σὲ κάποιο σπίτι, κάπου στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἰου—Ἀντιοχείας, κοντὰ στὴν ὁδὸν Ἁγίου Μελετίου καὶ ἄκουγαν κάποια κοπέλλα ποὺ τραγουδοῦσε. Ἄφησε δηλαδὴ νὰ ὑπονοηθῆ ὅτι ὁ Μωραΐτης ἐπήγαινε ἐκεῖ γιὰ ἐρωτικὴ κατάκτησι καὶ ὄχι γιὰ ἐμπορικὲς δουλειές. Αὐτὸ ἔγινε καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ μέχρι τινὸς τοὺς εἶχε συνοδεύσει ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μωραΐτη, ὁ Γιάννης. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ ὅμως ὁ Μωραΐτης ἀπεμάκρυνε τὸν ἀδελφό του καὶ ἔτσι προχώρησαν οἱ δύο μέχρι τὸ σπίτι. Ἔμειναν ἀπ' ἔξω ὡς δέκα λεπτὰ καὶ ὕστερα ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν καὶ βρῆκαν τὸν Γιάννη Μωραΐτη νὰ κάθεται στὸ γαλατάδικο καὶ νὰ τοὺς περιμένη. Τελειώνοντας τὴν ἀπολογία του εἶπεν ὅτι φεύγοντας ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τοῦ Μωραΐτου εἶπε στὸ γυιό της ὄχι γιὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ἀθηναϊκόν», ἀλλὰ ὅτι : «Πὲς τε στὸν Πᾶνο ὅτι θὰ τὸν περιμένω στὴν «Ἀργολίδα». Φυσικὰ ἀρνήθηκε καὶ ὅτι πῆγε μὲ τὸν ἐξάδελφό του Μπρατσιώτη καὶ βρῆκαν τὸν Παπαδημητρίου καὶ συμφώνησαν γιὰ τὸ αὐτοκίνητό του. Ὅλα ἦταν ψέμματα, ψέμματα σατανικά, φτιαγμένα γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν ἀθῶος.

Στὸ τέλος ὅμως τῆς ἀπολογίας πετάχτηκε ἀπάνω ὁ Παπαδημητρίου καὶ τοῦ φώναξε κατάμουτρα :

—Ὥστε δὲν ἦλθες καὶ μὲ ζήτησες νὰ πᾶμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο στὸ Τατόι;

—Ὄχι, εἶναι ψέμματα ὅλα ὅσα λὲς γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ φόνο καὶ γιὰ τὴ Μαλακάσα. Ὅλα τὰ ψέμματα τὰ ἀράδειασες γιὰ νὰ μὲ συκοφαντήσης καὶ νὰ ρίξης ἐπάνω μου τὸ ἔγκλημα τοῦ φίλου μου, ἀπήντησε μὲ ἀναίδεια ὁ Μπασιάκος.

—Βρέ, θὰ μὲ κάνης νὰ τρελλαθῶ, ἐπέμενεν ὁ Παπαδημητρίου. Βρέ, δὲν μοῦ παρήγγειλες καὶ τώρα μέσα στὴ φυλακὴ νὰ ἀναιρέσω ὅλα ὅσα εἶπα γιὰ σένα καὶ νὰ κάνω τὸν τρελλὸ καὶ ὅτι θὰ φροντίσης νὰ στείλης δικούς σου γιατροὺς στὴ φυλακὴ καὶ νὰ μὲ ἐξετάσουν καὶ νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ γιὰ ἀνισόρροπο ;

—Ψέμματα... Ὅλα εἶναι ψέμματα.

Μὰ στὸν Μπασιάκο ποὺ τελείωσε τὴ σύντομη καὶ μὲ ὅλο ἀρνήσεις ἀπολογία του ἀπηύθυνε μερικὲς ἐρωτήσεις ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Βλαστός.

—Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, Ἴου—Ἀντιοχείας, τὶ κάνατε;

—Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Μπασιάκος. Καθόταν ἀπ' ἔξω ὁ Μωραΐτης.

—Ἔκανε κόρτε;

—Δὲν εἶδα.

—Ἦταν χαζὸς ὁ μακαρίτης ὁ Μωραΐτης;

—Ὄχι, καθόλου.

—Ἀλλὰ τότε;

—Τὸν ρώτησα τὶ συνέβαινε καὶ δὲ μοῦ εἶπε.

—Μὰ τότε γιατὶ νύχτα ἡ ὥρα νὰ σέρνη ὁ Μωραΐτης τόσα χρήματα μαζί του, ἀφοῦ δὲν πήγαινε ἐκεῖ γιὰ ἐμπορικὴ δουλειά;

—Δὲν εἶχε μαζί του λεπτά.

—Μὰ εἶχε. Τὸ ἐβεβαίωσαν τόσοι μάρτυρες, τὸ βεβαιώνει ἡ σπιτονοικοκυρά, τὸ βεβαιώνει ὁ ἀδελφός του... ἐπέμεινεν ὁ Ἐπίτροπος.

—Ὅλοι τους λένε ψέμματα, ἐπέμεινεν ὁ Μπασιάκος.

***

Τὴν Δευτέρα 22 Ἰουνίου ἡ δίκη ἐπανελήφθη μὲ μιὰ ἐκτεταμένη ἀγόρευσι τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ὁ Μπασιάκος εἶναι ὄχι μόνον χωρικὸς τὴν καταγωγή, ἀλλὰ καὶ χωρικὸς τὴν ψυχὴ καὶ ἀφοῦ τόσο σατανικὰ ἐσκηνοθέτησε καὶ διέπραξε τὸ κακούργημα ἀρνεῖται ἀφελέστατα τὴν καταφανῆ ἐνοχή του. Ἀνέλυσε μίαν πρὸς μίαν τὶς ἐνδείξεις καὶ τὶς ἀποδείξεις καὶ κατέληξε τονίσας ὅτι τὸ Στρατοδικεῖο πρέπει νὰ κηρύξη συναυτουργοὺς τοῦ ἐγκλήματος ληστείας μετὰ φόνου τὸν Μπασιάκο καὶ τὸν Παπαδημητρίου καὶ ἁπλὸ συνεργὸ τὸν Τσιβούλη.

Μετὰ ἄρχισαν καὶ διήρκεσαν τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες οἱ ἀγορεύσεις τῶν συνηγόρων πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπερασπίσεως, ποὺ ὅλοι τους ἦσαν οἱ καλύτεροι τῆς ἐποχῆς.

Ἐπάνω στὴ δίκη ἔσκασε, στὶς 25 Ἰουνίου τοῦ 1925, τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ Θεοδώρου Παγκάλου, ὁ ὁποῖος διέλυσε τὴ Βουλὴ καὶ ἀνεκήρυξε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ πρωθυπουργὸ σὲ δικτάτορα. Καὶ ἔτσι τὴν ἄλλη πιὰ μέρα, 26 Ἰουνίου, συνεχίσθηκε ἡ δίκη στὸ Στρατοδικεῖο μὲ τὶς ἀγορεύσεις τῶν τελευταίων συνηγόρων. Ἡ δραματικὴ πολυήμερη δίκη πλησίαζε στὸ τέλος της καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐφέρετο πιὰ στὰ στόματα ὅλων.

Τελευταῖος ὡμίλησεν ὁ τρίτος τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Μπασιάκου, ἀπὸ τοὺς καλύτερους δικαστικοὺς ρήτορες τῶν τελευταίων δεκαετιῶν κ. Μπαμπάκος, πρώην Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ἡ ἀγόρευσίς του ἦταν ἀσφαλῶς ἡ καλύτερη ἀπὸ ὅσες ἔχω ἀκούσει στὴ σχεδὸν πενηντάχρονη δημοσιογραφικὴ σταδιοδρομία μου. Ὡμολόγησε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Μπασιάκου πραγματοποιεῖ ἄθλον ὑπερασπίζουσα τὸ σύνολον ὑποθέσεως μυστηριώδους, λέγοντας χαρακτηριστικά : «Παλαίομεν πρὸς τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ἐπιτελοῦμεν ἄθλον, διότι δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν πραγματικότητα, διότι ὑφιστάμεθα τὴν σύνθλιψιν καὶ τὴν συμπύκνωσιν φαινομένων». Ἀνεφέρθη κατόπιν στὰ πορίσματα τῆς διαδικασίας καὶ τὶς ἀποδείξεις ποὺ προέκυψαν, τὶς ὁποίες καὶ ἐπροσπάθησε κάπως νὰ διασείση καὶ νὰ τὰς θέση σὲ κάποια ἀμφιβολία καὶ κατέληξε μὲ τὴν φρᾶσιν : «Ἐὰν κύριοι Στρατοδῖκαι εἰς τὰς ψυχάς σας ὑπάρχη καὶ ὁ παραμικρὸς δισταγμὸς καὶ ἡ ἐλαχίστη, ἴσως, ἀμφιβολία,ἀναμετρήσατε τοῦ ἀνεπανορθώτου τὴν φρίκην».

(Συνεχίζεται)

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΝ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. LEMOYNE SNYDER, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Μυϊκὴ ἀτονία τῶν βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μεταβολαὶ τῆς κόρης. Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν εἶναι εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον εὐαισθήτους ἱστοὺς τοῦ σώματος καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ζωή, ἡ εὐαισθησία αὕτη ὑπάρχει εἰς ἓν βαθμόν, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς. Συνεπῶς, ἐγγίζοντες τὸν βολβὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲ τὸν δάκτυλον, θὰ προκαλέσωμεν τὴν σύσπασιν τοῦ βολβοῦ ἢ τῶν βλεφαρίδων, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ἄτομον εἶναι νεκρὸν ἢ εὑρίσκεται εἰς κωματώδη κατάστασιν. Ὅταν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος τὰ βλέφαρα χαλαρώνουν καὶ ὅταν ἀνοίγωνται παραμένουν ἀνοικτά. Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν βλεφάρων οἱ βολβοὶ χάνουν ταχέως τὴν στιλπνότητά των καὶ θαμβώνουν, λόγω τῆς ἐξατμίσεως τῶν ὑγρῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ φαίνεται τελείως στρογγυλὸς καὶ οἱ βολβοὶ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν ἰσομεγέθεις. Ἀμέσως ὅμως μετὰ τὸν θάνατον, λόγω τῆς χαλαρώσεως τῶν μυῶν, ἡ συμμετρικὴ ἐμφάνισις τῶν βολβῶν χαλαρώνει καὶ οὕτω διαφέρουν εἰς τὸ μέγεθος καί, ἀντὶ νὰ εἶναι στρογγυλοί, δυνατὸν νὰ εἶναι ἐλλειψοειδεῖς. Ὅταν διαπιστώνωνται τὰ γνωρίσματα αὐτά, ὁ ἐπιλαμβανόμενος πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος περὶ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου.

Τὸ σῶμα μεταβάλλεται μετὰ τὸν θάνατον.

Ἀπώλεια τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, τὸ θαυμάσιον σύστημα τὸ ὁποῖον ρυθμίζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, τὴν διατηρεῖ εἰς 98 περίπου βαθμοὺς φαρενάϊτ, ὑφ' οἱασδήποτε συνθήκας. Αἱ καιρικαὶ μεταβολαὶ ἢ ἡ ἀλλαγὴ ἐνδυμάτων δὲν μεταβάλλει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ προσαρμόζεται ἀμέσως. Μετὰ τὸν θάνατον, ἡ θερμοκρασία τοῦ πτώματος τείνει νὰ καταστῇ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος. Συνεπῶς, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπολογίζῃ τις τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἀποβάλλει τὴν θερμοκρασίαν του ἓν πτῶμα.

Ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν τὸ πτῶμα χάνει τὴν θερμοκρασίαν του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος. Παραδείγματος χάριν. Ἓν σῶμα τὸ ὁποῖον βυθίζεται ἐντὸς πάγων καὶ πνίγεται, θὰ χάσῃ τὴν θερμοκρασίαν του μὲ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα, ἐνῶ ἓν σῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει πληγῇ ἀπὸ ἠλεκτρισμὸν μίαν θερμὴν ἡμέραν, θὰ χάσῃ τὴν θερμοκρασίαν του πολὺ βραδέως.

Ἄλλος παράγων, ὁ ὁποῖος ἐπηρεάζει τὴν ταχύτητα τῆς ἀπωλείας τῆς θερμοκρασίας, εἶναι αἱ διαστάσεις καὶ ἡ ποσότης τοῦ λίπους τοῦ πτώματος. Ἓν μικρὸν βρέφος, τὸ ὁποῖον ζυγίζει ἑπτὰ λίβρας, θὰ ἀπολέσῃ τὴν θερμοκρασίαν του πολὺ ταχύτερον ἀπὸ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία ζυγίζει διακοσίας λίβρας. Παρὰ τὸν παράγοντα τοῦτον, ἡ θερμοκρασία τοῦ πτώματος εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστώνεται πάντοτε ἀπὸ τὸν ἐπιλαμβανόμενον. Γενικῶς, ἀρκεῖ νὰ θέσωμεν τὴ χεῖρα μας ἐπὶ μιᾶς προστατευομένης ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ὅπως εἶναι αἱ μασχάλαι, καὶ ἐὰν τὸ σῶμα εἶναι εἰσέτι θερμόν, τοῦτο εἶναι μία μαρτυρία ὅτι ὁ θάνατος ἔχει ἐπέλθει ἐντὸς τῶν τελευταίων ὡρῶν. Ἐὰν τὸ πτῶμα εἶναι ψυχρὸν καὶ χαλαρόν, ὑπὸ συνθήκας μέσης θερμοκρασίας δωματίου, τότε ὁ θάνατος θὰ πρέπει, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ ἔχῃ ἐπέλθει τουλάχιστον πρὸ 18 - 24 ὡρῶν.

Προσφάτως διεξήχθη μία ἐκτεταμένη σειρὰ πειραμάτων ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς τῆς Λάϊλ καὶ Κλήβελαντ τῆς Σινσινάτι ἐπὶ τῆς ταχύτητος μετὰ τῆς ὁποίας ἓν πτῶμα χάνει τὴν θερμοκρασίαν του, μὲ βάσιν τὴν μέσην θερμοκρασίαν δωματίου. 'Ελήφθη ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ ἥπατος, τοῦ παχέος ἐντέρου καὶ διαφόρων ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος. Κατὰ τὰ πειράματα αὐτὰ διεπιστώθη ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι ὁ πλέον ἀξιόπιστος δείκτης διὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπῆλθεν ὁ θάνατος. Αἱ μελέται τῶν ὡς ἄνω ἰατρῶν παρουσιάζουν ἓν γεγονὸς μεγίστης πρακτικῆς σπουδαιότητος. 'Εὰν ἡ θερμοκρασία τοῦ παχέος ἐντέρου ἑνὸς ἀτόμου μέσων διαστάσεων εἶναι ἡ ἰδία, ὡς ἡ θερμοκρασία δωματίου 72°, τότε πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τὸ ἄτομον τοῦτο ἔχει ἀποθάνει τουλάχιστον πρὸ 24 ὡρῶν καὶ πιθανὸν νὰ ἔχουν παρέλθει 36 ὧραι ἀπὸ τοῦ θανάτου.

'Υ π ό σ τ α σ ι ς (μ ε λ ά ν ι α σ μ α). 'Η ὑπόστασις εἶναι μία ὠχρὰ ἀπόχρωσις τοῦ πτώματος, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ πτώματος, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται πλησιέστερον πρὸς τὸ δάπεδον. 'Η ἀχρωμία αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ αἵματος, λόγω τῆς βαρύτητος εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἓν δέκατον τοῦ συνολικοῦ βάρους τοῦ ἀτόμου, τίθεται εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ πίεσιν. Μετὰ τὸν θάνατον ἡ πίεσις μειοῦται εἰς τὸ μηδὲν καὶ τὸ αἷμα ἀρχίζει, λόγῳ τῆς βαρύτητος, νὰ κατακάθεται, ἀσχέτως πρὸς τὴν στάσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ πτῶμα, πρὸς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται χαμηλότερον. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ἡ ὑπόστασις ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται μία ἢ δύο ὥρας μετὰ τὸν θάνατον.

'Η διαπίστωσις τῆς ὑποστάσεως εἶναι σπουδαία διὰ δύο λόγους. Πρῶτον, μᾶς προσδιορίζει γενικῶς τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται ζωή. Δεύτερον, μᾶς ἐπιτρέπει τὴν διαπίστωσιν ἐὰν τὸ πτῶμα μετεκινήθη μετὰ τὸν θάνατον. "Οταν τὸ αἷμα κατακαθίσῃ, ὑπάρχει πάντοτε εἷς ὡρισμένος βαθμὸς θρομβώσεως, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν εἰς τοὺς ἱστούς, ὥστε καὶ ἐὰν τὸ πτῶμα μετακινηθῇ, ἡ ὑπόστασις (μελάνιασμα) νὰ διατηρηθῇ εἰσέτι εἰς τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβε χώραν. Συνεπῶς, ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς εὑρεθῇ πρὸ πτώματος εἰς τὸ ὁποῖον τὰ σημεῖα τῆς ὑποστάσεως ὑπάρχουν εἰς τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἄτομόν τι μετεκίνησε τὸ πτῶμα ἐκ τῆς ἀρχικῆς του θέσεως, εἰς χρόνον τουλάχιστον μερικὰς ὥρας μετὰ τὸν θάνατον. Εἰς περιπτώσεις θανάτου ὀφειλομένου εἰς δηλητηρίασιν διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος, ἡ ἀπόχρωσις τῆς ὑποστάσεως θὰ εἶναι κερασὶ κόκκινον, ἀντὶ τοῦ συνήθους κυανοῦ ἢ πορφυροῦ χρώματος. Πτώματα τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν μεγάλα τραύματα, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔρρευσεν ἀρκετὴ ποσότης αἵματος, παρουσιάζουν ἐλαχίστην ὑπόστασιν ἢ δὲν παρουσιάζουν καθόλου.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεταθανατίου ὑποστάσεως, ἐὰν μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μας πιέσωμεν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος καὶ τὸ κρατήσωμεν ἐκεῖ ἐπ' ὀλίγον θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ «μελάνιασμα» εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ τὸ δέρμα θὰ παραμείνῃ λευκόν. "Οταν ἀποσύρωμεν τὸν δάκτυλόν μας, τὸ «μελάνιασμα» θὰ ἐπανέλθῃ. 'Εὰν ὅμως ἔχουν παρέλθει 4 - 5 ὧραι μετὰ τὸν θάνατον, τότε προκαλεῖται θρόμβωσις εἰς τὰς λεπτὰς ὑποδορείους ἀρτηρίας, μὲ συνέπειαν νὰ μὴν παρατηρῆται λεύκανσις τῆς ἐπιδερμίδος μὲ τὴν πίεσιν τοῦ δακτύλου μας, ὡς προηγουμένως.

'Εποχήν τινα ἤμην βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Μπράϊτενέκερ εἰς Βιέννην τῆς Αὐστρίας κατὰ τὴν διενέργειαν νεκροψίας ἐπὶ πτώματος ἑνὸς ἀνδρὸς μεγάλων διαστάσεων. Κατ' ἀρχὰς εὑρέθην εἰς ἀδιέξοδον, διότι ἡ διαπιστωθεῖσα ὑπόστασις ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον τὸ πτῶμα, ἐκτὸς μιᾶς περιοχῆς 4 περίπου ἰντσῶν κατὰ μῆκος τοῦ στήθους. 'Ο Δρ. Μπράϊτενέκερ ἐτόνισεν ὅτι ἡ κάλυψις ὁλοκλήρου τοῦ πτώματος ὑπὸ τῆς ὑποστάσεως ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε μετακινηθῇ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸν θάνατον. Κατὰ τὴν πίεσιν τοῦ δακτύλου προυκαλεῖτο λεύκανσις εἰς ὅλας

τὰς περιοχὰς τοῦ ἄνω καὶ κάτω μέρους τοῦ πτώματος, πλὴν τοῦ στήθους. Ἐκ τούτου προέκυπτε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ θῦμα εἶχε πέσει καὶ εἶχε ἀποθάνει μὲ τὸ στῆθος πρὸς τὰ κάτω καὶ ὅτι, ἡ εὐρεῖα λωρὶς ἥτις περιεβάλλετο ἀπὸ τὸ «μελάνιασμα», εἶχε προκληθῆ ἀπὸ τὴν χεῖρα του, ἥτις εἶχε καταπλακωθῆ ὑπὸ τὸ πτῶμα. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ ἀρχικὴ θέσις τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἀργότερον τοποθετημένον εἰς τὴν κλίνην του καὶ εἰς στάσιν ὑπτίαν. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς ὑποστάσεως ἐφαίνετο ὁμοιόμορφος εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν, κατέστη δυνατὸν νὰ διαπιστωθῆ εἰς ποίαν χώραν καὶ πλευρὰν ἔλαβεν αὕτη χώραν τὸ πρῶτον καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ στάσις εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποθάνει τὸ θῦμα.

Μεταθανάτιος δυσκαμψία. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ὀφείλεται εἰς χημικὰς ἀλλοιώσεις, αἵτινες λαμβάνουν χώραν ἐντὸς αὐτῶν τούτων τῶν ἱστῶν τῶν μυῶν. Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τὸ πτῶμα εἶναι λίαν χαλαρὸν καὶ ἡ κεφαλὴ δύναται νὰ στραφῆ εὐκόλως ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν ἄλλην, ὡς ἐπίσης αἱ χεῖρες καὶ τὰ σκέλη νὰ μετακινηθοῦν, χωρὶς δυσκολίαν, πρὸς οἱανδήποτε κατεύθυνσιν. Ὅταν ὅμως ἐπέλθῃ ἡ δυσκαμψία, οἱ μῦες καθίστανται σκληρότατοι καὶ ἡ στάσις τῶν μελῶν δύναται νὰ μεταβληθῆ μόνον ὅταν καταβληθῆ μεγάλη δύναμις. Κυριολεκτικῶς τὸ πτῶμα εἶναι τόσον δύσκαμπτον, ὡς νὰ ἦτο μία σανίς, καὶ ἐὰν τὸ ἀνασηκώσωμεν ἀπὸ τοὺς πόδας, μόνον τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς θὰ ἐφάπτεται τοῦ δαπέδου.

Ὑπάρχουν σοβαραὶ διαφωνίαι μεταξὺ τῶν εἰδικῶν, ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς μεταθανατίου δυσκαμψίας, ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας. Πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν τὸν ρυθμὸν μὲ τὸν ὁποῖον αὕτη ἐμφανίζεται, καθὼς καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου ὑπάρξεώς της. Κατὰ γενικὸν κανόνα ἰσχύουν τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα :

Ἡ δυσκαμψία ἀναπτύσσεται τὸ πρῶτον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς σιαγόνας, ἡ δὲ παρουσία της εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἀρχίζει 3 - 5 ὥρας μετὰ τὸν θάνατον. Ἡ δυσκαμψία βαθμηδὸν ἐπεκτείνεται πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὰς χεῖρας, τὴν κοιλιακὴν χώραν καὶ τελικῶς εἰς τὰ σκέλη καὶ τοὺς πόδας. Διὰ νὰ καλύψῃ ὁλόκληρον τὸ πτῶμα ἀπαιτοῦνται 8 - 12 ὧραι ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου.

Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ παραμείνῃ τὸ πτῶμα εἰς κατάστασιν δυσκαμψίας διαφέρει ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, γενικῶς ὅμως ἀπὸ 12-14 ὥρας. Εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ περισσότερον, ἐνίοτε δὲ καὶ μέχρι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀκαμψία ἀρχίζει νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ πτῶμα καὶ νὰ ἐξαφανίζεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεφανίσθη. Δηλαδὴ κατ' ἀρχὰς θὰ χαλαρώσουν τὸ πρόσωπον, ὁ λαιμὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ὑποχωρῇ ἡ δυσκαμψία, θὰ παρέλθουν 8-10 ὧραι μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς.

Ἐξετάζοντες τὸν ἀκριβῆ χρόνον διαρκείας τῆς δυσκαμψίας τοῦ πτώματος, δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν, κατὰ προσέγγισιν, τὸν χρόνον τοῦ θανάτου. Παραδείγματος χάριν. Ἐὰν εἷς ἀστυνομικὸς διαπιστώσῃ ὅτι εἰς ἓν πτῶμα ἔχει ἐπέλθει ἡ ὑπόστασις καὶ ἡ δυσκαμψία παρατηρεῖται εἰς τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη, ἀλλὰ ὁ λαιμὸς καὶ οἱ ὦμοι εἶναι χαλαροί, δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ὡς ἑξῆς :

1.— Θὰ ὑπολογίσῃ 8 - 18 ὥρας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δυσκαμψίας.

2.— Θὰ ὑπολογίσῃ ἐπιπροσθέτως 18 ὥρας περίπου, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ καλύψῃ ἡ δυσκαμψία ὁλόκληρον τὸ πτῶμα.

3.— Θὰ ὑπολογίσῃ 3 - 4 ὥρας διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς δυσκαμψίας εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ πτώματος.

Ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν δεδομένων τούτων τοῦ χρόνου, εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ θάνατος ἔλαβε χώραν, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, πρὸ 29 - 34 ὡρῶν περίπου.

Παράγοντες ἀσκοῦντες ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς μεταθανατίου δυσκαμψίας. Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου μὲ δεδομένον τὴν διάρκειαν τῆς δυσκαμψίας, γίνεται κατὰ προσέγγισιν, διότι πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες οἵτινες ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἀναπτύσσεται ἡ δυσκαμψία. Εἰς ἄτομα ἄτινα ἀποθνήσκουν ὑπὸ συνθήκας συνεχοῦς καὶ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως, ἡ δυσκαμψία ἐμφανίζεται πολὺ συντόμως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν ὁ θάνατος ἐπισυμβῇ αἰφνιδίως καὶ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ θῦμα εὑρίσκεται εἰς φυσικὴν ἔντασιν καὶ δραστηριότητα. Εἰς ἀδύνατα καὶ ἐξησθενημένα ἄτομα ἡ ἀνάπτυξις τῆς δυσκαμψίας ἐπισπεύδεται. Εἰς ρωμαλέους, σωματώδεις καὶ ἀθλητικοὺς τύπους, ἡ πρόοδος τῆς δυσκαμψίας ἐπιβραδύνεται.

Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπιδρᾷ ἀναλόγως εἰς τὸ φαινόμενον τῆς δυσκαμψίας. Οἱ εἰδικοὶ διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς θερμοκρασίας. Ἐν τούτοις, ἐκ πείρας γνωρίζω ὅτι ἐὰν τὸ πτῶμα ψυχθῇ μετὰ τὸν θάνατον, ἡ δυσκαμψία θὰ ἐπέλθῃ κατὰ πολὺ ταχύτερον καὶ θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ πτῶμα πολὺ βραδέως, παρὰ ἐὰν τὸ πτῶμα παρέμενεν εἰς θερμὸν χῶρον.

Εἶναι σπουδαῖον νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀστυνομικὸς ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς δυσκαμψίας δὲν ἐμφανίζεται μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν εἰς δύο πτώματα. Ὅταν ὁμαδικὸς θάνατος ὀφείλεται εἰς κοινὴν αἰτίαν, ὡς ἡ δηλητηρίασις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ διαπιστωθῇ ποῖον ἐκ τῶν θυμάτων ἀπέθανε τελευταῖον. Ἐὰν τὰ πτώματα ἀνακαλυφθοῦν ἀρκετὰς ὥρας μετὰ τὸν θάνατον, εἶναι δύσκολον νὰ προσπαθήσωμεν νὰ διαπιστώσωμεν τὴν σειρὰν τῶν ἐπελθόντων θανάτων, μὲ μόνον δεδομένον τὴν δυσκαμψίαν.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ἐὰν ἓν πτῶμα ταριχευθῇ, οἱ κανόνες περὶ δυσκαμψίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τηρηθοῦν. Ἡ ταρίχευσις προκαλεῖ μίαν χημικὴν δυσκαμψίαν, ἡ ὁποία εἰς πολλὰ σημεῖα εἶναι ὁμοία μὲ τὴν φυσικὴν μεταθανάτιον δυσκαμψίαν. Ἡ φυσικὴ ὅμως δυσκαμψία δὲν ἀναπτύσσεται εἰς ἓν ταριχευμένον πτῶμα.

Ἐπιθανάτιοι σπασμοί. Ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας, ἡ δυσκαμψία εἰς τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας λαμβάνει χώραν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι γνωστὸν ὡς «ἐπιθανάτιοι σπασμοὶ» καὶ συγχέεται μὲ τὴν μεταθανάτιον δυσκαμψίαν εἰς τὰ γενικὰ συμπτώματά του. Δὲν εἶναι ἀσύνηθες ἕν ἄτομον τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἓν περίστροφον ἢ ἓν μαχαίριον εἰς τὴν χεῖρα του, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου, νὰ συνεχίσῃ νὰ τὸ κρατῇ στερρῶς καὶ μετὰ τὸν θάνατον. Συχνάκις οἱ αὐτοκτονοῦντες ἔχουν εἰσέτι ἓν περίστροφον ἢ ἓν ξυράφιον εἰς τὴν χεῖρα των, τὸ ὁποῖον κρατοῦν πολὺ στερεῶς, παρ' ὅλον ὅτι δὲν παρατηρεῖται δυσκαμψία εἰς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ἄγνωστος.

Εἶναι σπουδαῖον ὅμως νὰ τὸ διακρίνωμεν ἀπὸ τὴν φυσικὴν δυσκαμψίαν. Διότι ὅταν εὑρεθῇ ἓν μαχαίριον ἢ ἓν περίστροφον τὸ ὁποῖον νὰ κρατῆται στερεῶς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ θύματος, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἐκράτει τῷ ὄντι καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου. Εἶναι ἀδύνατον ἓν ἄλλο ἄτομον νὰ τοποθετήσῃ ἓν ὅπλον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ, ἡ ὁποία νὰ κρατήσῃ στερεῶς κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον προείπομεν.

(Συνεχίζεται)

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 23ης Ἰανουαρίου τοῦ 1928 μιὰ ἀσυνήθιστη κίνησις παρετηρεῖτο στὸ Τμῆμα Διώξεως Λαθρεμπορίου, ὅπου ὑπηρετοῦσα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ ὑποδιοικητὴς ἀστυνόμος, μακαρίτης Νικόλαος Τσαγκλῆς, εἶχε καλέσει μὲ ἀνακοίνωσί του ὁλόκληρο τὴ δύναμι τοῦ Τμήματος σὲ ἔκτακτη συγκέντρωσι. Ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς εἴχαμε κατακλύσει τὴν αἴθουσα καὶ περιμέναμε μὲ ἀδημονία καὶ περιέργεια τὸν ὑποδιοικητή, ποὺ ἦρθε στὴν ὥρα του κρατώντας ἕνα μεγάλο ντοσιέ.

—Εἴμαστε ὅλοι παρόντες, ὅπως βλέπω, εἶπε χαμογελαστός. Σᾶς ἐκάλεσα γιὰ νὰ σᾶς ἀνακοινώσω μιὰ μεγάλη κατάχρησι σὲ ἀνώνυμη ἑλληνικὴ ἑταιρεία, εἶπε, κι' ἄρχισε νὰ μᾶς διαβάζη τὸ ἔκτακτο παράρτημα τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

«Νίλας Δημήτριος τοῦ Γεωργίου, ἐτῶν 25, κάτοικος Πειραιῶς, ταμίας. Διώκεται διὰ πλαστογραφίαν καὶ σοβαρὰν κατάχρησιν εἰς βάρος ἀνωνύμου ἑλληνικῆς ἑταιρείας».

Ἀφοῦ μᾶς ἐμοίρασε κι' ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο, μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ καταχραστοῦ, συνέχισε.

—Πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦμε ὅλοι μὲ ζῆλο γιὰ τὴ σύλληψί του, ἄσχετα ἂν εἶναι δουλειὰ τῆς Χωροφυλακῆς, ποὺ ἔχει ἀναλάβει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν δίωξι τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Δίνομε ἐξετάσεις καὶ κάθε ἐπιτυχία μας θὰ φέρη πιὸ σύντομα τὴν ἐπανόρθωσι.

Κατόπιν μᾶς ἐξιστόρησε τὴν ὑπόθεσι ὅπως τοῦ τὴν ἐξέθεσεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας.

—Ὅπως κάθε χρόνο ἡ διεύθυνσις τῆς ἐν λόγῳ ἑταιρείας διέταξε καὶ φέτος ν' ἀρχίση ὁ ἔλεγχος στὰ δικαιολογητικὰ τῶν εἰσπράξεων. Τότε ἀκριβῶς καὶ ὁ ταμίας τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος Ἀθηνῶν Νίλας Δημήτριος ἄρχισε ν' ἀπουσιάζη σποραδικῶς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του μὲ διάφορες δικαιολογίες, ὅταν τελικὰ ζήτησε καὶ τὴν ἄδειά του. Ὁ Νίλας εἶχε τὸ λόγο του. Ἤθελε νὰ βρίσκεται μακρυὰ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐλέγχου. Ἡ ἑταιρεία ἀνύποπτη τοῦ ἔδωσε ὀλιγοήμερη ἄδεια καὶ ὁ Νίλας ἔφυγε κανονικῶς. Στὸ μεταξὺ στὶς 11 Ἰανουαρίου 1928 ζήτησε καὶ ἡ τράπεζα ποὺ συνηλλάσετο ἡ ἑταιρεία τὴν ἐκκαθάρισι λογαριασμῶν. Ὁ γενικὸς ταμίας τῆς ἑταιρείας ὅπως ἔψαχνε τοὺς φακέλους γιὰ νὰ βρῆ τὰ δικαιολογητικὰ ποὺ ζητοῦσε ἡ τράπεζα, πρόσεξε πὼς δὲν συμφωνοῦσε τὸ ταμεῖο του μὲ τὶς εἰσπράξεις. Παρουσιάζετο σοβαρὴ ἀνωμαλία στὶς ἀποδείξεις ποὺ εἶχαν εἰσπραχθῆ ἀπὸ τὴν τράπεζα γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρείας.

Θορυβημένος ὁ γενικὸς ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὰ δικαιολογητικὰ γιὰ νὰ ἐλέγξη τὶς ἀποδείξεις. Ὅπως προχωροῦσε στὸν ἔλεγχο, κάποιες ἀποδείξεις τὸν ἔφεραν σὲ δύσκολη θέσι. Οἱ ὑπογραφὲς δὲν ἔμοιαζαν ἀκριβῶς μὲ τὴν δική του. Ὅταν διεπίστωσεν ὅτι ἡ ὑπογραφή του εἶχε πλαστογραφηθῆ, πῆγε ἀμέσως ταραγμένος στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἔδειξε τὶς πλαστογραφημένες ἀποδείξεις. Ὁ διευθυντὴς διέταξε τότε νὰ κληθῆ ἐπειγόντως ὁ ταμίας, μὰ ὁ Νίλας καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀκόμα εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἔτσι ὑπεύθυνος τῆς καταχρήσεως καὶ τῆς πλαστογραφίας ἐθεωρήθη ὁ ταμίας Δημήτριος Νίλας. Τότε πλέον ἡ ἑταιρεία κατέφυγε στὴ δικαιοσύνη καὶ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Ε' Τμήματος Ἀθηνῶν ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσιν, ἐξέδωσε ἔνταλμα συλλήψεως. Στὶς 20 Ἰανουαρίου πρωὶ - πρωὶ ἕνας ἀνθ-

υπομοίραρχος καὶ μερικοὶ χωροφύλακες κύκλωσαν τὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Νίλα στὴ Καστέλλα. Ἀνίεδη ἡ μάννα γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ γυιοῦ της, ρωτοῦσε μὲ ἀπορία τὸν ἀνθυπομοίραρχο γιὰ ποιὸ λόγο ἐρευνοῦσαν τὸ σπίτι της. Ὡς τόσο ἡ ἔρευνα δὲν ἐκαρποφόρησε κι' ὁ ἀνθυπομοίραρχος μὲ τοὺς ἄνδρες του ἔφυγαν ἄπρακτοι.

Μὲ τὴν ὑπόσχεσι ἐπιτυχίας ποὺ δώσαμε στὸν ὑποδιοικητή μας ἡ συγκέντρωσι ἔληξε.

***

Ἡ ὑπόθεσις Νίλα ἦταν ἀπ' αὐτὲς ποὺ μὲ ἠλέκτριζαν καὶ μὲ τραβοῦσαν νὰ ριχτῶ σ' ὁποιαδήποτε περιπέτεια γιὰ τὴν παρακολούθησι καὶ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου. Ἦταν, ὅπως λέμε σήμερα, τὸ «χόμπυ» μου, κι' ἄρχισα κιόλας νὰ σκέπτωμαι ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσω. Ἀπεφάσισα ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἑταιρεία. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἔπαιρνα τὶς πρῶτες γραμμὲς γιὰ τὰ ἴχνη τοῦ καταχραστοῦ. Ἀπ' τοὺς δικούς του πρῶτον, ἂν καὶ ἦταν κάπως δύσκολο, γιατὶ θὰ εἶχαν πάρει ἀσφαλῶς τὰ μέτρα τους.

Κι' ἔτσι τὴν ἑπομένη βρισκόμουν στὴν Ἀθήνα, στὰ γραφεῖα τῆς μεγάλης ἀνωνύμου ἑλληνικῆς ἑταιρείας. Ἀπὸ τὸ διευθυντή, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πῆρα τὶς πρῶτες πληροφορίες, ἔμαθα πὼς δύο ὑπάλληλοι τῆς ἑταιρείας ὁ Παπαδόπουλος καὶ ὁ Δαμασκίνης, ἦσαν φίλοι τοῦ καταχραστοῦ. Τοὺς ἐπλησίασα, κουβέντιασα μαζί τους, καὶ μοῦ μίλησαν μὲ λύπη γιὰ τὸ φίλο τους.

—Τὰ χαρτιά, τὰ καμπαρὲ καὶ τὰ κακόφημα σπίτια ἦσαν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του, μοῦ εἶπαν.

Ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσαν οἱ ὑπάλληλοι ἔμαθα τὰ βίτσια τοῦ Νίλα ἀκόμα καὶ τὴ φιλενάδα του σ' ἕνα κακόφημο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ψαρῶν.

Ὅταν πῆγα στὸ γνωστὸ αὐτὸ κακόφημο σπίτι, μιὰ μεσόκοπη σωματώδης φτιασιδωμένη γυναίκα, ποὺ μὲ πῆρε γιὰ πελάτη, μὲ παρέλαβε καὶ μὲ μεγάλη εὐγένεια μὲ παρεκάλεσε νὰ περιμένω λίγο στὸ σαλόνι.

—Ὄχι κυρία μου, θέλω μόνον κάτι νὰ σᾶς ρωτήσω, τῆς εἶπα δηλώνοντας τὴν ἰδιότητά μου.

Ἡ φτιασιδωμένη γυναίκα πρόθυμα καὶ μὲ ἀκόμη περισσότερα κομπλιμέντα, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν στοὺς ἀστυνομικούς, μοῦ μίλησε μὲ εἰλικρίνεια γιὰ τὸν Νίλα καὶ τὴ φιλενάδα του.

—Ὁ Μίμης, μοῦ εἶπε ἀγανακτισμένη, ἕνα βράδυ μὲ κάποιο φίλο του, ποὺ ἀπ' ὅπου τὸν πιάσης λερώνεσαι, πῆραν τὴν Ἀθηνᾶ μαζί τους κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκαν. Ἀπὸ τὶς ἄλλες ὅμως τὶς γυναῖκες ἔμαθα πὼς ἡ προκομένη ἔχει ἐγκατασταθῆ μὲ τὸν Μίμη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὶς Τζιτζιφιές, στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Ρόδων».

Μὲ τὶς ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς πληροφορίες νόμιζα πὼς πέτυχα κιόλας ἀπὸ τὸ πρῶτο ξεκίνημα. Στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Ρόδων» ὅμως μὲ περίμενε ἡ πρώτη ἀπογοήτευσις, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπεν ἡ διευθύντρια.

— Πρὶν λίγες μέρες ὁ Νίλας ἐγκατέλειψε ξαφνικὰ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴ φιλενάδα του. Τὸ ἴδιο βράδυ κάνοντας ἔλεγχο οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ ξενοδοχεῖο πῆραν τὴν Ἀθηνᾶ μαζί τους.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν μοῦ καλοφάνηκε ἡ σύλληψις τῆς Ἀθηνᾶς. Νόμισα πὼς μὲ πρόλαβαν οἱ Ἀθηναῖοι συνάδελφοί μου, μὰ ἡ Ἀθηνᾶ, ὅπως ἐξακρίβωσα, εἶχε πιαστῆ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Ἐλέγχου Ἠθῶν γιὰ κάποιες παλιὲς δοσοληψίες.

Τὴν ἐπεσκέφθηκα, ἀλλ' ἀπ' ὅ,τι μοῦ εἶπε γιὰ τὸν φίλο της, δὲν ἔβγαινε τίποτε ἀπολύτως. Τότε πιὰ στράφηκα στοὺς δικούς του. Ὁπωσδήποτε τοὺς εἶχε περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ποὺ πάντοτε δυσχεραίνει τὸ ἔργον τοῦ ἀστυνομικοῦ, κι' ἄρχισα τὴ συστηματικὴ παρακολούθησι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ καταχραστοῦ Γιάννη.

Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα, ὅπως περνοῦσα τὸν παραλιακὸ δρόμο τοῦ Νέου Φαλήρου, εἶδα τὸ Γιάννη Νίλα νὰ κάθεται στὸ κέντρο τοῦ Τζίτζικα.

Ἴσως κάποιον περιμένει, σκέφθηκα. Προχώρησα κι' ἐκάθισα σ' ἕνα τραπέζι ἀκριβῶς πίσω του.

Σὲ λίγη ὥρα μιὰ κοπελλίτσα πολὺ συμπαθητικὴ ἦλθε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ Νίλα.

—Γειά σου Γιαννάκη, εἶπε μὲ οἰκειότητα.

—Καλῶς τὴν Κούλα, τῆς εἶπε, καὶ τῆς πρόσφερε κάθισμα.

—Δὲ μοῦ λὲς Γιάννη, τί ἔγινεν ὁ Μίμης καὶ δὲν φαίνεται;

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι κι' ἡ κοπελλίτσα συνέχισε.

—Γιάννη μὴ μοῦ τὰ κρύβης. Ἐγὼ τὰ ἔμαθα ὅλα, κι' ἀπορῶ πῶς τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Μίμης. Μὰ δὲν φταίει ἐκεῖνος, οἱ φίλοι του τὸν πῆραν στὸ λαιμό τους. Ὁ Τέλης καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ τὸν ξεμυάλισαν καὶ τὸν πήγαιναν στὶς λέσχες, στὰ κέντρα, στὰ κακόφημα σπίτια, κι' ἐξόδευε τὰ λεπτά του μὲ γυναῖκες τοῦ δρόμου, εἶπε μὲ λυγμούς, καθὼς δύο δάκρυα σὰν διαμάντια κύλισαν ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια της.

Κάνοντας πὼς ἤμουν ἀπορροφημένος στὸ διάβασμα ἑνὸς περιοδικοῦ ποὺ κρατοῦσα, δὲν ἄφησα νὰ μοῦ διαφύγῃ λέξι ἀπὸ τὴν ἐνδιαφέρουσα συζήτησί τους. Κράτησα καλὰ στὴ μνήμη μου τ' ὄνομα Τέλης ποὺ ἀνέφερε τὸ κορίτσι.

Ὡστόσο ἡ κοπέλλα ἐπέμενε νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται ὁ ἀδελφός του. Ἐκεῖνος τότε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησι σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Τὴν πῆρα στὸ κατόπιν κι' ὅταν ἔφθασε στὸ Μοσχᾶτο μπῆκε σ' ἕνα νοικοκυρεμένο σπίτι μιᾶς παρόδου τῆς λεωφόρου Β. Κωνσταντίνου. Ἀπὸ τὴ συνάντησι αὐτὴ φάνηκε πὼς ἡ κοπέλλα ἦταν τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ Νίλα καὶ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον της γι' αὐτὸν μὲ ὑπεχρέωνε νὰ τὴν παρακολουθήσω. Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἑπομένη μπῆκε καὶ ἡ Κούλα στὸ πρόγραμμα τῶν προσώπων τῆς παρακολουθήσεως ἀπὸ τὴν ὁποία βγῆκε πὼς μόνο δύο ὕποπτες ἐπαφὲς ἐπραγματοποίησε. Μιὰ συνάντησι μὲ ἕνα νέο, ἀδύνατο, μὲ παράξενο χαλκοπράσινο πρόσωπο, ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Θεσσαλονίκη» τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, καὶ μιὰ ἐπίσκεψίς της στὴ χαρτοπαικτικὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Προαστείου. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξακριβώσω τὶς ἐπαφὲς αὐτές, κι' ἄρχισα ἀπὸ τὴ χαρτοπαικτικὴ λέσχη.

Πήγαινα σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ τριγύριζα ὧρες ἀνάμεσα στὰ καρρὲ τῶν παικτῶν. Ἔδινα τὴν ἐντύπωσι τοῦ μανιώδους παίκτου, χωρὶς διαθέσιμα χρήματα, μὲ τὸ προσποιητὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὸ παιγνίδι τους, μὰ τ' αὐτιά μου ἦταν ἕτοιμα ν' ἁρπάξουν κάθε κουβέντα σχετικὴ μ' ὅ,τι ζητοῦσα. Κάποιο βράδυ ποὺ βρισκόμουν ἐκεῖ, εἶδα νὰ μπαίνῃ ἕνας λεπτὸς καὶ πανύψηλος νέος, ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ὁ λεσχιάρχης.

—Τί ἔγινες βρὲ Νῖκο, τοῦ εἶπε. Ἐκεῖνον τὸν Τέλη τὸν βλέπεις καμμιὰ φορά; Χάθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἔσκασε τὴ μπόμπα ὁ Νίλας ὁ παραλής. Γιὰ θυμίσου ποὺ μᾶς ἔδειχνε τὸ βιβλιάριο μὲ τὶς καταθέσεις του στὴ τράπεζα «Ἀμέρικαν».

—Ἀλήθεια, ποιὸς τὸ περίμενε ἀπὸ τὸν Μίμη, ἀπάντησε ὁ νέος. Ὅσο γιὰ τὸν Τέλη στὰ Φάληρα τραβιέται. Στὰ «5 Φ», στὴ «Μπομπονιέρα», καὶ στὴ «Χρυσόμυιγα».

Σκέφθηκα ὅτι κάπου ἐκεῖ θὰ ἀνεκάλυπτα τὸν μυστηριώδη Τέλη, τὸν ἀναπόσπαστο μὲ τὸν Δημήτρη Νίλα, μὰ πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσω ἂν αὐτὸ ποὺ ἄκουσα ἀπ' τὸν λεσχιάρχη ἦταν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νίλας εἶχε καταθέσεις στὴν «Ἀμέρικαν Μπάνκ».

Δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ προχωρήσω γιὰ πληροφορίες ἀπ' εὐθείας στὴν τράπεζα. Ὑπῆρχε τὸ ἀπόρρητον, γι' αὐτὸ μὲ τὸ δελτίον μου τῆς ἑπομένης ὁ ὑποδιοικητής μου ἐζήτησε τὴν ἐπέμβασι τοῦ εἰσαγγελέως, μακαρίτη Παπαδημητροπούλου, γιὰ τὸ μπλοκάρισμα τῶν καταθέσεων τοῦ Νίλα, ἂν ὑπῆρχαν.

—Πρόλαβε ὁ Νίλας, εἶπα στὸν ὑποδιοικητή μου, ὕστερα ἀπ' τὶς πληροφο-

ρίες ποὺ μοῦδωσε ἡ τράπεζα. Πραγματικὰ εἶχε καταθέσεις, ἀλλὰ τὶς ἀπέσυρε πρὶν νὰ ἐξαφανισθῆ.

Ἀπὸ τότε πιὰ τὰ βράδυα μου τὰ περνοῦσα διαδοχικὰ στὰ περίφημα ἐκεῖνα κέντρα ποὺ ἄφησαν ἐποχή. Τὰ «5 Φ», «Μπομπονιέρα» καὶ «Χρυσόμυιγα».

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες φορὲς ποὺ εἶχα πάει στὴ «Μπομπονιέρα», ἦρθε ἕνα βράδυ στὸ τραπέζι μου ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου ποὺ μὲ γνώριζε καλὰ ἀπὸ ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις καὶ μοῦ εἶπε:

—Τώρα τελευταῖα κ. Γιῶργο σὰν πολὺ συχνὰ μᾶς ἔρχεσαι στὸ κέντρο. Μυρίσθηκες τίποτε;

—Ναὶ κὺρ Σταῦρο, κάποιον ζητῶ.

—Ποιόν; τὸν ξέρω;

—Ἴσως νὰ τὸν ξέρης. Κάποιον νεαρό.

—Σίγουρα τὸν Μίμη, τὸν Νίλα γυρεύεις.

Ἐγὼ ἐννοοῦσα τὸν Τέλη κι' ὁ κὺρ Σταῦρος μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἴδιο τὸν καταχραστή.

—Ναὶ αὐτόν, τοῦ εἶπα, μὰ πῶς τὸ κατάλαβες;

—Διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὰ κατορθώματά του.

—Καὶ τὸν γνωρίζεις κὺρ Σταῦρο;

—Ἄλλο δὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίζω. Κάθε βράδυ ἐρχόταν μὲ τὴν παρέα του. Τὸν Τέλη τὸν Τασίδη, τὸν Κράβις καὶ τοὺς ἄλλους. Μὰ ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ περασμένου Δεκέμβρη ποὺ ἔκαναν τὸ ἐπεισόδιο δὲν ξαναφάνηκαν.

—Ποιὸ ἐπεισόδιο κὺρ Σταῦρο;

—Κύριε Γιῶργο μου τὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔγινε ποτὲ κάτι τέτοιο στὸ κέντρο μου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ἦρθε ὁ Νίλας μὲ τὴν παρέα του, ἦταν στουπὶ στὸ μεθύσι. Ὅπως φαίνεται τοῦ χτύπησε στὸ μάτι μιὰ κοπέλλα ἀπὸ ἄλλη παρέα καὶ ἤθελε μὲ τὸ ζόρι νὰ τὴν πάρη στὴ δική του. Ἔγινε φασαρία, οἱ δυὸ παρέες λογομαχοῦσαν, καὶ στὸ τέλος ὁ Νίλας ἔβγαλε πιστόλι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Ὅποιος μὲ πλησιάση θὰ τὸν σκοτώσω καὶ τὸ κορίτσι ἂν δὲ δεχθῆ νἄρθη μαζί μου θὰ τὸ σκοτώσω». Φαντάσου τὶ ἔγινε. Ὁ κόσμος ὅπου φύγη-φύγη, τὸ κέντρο ἄδειασε, ἔμεινε μόνον αὐτὸς μὲ τοὺς φίλους του ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ πάρουν τὸ πιστόλι, κι' ἐγὼ ποὺ τηλεφωνοῦσα στὴν Ἀστυνομία. Μόλις ἄκουσε ὁ Νίλας Ἀστυνομία μὲ μιᾶς σὰ νὰ ξεμέθυσε πῆρε τὴν παρέα του καὶ ἔφυγαν. Ἀπὸ τότε δὲν τοὺς ξαναεῖδα, μόνο ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ἔμαθα τὶς βρωμοδουλειές του. Αὐτὸς παιδί μου μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει φαινόταν πὼς ἐκεῖ θὰ καταντοῦσε. Λυπᾶμαι τοὺς γονεῖς του γιατὶ εἶναι ἀπὸ καλὸ σπίτι.

—Καὶ ποιοὶ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ μαζί του κὺρ Σταῦρο; τὸν ρώτησα γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὰ ὀνόματα καὶ νὰ τὰ συγκρατήσω καλύτερα.

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα; ὁ Κράβις, ὁ Τέλης Τασίδης καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι ποὺ εἶχαν ἔρθει γιὰ πρώτη φορά.

Ὥστε Τασίδης λέγεται ὁ Τέλης, ὁ ἀχώριστος φίλος τοῦ καταχραστοῦ ποὺ ἀνέφερε ἡ Κούλα στὸν Γιάννη Νίλα, τὴν περασμένη Κυριακὴ στοῦ Τζίτζικα.

Περισσότερα γιὰ τὸν Δημήτρη Νίλα, ὁ διευθυντὴς τῆς «Μπομπονιέρας» δὲν ἤξερε. Τὸν καληνύχτισα κι' ἔφυγα γιὰ τὸ σπίτι μου, καταστρώνοντας στὸ δρόμο τὸ πρόγραμμα ἀναζητήσεων τῆς ἑπομένης.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἀστυνόμος Ρὴντ καὶ δύο ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἀνέβηκαν στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ καὶ ἕνας ἄλλος ὑπάλληλος τοῦ F.B.I. στέκονταν μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ὁ Κάφρεϋ ἑτοιμαζόταν νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ καθίση στὸ τιμόνι. Ὅλοι τους ἦταν ὡπλισμένοι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν χαλαρώσει τὴν προσοχή τους. Ξαφνικὰ τότε παρουσιάσθηκαν τρεῖς ὁπλοφόροι, δύο μὲ πολυβόλα καὶ ἕνας μὲ πιστόλι καὶ πλησίασαν τὸ αὐτοκίνητο. Πρὶν προλάβουν νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνησι οἱ ἀστυνομικοὶ βρέθηκαν μπροστὰ στὶς κάννες τῶν πολυβόλων. Τότε δόθηκε τὸ παράγγελμα «Πῦρ».

Οἱ γκάγκστερς ἄνοιξαν πῦρ. Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ξαφνική, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πρόλαβαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ Κρούμς καὶ Χέρμανσον, ὁ ἀστυνόμος Ρὴντ καὶ ὁ Κάφρεϋ ἐφονεύθησαν μὲ τὴν πρώτη ριπή. Δύο ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. τραυματίσθηκαν καὶ ἕνας διέφυγε τὶς σφαῖρες ὡς ἐκ θαύματος. Μέσα σὲ δευτερόλεπτα τέσσερες ἀστυνομικοὶ νεκροὶ καὶ δύο τραυματίες. Οἱ δολοφόνοι πήδησαν μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἐξαφανίσθηκαν.

Καὶ ὁ Νάς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ οἱ γκάγκστερς ἤθελαν νὰ ἀπελευθερώσουν ; Μιὰ σφαῖρα ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ ὅπλο ἑνὸς τῶν « ἀπελευθερωτῶν» του, τὸν βρῆκε στὸ κρανίο καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ἡ θρασεῖα ἐπίθεσις τῆς Κάνσας Σίτυ ἀπεδείκνυε τὴν θρασύτητα καὶ τὴν τελεία περιφρόνησι τῶν γκάγκστερς πρὸς τὸ κράτος τοῦ νόμου. Ἀπητοῦντο τώρα αὐστηρότερα μέτρα πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ νόμου σὲ τοπικὰ καὶ ὁμοσπονδιακὰ ἐπίπεδα.

Ἐνῶ ὑποβάλλονταν συνεχῶς διαμαρτυρίες, οἱ γκάγκστερς παραβίαζαν καὶ πάλι τοὺς νόμους μὲ τὴν ἀπαγωγὴ ἑνὸς πλούσιου πετρελαιοπαραγωγοῦ. Ἡ ἀπαγωγὴ ὅμως αὐτὴ ἀπέδειξε τουλάχιστον ὅτι κάτι μποροῦσε νὰ γίνη κατὰ τῆς ἀπειλῆς τῶν γκάγκστερς.

***

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς 23 Ἀπριλίου 1933, ἕνα φωτάκι ἄναψε στὸ ταμπλὼ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ F.B.I. στὴν Οὐάσιγκτων, δίνοντας τὸ σῆμα κλήσεως πρὸς τὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία διώξεως ἀπαγωγῶν. Ὁ τηλεφωνητὴς διεβίβασε τὸ σῆμα αὐτὸ στὸν Χοῦβερ, ποὺ βρισκόταν στὸ σπίτι του.

Ὁ ἦχος τοῦ τηλεφώνου ξύπνησε τὸν Χοῦβερ. Ἅρπαξε τὸ ἀκουστικὸ καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ τοῦ μίλησε. Ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ Τσὰρλς Οὔρσελ, ἀπὸ τὴν Ὀκλαχόμα, ποὺ τοῦ ἐξιστοροῦσε πὼς ὁ σύζυγός της καὶ ἕνας φίλος τους, ὁ Γουῶλτερ Τζάρεττ, εἶχαν ἀπαχθῆ μόλις πρὶν λίγα λεπτά.

Ὁ Τσὰρλς Οὔρσελ μὲ τὴ σύζυγό του ἔπαιζαν χαρτιὰ (μπρὶτζ) μὲ τὸν Τζάρεττ καὶ τὴ σύζυγό του στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Οὔρσελ, ὅταν δύο ἔνοπλοι, ἕνας μὲ πολυβόλο καὶ ὁ ἄλλος μὲ πιστόλι, ἄνοιξαν τὴν πόρτα τῆς βεράντας καὶ παρουσιάσθηκαν μπροστά τους.

—Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ Οὔρσελ; ρώτησε ὁ ἕνας ὁπλοφόρος.

Ἐπειδὴ κανένας δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ ἀπαγωγεὺς εἶπε τότε.

—Καλά, θὰ πάρωμε καὶ τοὺς δυό σας.

Οἱ ὁπλοφόροι συνέστησαν στὶς δυὸ γυναῖκες νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν τὸ τη-

λέφωνο. "Οταν ὅμως ἡ κυρία Οὔρσελ ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀπαγωγέων νὰ ξεκινᾶ καὶ νὰ φεύγη κάλεσε ἀμέσως τὸ F.B.I.

'Ο Χοῦβερ πῆρε ἀμέσως τὸ γραφεῖο τοῦ F.B.I. τῆς 'Οκλαχόμα καὶ διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ μεταβοῦν στὴν κατοικία τῆς Οὔρσελ καὶ ταυτοχρόνως νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὴν 'Αστυνομία τῆς 'Οκλαχόμα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. εἶχαν διαταγὲς νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὴν οἰκογένεια, χωρὶς νὰ προβοῦν σὲ ἐνέργειες ποὺ θὰ δυσχέραιναν τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀπαχθέντων. "Ηταν—καὶ εἶναι ἀκόμα—ἡ πολιτικὴ τοῦ F.B.I. νὰ μὴν ἐπεμβαίνη καὶ συμβουλεύη τὴν οἰκογένεια νὰ καταβάλη ἢ νὰ μὴ καταβάλη λύτρα. Αὐτὸ ἦταν ζήτημα τῆς οἰκογενείας.

'Ο Τζάρεττ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τῆς Οὔρσελ κατατρομαγμένος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες. 'Αφηγήθηκε ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς τράβηξαν κάπου δέκα-δώδεκα μίλλια νοτιοανατολικὰ τῆς πόλεως, τοῦ πῆραν 50 δολλάρια, τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ συνέχισαν τὴν πορεία τους πρὸς νότον, ἔχοντας μαζί τους τὸν Οὔρσελ.

Τέσσερες μέρες ἀργότερα, ὁ Γκάλετ, κάτοικος τῆς Τούλσα τῆς 'Οκλαχόμα, φίλος τῶν Οὔρσελ, ἔλαβε ἕνα δέμα ποὺ περιεῖχε τέσσερα γράμματα, τὸ ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Οὔρσελ. "Ενα ἄλλο ἦταν γραμμένο μὲ τὴ γραφομηχανὴ καὶ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Κίρκπατρικ, κάτοικο τῆς 'Οκλαχόμα Σίτυ, ποὺ ἦταν ἐπίσης φίλος τῶν Οὔρσελ. Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ οἱ ἀπαγωγεῖς ζητοῦσαν 200.000 δολλάρια γιὰ τὴν ἀσφαλῆ ἐπιστροφὴ τοῦ πετρελαιοπαραγωγοῦ. 'Εδίδοντο ὁδηγίες νὰ βάλουν τὴν κατωτέρω ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα «Νταίλυ» τῆς 'Οκλαχόμα, ἐὰν οἱ προτάσεις τῶν ἀπαγωγέων ἦσαν ἀποδεκτές: «Πωλοῦνται 160 στρέμματα, οἰκία πέντε δωματίων ἐν καλῇ καταστάσει, βαθὺ πηγάδι, ἀγελάδες, ἐργαλεῖα, τρακτέρ, σιτάρι καὶ χόρτο. 3.750 δολλάρια πρὸς ἄμεσον παράδοσιν... "Οροι... θυρὶς Η—807».

Αὐτὴ ἦταν ἡ καθ' ὅλα ἀθῶα ἀγγελία τῆς ἐφημερίδος. Περισσότερες ὁδηγίες ἐλήφθησαν ἀπὸ ἕνα ἄλλο γράμμα τὸ ὁποῖο εἶχε ταχυδρομηθῆ ἀπὸ τὴν Τζόπλιν τοῦ Μισούρι. 'Ο Κίρκπατρικ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν 'Οκλαχόμα ἔχοντας μαζί του μιὰ τσάντα γεμάτη μὲ χαρτονομίσματα τῶν 20 δολλαρίων, ἤτοι συνολικῶς 200.000 δολλάρια. Οἱ ὁδηγίες τῶν ἀπαγωγέων ἐτηροῦντο κατὰ γράμμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ F. B.I. εἶχε σημειώσει ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων τῶν λύτρων.

'Ο Κίρκπατρικ κατέλυσε στὸ ξενοδοχεῖο «Μίλεμπαχ» τῆς Κάνσας Σίτυ στὶς 30 'Ιουλίου καὶ περίμενε μέχρις ὅτου τὸν πάρουν στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὶς τελευταῖες ὁδηγίες.

'Αργὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ Κίρκπατρικ πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Λὰ Σάλ». Κατεβαίνοντας ἔξω ἀπὸ αὐτό, πλήρωσε τὸν ὁδηγὸ καὶ προχώρησε μὲ τὰ πόδια δυτικά. Δὲν εἶχε διανύσει πολλὴ ἀπόστασι ὅταν τὸν πλησίασε ἕνας ἄγνωστος καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Κίνκερ, θὰ πάρω τὴ τσάντα σας.

'Ο Κίρκπατρικ διαμαρτυρήθηκε,λέγοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώση ἕνα σημείωμα γιὰ νὰ φέρη πίσω στὴν κυρία Οὔρσελ. 'Ο ἄγνωστος τοῦ ἀπάντησε τότε.

—Οἱ τίτλοι μεταβιβάσεως τοῦ ἀγροκτήματος θὰ παραδοθοῦν μέσα σὲ δώδεκα ὧρες.

Μετὰ πῆρε τὴ τσάντα μὲ τὰ χρήματα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κίρκπατρικ καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἔφτασε στὸ σπίτι του ὁ Οὔρσελ σῶος, ἀλλὰ κατατσακισμένος. 'Αφοῦ ξεκουράσθηκε, ἀφηγήθηκε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. τὴν ἱστορία τῆς ἀπαγωγῆς του μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ φίλου του Τζάρεττ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ τὸν ἐφίμωσαν. Ξημέρωσε ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀπαγωγέων μπῆκε σ' ἕνα γκαράζ, ὅπου ὁ ἀπαχθεὶς μετακομίσθηκε σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ἦταν

μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἦταν «μπουΐκ» ἢ «καντιλλάκ». Τὸν ἐτοποθέτησαν στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, πάνω σ' ἕνα χαλὶ ἁπλωμένο στὸ δάπεδο καὶ ξεκίνησαν.

Τρεῖς ὧρες περίπου μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν αὐτοκινήτων, ἐσταμάτησαν σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης, ὅπου μία ὑπάλληλος ἐγέμισε τὸ τάνκ μὲ βενζίνη, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ τὸν κρατούμενο.

—Πῶς πᾶνε οἱ σοδειές; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς τὴν ὑπάλληλο.

—Ἄ! τὰ εἰσοδήματα τῆς περιοχῆς ἔχουν καῆ ἀπὸ τὴν ἀνομβρία, ἀπάντησε αὐτή. Κάτι ὅμως μαζέψαμε.

Ὁ ἑπόμενος σταθμὸς ἦταν ἕνα γκαράζ, ὅπου ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς παρετήρησεν ὅτι ἡ ὥρα ἦταν 2.30′ μ.μ. Ἔδωσαν στὸν Οὔρσελ ἕνα σάντουϊτς καὶ ἕνα φλυτζάνι καφὲ καὶ περίμεναν στὴ θέσι αὐτὴ μέχρις ὅτου βράδυασε. Μετὰ τὸν πῆραν καὶ πεζῆ πῆγαν σ' ἕνα σπίτι κάπου ἐκεῖ κοντά, ὅπου πέρασε τὴ βραδυά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν μετέφεραν σὲ ἄλλο σπίτι, ποὺ ἀπεῖχε εἴκοσι περίπου λεπτὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἀντελήφθη πὼς θὰ ἦταν ἀγρόκτημα ἢ ράντσο, γιατὶ ἄκουσε κακαρίσματα ἀπὸ κότες, μούγκρισμα ἀγελάδων καὶ γαυγίσματα σκυλιῶν. Ἄκουσε νὰ ἀντλοῦν νερὸ μ' ἕνα κουβὰ ἀπὸ ἕνα πηγάδι, τὸ ὁποῖον ὑπελόγιζε νὰ βρίσκεται νοτιοδυτικὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἤπιε νερὸ ἀπὸ ἕνα τενεκεδένιο κύπελλο χωρὶς χέρι. Τὸ νερὸ εἶχε μεταλλικὴ γεῦσι. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶχε γράψει τὸ γράμμα πρὸς τὸν Κάτλερ.

Ὅπως ἦταν δεμένος μὲ μιὰ ἁλυσσίδα, ὁ Οὔρσελ κατώρθωσε νὰ ἀνασηκώνη λιγάκι τὸ πανὶ ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ νὰ κοιτάζη τὸ ρολόγι του. Σημείωσεν ὅτι κάθε πρωὶ κατὰ τὶς 9.45′ καὶ κάθε ἀπόγευμα κατὰ τὶς 5.45′ ἄκουγε τὸ θόρυβο μηχανῆς ἀεροπλάνου ποὺ περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν Κυριακὴ ὅμως τῆς 30 Ἰουλίου, ἐξ αἰτίας μιᾶς δυνατῆς μπόρας δὲν ἄκουσε τὸ πρωινὸ ἀεροπλάνο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα σημεῖο κοντὰ στὴ Νόρμαν τῆς Ὀκλαχόμα, καὶ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο.

Οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. μελέτησαν ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ θυμόταν ὁ Οὔρσελ καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὸ σπίτι τοῦ ἀπαγωγέως ἦταν νὰ συνδυάσουν τὴν πληροφορία τῆς δυνατῆς βροχῆς καὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δρομολογίου τοῦ ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖο δὲν ἀκολούθησε τὴ συνηθισμένη πορεία του. Ἡ ὑπάλληλος τοῦ πρατηρίου βενζίνης εἶχεν ἀναφέρει «περὶ ξηρασίας στὴν περιοχὴ» καὶ ἔτσι ὁ συνδυασμὸς μιᾶς ξηρῆς περιοχῆς καὶ μιᾶς πρόσφατης βροχῆς ἦταν σπουδαῖο στοιχεῖο. Μετὰ ἄρχισαν ἕνα συστηματικὸ ἔλεγχο τῶν ἀεροπορικῶν ἑταιρειῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀεροπλάνα περνοῦσαν μέχρι ἀκτῖνος 600 μιλλίων ἀπὸ τὴν Ὀκλαχόμα. Ὁ ἔλεγχος αὐτὸς συνοδευόταν καὶ ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν μετεωρολογικῶν δελτίων κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Οὔρσελ ἦταν κρατούμενος.

Διαπιστώθηκε ὅτι τὴν 30 Ἰουλίου τὸ ἀεροπλάνο μιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας, ποὺ ἐκτελοῦσε τὴ γραμμὴ Φὸρτ Γουὸρθ-Ἀμαρίλλο, εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ παρεκκλίνη ἀπὸ τὴν πορεία του βορείως, γιὰ νὰ ἀποφύγη μιὰ καταιγίδα. Ἡ μετεωρολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ντάλας ἀνέφερεν ὅτι ἡ περιοχή της ὑπέφερεν ἀπὸ ξηρασία καὶ τὰ σιτηρά της εἶχαν καῆ, μέχρις ὅτου τὴν 30 Ἰουλίου ἔβρεξεν ἐπὶ τέλους. Μὲ ἕνα μικρὸ ὑπολογισμὸ ἀποδείχθηκε ὅτι, τὸ πρωινὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἀπογειωνόταν ἀπὸ τὴ Φόρτ Γουὸρθ καὶ τὸ ἀπογευματινὸ ποὺ ἀπογειωνόταν ἀπὸ τὴν Ἀμαρίλλο, ἔπρεπε νὰ ὑπερίπτανται καὶ νὰ διέρχωνται ὑπεράνω ἑνὸς σημείου κοντὰ στὸν Παράδεισο τοῦ Τέξας, κατὰ τὴν ἀκριβῆ ὥρα ποὺ εἶχε σημειώσει ὁ Οὔρσελ.

Ἔτσι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. βρῆκαν τὸ σπίτι ποὺ τοὺς περιέγραψεν ὁ Οὔρσελ. Ἦταν ἕνα ράντσο τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σάνον, ποὺ ἦταν πατρυὸς καὶ μητέρα τῆς Κάθριν Κέλλυ. Ἡ Κάθριν Κέλλυ ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ διαβοήτου «πολυβολητοῦ» Κέλλυ, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐλέγετο, μποροῦσε νὰ πετυχαίνη μὲ τὸ πολυβόλο του καρύδια πάνω

σὲ μιὰ καρυδιά, σημαδεύοντάς τα ἀπὸ ἕνα φράκτη, ποὺ ἀπεῖχε εἴκοσι πέντε γιάρδες.

Ὁ Οὔρσελ ἀνεγνώρισε τὴν κατοικία τῶν Σάνον ὡς τὸν χῶρο στὸν ὁποῖο ἐκρατήθη. Ὑπῆρχε καὶ τὸ πηγάδι, τὸ τενεκεδένιο κύπελλο χωρὶς χέρι καὶ ἡ ἁλυσσίδα μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχαν δεμένο. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ ξεχάσῃ τὴ μεταλλικὴ γεῦσι τοῦ νεροῦ. Οἱ Σάνον ὡμολόγησαν ὅτι εἶχαν συνεργήσει στὴ φρούρησι τοῦ Οὔρσελ, καὶ μαρτύρησαν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὑποπτ ὑονταν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I.,—ὅτι δηλαδὴ οἱ ἀπαγωγεῖς ἦταν ὁ Κέλλυ, γαμπρὸς τῶν Σάνον καὶ ὁ Ἄλμπερτ Μπέητς.

Ὁ Μπέητς ἀνακαλύφθηκε στὸ Κολοράντο, ὅπου καὶ συνελήφθηκε. Ὁ Κέλλυ καὶ ἡ σύζυγός του ἀνακαλύφθηκαν σ' ἕνα σπίτι στὴ Μέμφιδα τοῦ Τένεση, ὅπου ὁ Κέλλυ δροῦσε κάποτε ὡς λαθρέμπορος. Τὸ πρωὶ τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1933, οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. καὶ ἡ Ἀστυνομία τῆς Μέμφιδος αἰφνιδίασαν τὸ κρησφύγετο τοῦ Κέλλυ. Τὸν συνέλαβαν χωρὶς ὅπλο στὰ χέρια του. Κατατρομαγμένος ὁ Κέλλυ μπροστὰ στοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς ἱκέτευε : «Μὴ πυροβολῆτε, ἄνθρωποι τοῦ κράτους, μὴ πυροβολῆτε».

Τὸ παρατσούκλι ποὺ ἔδωσε ὁ Κέλλυ στοὺς ἄνδρες τοῦ F.B.I. τοὺς εἶχε κολλήσει γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικά, στὸν κινηματογράφο καὶ στὸ ραδιόφωνο τοὺς ἀποκαλοῦσαν «ἄνδρες τοῦ κράτους» καὶ ὁ τίτλος αὐτὸς ἀποδείχθηκε εὐεργετικός, γιατὶ ἀποθάρρυνε τοὺς κακοποιούς.

Ὁ διαπολιτειακὸς χαρακτήρας τῆς δράσεως τῶν γκάγκστερς διαγράφηκε καθαρὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Οὔρσελ. Ὁ πετρελαιοπαραγωγὸς ἀπήχθηκε ἀπὸ τὴν Ὀκλαχόμα Σίτυ τῆς Ὀκλαχόμα, καὶ ἐκρατήθη αἰχμάλωτος κοντὰ στὸν Παράδεισο τοῦ Τέξας. Ἡ ἐπιστολὴ γιὰ τὰ λύτρα ἐταχυδρομήθη ἀπὸ τὴν Τζόπλιν τοῦ Μισούρι. Τὰ λύτρα κατεβλήθησαν στὴ Κάνσας Σίτυ τοῦ Μισσούρι. Τὰ χρήματα τῶν λύτρων κυκλοφόρησαν στὸν Ἅγιο Παῦλο τῆς Μινεσότα καὶ μερικὰ βρέθηκαν στὸ Ὀρέγκον. Ἕνα μέρος τῶν λύτρων ἦταν θαμμένα μέσα σὲ μιὰ βαμβακοκαλλιέργεια στὸ Τέξας. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς συνελήφθηκε στὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράντο καὶ οἱ ἄλλοι δύο στὴ Μέμφιδα τοῦ Τένεση.

***

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ Χοῦβερ διεξήγαγε καὶ μιὰ ἄλλη μάχη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐναντίον ἑνὸς σχεδίου ποὺ ἐπροτείνετο ἀπὸ τὸν γερουσιαστὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, Ρόγιαλ Κόουπλαντ, τὸν ὁποῖον ὁ Χοῦβερ ἔβλεπεν ὡς ἀπειλὴ κατὰ τοῦ F.B.I. Ὁ Κόουπλαντ ἦταν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ F.B.I. μὲ τὸν διορισμὸ τῶν ἀνδρῶν του ἀπὸ τοὺς κυβερνῆτες ἑκάστης Πολιτείας. Οἱ νεοδιοριζόμενοι θὰ ὠνομάζονταν εἰδικοὶ ὑπάλληλοι, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Οἱ ὑπὸ τῶν κυβερνητῶν διοριζόμενοι θὰ ἐξεπαιδεύοντο ἀπὸ τὸ F.B.I. καὶ κατόπιν θὰ ἐτοποθετοῦντο ἐντὸς τῆς Πολιτείας των, ὅπου θὰ ἐργάζονταν πρὸς ἐπιβολὴ τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων.

Ὁ Χοῦβερ ὑπέβαλεν ἕνα μακροσκελέστατο ὑπόμνημα διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ὑπουργὸν Δικαιοσύνης Κάμμινγκς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτόνιζεν ὅτι τὸ σχέδιο Κόουπλαντ θὰ κατέστρεφεν ὅλες τὶς προυποθέσεις ἐπιτυχίας τοῦ F.B.I. στὴν ἀποστολή του. Οἱ προῦποθέσεις αὐτὲς ἦταν ἡ ἀκομμάτιστη ἐκλογὴ τῶν ὑπαλλήλων του, ἡ αὐστηρὴ πειθαρχία καὶ ὁ συγκεντρωτικὸς ἔλεγχος καὶ διοίκησις.

«Οἱ ὑπάλληλοι πού θὰ διωρίζονταν ἀπὸ τοὺς κυβερνῆτες τῶν Πολιτειῶν, ἔλεγεν ὁ Χοῦβερ, θὰ χρωστοῦσαν τὶς θέσεις τους, κατὰ ἕνα μέρος τοὐλάχιστον, στοὺς κυβερνῆτες... καὶ ἔτσι θὰ δημιουργηθῆ μία κατάστασις μὲ τάσιν πρὸς ἐξάρτησιν τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τοὺς διαφόρους πολιτικούς».

(Συνεχίζεται)

«Σὲ τρεῖς πράξεις...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

..... Μέσα στῆς ζωῆς τὸ παράξενο θέατρο οἱ ἀνθρώπινες ζωὲς φτειάχνουν ἕνα σωρὸ ἱστορίες, μικρές, ἀπίθανες, συνταρακτικές, χαρούμενες ἢ πονεμένες. Κι' ὅλα ἐτοῦτα τὰ ποικίλα θεάματα τῆς βιοπάλης ἔχουνε ἕνα κοινὸ γνώρισμα. Ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή. Ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δημιουργίας. Κόσμοι παληοὶ πεθαίνουνε καὶ νέοι γεννιοῦνται ..... Κι' οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ φεύγουνε, ἀφήνοντας πίσω τους κενὰ ποὺ γρήγορα συμπληρώνονται στοῦ βίου τὸ γοργὸ κατρακύλισμα.

Ἂς ἀνοίξουμε, λοιπόν, τῆς πεζότητος τὴ φτηνὴ αὐλαία γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε ἀπὸ κοντὰ μιὰ ἁπλῆ ἱστορία, μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ γράφουν καὶ παρουσιάζουν οἱ ἄνθρωποι .....

***

..... Εἶμαι ἕνας ἀστυφύλακας, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀνταμώνετε στὸ δρόμο νὰ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσία τους. Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, δηλαδή, ὅπως κι' ἐσεῖς, ὅπως οἱ φίλοι σας καὶ οἱ γνωστοί σας. Δὲν εἶμαι ἕνας «σπουδαῖος» ἄνθρωπος. Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ὑπηρέτης σας. Ἡ στολή μου δὲν εἶναι δύναμη γιὰ μένα. Μὲ γεμίζει ἕνα σωρὸ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Πολὺ λίγα τὰ δικαιώματά μου. Στέκω στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ ἀπέραντου ἀνθρώπινου χείμαρρου μὲ μιὰ συγκεκριμένη ἐντολή : νὰ ὑπηρετῶ τοὺς συνανθρώπους μου. Καὶ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν μου. Ζῶ καὶ κινοῦμαι σὲ μιὰ φτωχογειτονιά, ποὺ τὴν διατρέχω κάθε μέρα πολλὲς φορές. Ξέρω, ἕναν πρὸς ἕναν, ὅλους τοὺς κατοίκους της. Κι' ἐκεῖνοι μὲ ξέρουν καί, πάρα πολλὲς φορές, ζητοῦν τὴν βοήθειά μου. Μὴν πάη τὸ μυαλό σας σὲ σπουδαῖα πράγματα. Μικρὴ εἶναι ἡ βοήθειά μου. Νά, ἂς ποῦμε, σταματῶ τ' αὐτοκίνητα καὶ βοηθῶ ἕνα γέροντα νὰ περάση στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο... Δίνω πληροφορίες σ' ἕναν ξένο... Προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ἥσυχο καὶ ἀδιατάρακτο ὕπνο... Φροντίζω νὰ διατηρῶ τὸ ρυθμὸ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς σὲ νόμιμα πλαίσια... Προστατεύω τὴ ζωὴ καὶ τ' ἀγαθά σας, φυλάω τὰ σπίτια σας, καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια μικροπράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν περηφανεύομαι, γιατὶ αὐτὰ εἶναι ἡ δουλειά μου. Εἶμαι ἕνα τίποτα. Ὅμως, γύρω ἀπὸ μένα κινοῦνται ὅλα. Ἀπὸ τὴν γέννηση ἕως τὸν θάνατο, ὅλα τὰ γεγονότα καὶ τὰ φαινόμενα περνοῦν ἀπὸ μένα πρὶν γίνουν ζωή. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, γυρίζω στοὺς δρόμους, γνωρίζω ἀνθρώπους, ἀκούω ἱστορίες καὶ σπεύδω νὰ βοηθήσω ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήση. Λοιπόν, νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ κάτι : Αὐτὴ ἡ δουλειά, ποὺ μερικὲς φορὲς μὲ ταλαιπωρεῖ καὶ μὲ κουράζει, τὴν ἔχω ἀγαπήσει μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Κι' ἔχω ἀγαπήσει πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἕνα σωρὸ πρόσωπα τῆς γειτονιᾶς μου. Κολακεύομαι, μάλιστα, νὰ πιστεύω ὅτι κάποια μικρὴ βοήθεια καταφέρνω νὰ τοὺς προσφέρω κι' ἐγώ.

Καθώς, λοιπόν, ἀνοίγει ἡ αὐλαία τῆς ζωῆς μὲ συναντᾶτε ἐπάνω στὴ σκηνὴ νὰ περπατῶ ἥσυχα - ἥσυχα σὲ μιὰ φτωχογειτονιά. Δὲν εἶμαι ὁ πρωταγωνιστής. Εἶμαι ἕνας κομπέρ, ἂς ποῦμε, ἕνας παράξενος ἐπιμελητής, σὲ χίλιες δυὸ καταστάσεις. Ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, θὰ σᾶς παρουσιάσω μιὰ ἱστορία. Ἀλλά, πρῶτα, δῆτε καλὰ ἐπάνω στὴ σκηνή. Φτηνὰ τὰ σκηνικά. Ἕνα στενὸ δρομάκι ... Ἕνα κλειστὸ περίπτερο πιὸ κεῖ... Ἄ, ναί, ξέχασα. Κλειστό, γιατὶ ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Ἔχουν περάσει δυὸ ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ ἀκούστηκε ἡ καμπάνα ἐκείνου τοῦ μοναστηριοῦ. Δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὅπως βλέπετε, εἶναι ὅλα κλειστὰ καὶ δια-

βάτες δὲν ὑπάρχουν στοὺς δρόμους. Μονάχα μιὰ γάτα στέκει κουλουριασμένη στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν γειτονιά μου. Κι' ἀπὸ πάνω ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι καὶ χίλια δύο ἀστέρια τριγύρω του. Προσθέστε ἀκόμα κι' ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι, ποὺ σπρώχνει τὰ πεταμένα χαρτιὰ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάλογη μουσικὴ ὑπόκρουση. Ἀλλά, μὲ συγχωρεῖτε, πρέπει νὰ φύγω. Ἡ πρώτη πράξη ἀρχίζει. Ἀρχίζει μ' ἕνα ζευγαράκι ποὺ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. «Ἐκεῖνος» καὶ «ἐκείνη» Μιλοῦν ζωηρά.

— Ἄντε, χριστιανή μου, προχώρα. Τί θὰ γίνῃ ; Ξημέρωσε.

— Δὲν μπορῶ ἄλλο, Νῖκο μου. Κουράστηκα. Δυὸ ὧρες τώρα περπατᾶμε.

— Τί θὲς νὰ κάνουμε ; Ὑπάρχει ἄλλη λύση ; Δυὸ δραχμὲς ἔχω στὴ τσέπη μου.

— Ναί, Νῖκο μου. Τώρα βέβαια ἔχεις δυὸ δραχμές, ἀλλ' ὅταν ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ σπίτι εἶχες δυὸ χιλιάδες.

— Δηλαδή, τί θὲς νὰ πῆς ;

— Καλά, μὴν ἀγριεύῃς. Δὲν εἶπα τίποτα.

. . . . . .

Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἐπεμβαίνω. Δὲν διεπράχθη καμμιὰ παράβαση. Ἀλλά, μοῦ ἔκανε κάποια ἐντύπωση αὐτὸ τὸ ζευγάρι. Νἄναι ἄραγε ἀντρόγυνο ; Καὶ τί νἄγιναν τάχα οἱ δυὸ χιλιάδες ποὺ εἶχε αὐτὸς στὴ τσέπη του ; Κλοπή ; ἢ μήπως ; . . . . .

— Ἦταν ἀνάγκη, Νῖκο μου, νὰ τὰ ·ξης ὅλα ; Ἀφοῦ εἶδες ὅτι δὲν εἶχες τύχη γιατί ; . . . . . .

— Ἄσε τὶς θεωρίες, Νίτσα, καὶ προχώρησε. Ὅ,τι ἔγινε - ἔγινε τώρα.

— Μά, τὰ ξένα λεφτὰ ποῦ θὰ τὰ βροῦμε νὰ τὰ δώσουμε πίσω ; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι καταστρέφομαι ;

— Ἔ ! ναί, δὲν λέω. Ἀλλά, θὰ τὰ βολέψουμε. Κάτι θὰ γίνῃ. Νὰ πάρῃ ὁ διάολος κι' αὐτὸν μὲ τὸ καρρέ του. Τὴν ἔπαθα σὰν ἀγράμματος. Τέτοια γκίνια δὲν τὴν ἔχω ξαναδῆ ἄλλοτε στὴ ζωή μου. Ἄντε καὶ σύ, προχώρησε μὴ μὲ νευριάζῃς περισσότερο.

— Καλὰ - καλά. Προχωρῶ . . . . . .

. . . . . .

Ἂν σταματήσω αὐτὸ τὸ ζευγάρι, γιὰ νὰ τὸ ἐλέγξω, ποιὸς ξέρει τί ἔχω ν' ἀκούσω. Θὰ μοῦ ποῦν ὅτι δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀνακατεύωμαι στὴν ἰδιωτική τους ζωή.

Κι' ὅμως κάτι κακὸ προαισθάνομαι. Ξένες σκοτοῦρες, θὰ μοῦ πῆτε. Ναί, ἔχετε δίκηο. Ἀλλὰ οἱ πιὸ πολλὲς σκοτοῦρες μου, εἶναι οἱ σκοτοῦρες τῶν συνανθρώπων μου. Ποῦ νὰ πῆγε ἄραγε τὸ ζευγάρι ;

Νάτο, μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα. Ἐκεῖνος προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Καὶ νευριάζει :

— Τί διάολο ἔπαθε σήμερα ;

— Γιὰ δόσε μου ν' ἀνοίξω ἐγώ.

— Ὁρίστε, κυρία, Νίτσα. Δοκιμᾶστε τὶς ἱκανότητές σας.

Ἡ πόρτα κάποτε ἀνοίγει. Μπαίνουν μέσα στὸ σπίτι. Ἐκεῖνος πέφτει ξερὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Οὔφ ! Ἐπιτέλους κάθισα. Τὰ πόδια μου εἶναι πρισμένα. Ἔχει τίποτα νὰ φᾶμε ;

— Κάτι θἄχῃ τὸ ψυγεῖο. Περίμενε.

. . . . . .

Ἐδῶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσω. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ παραβιάσω τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο. Ἂς ἀφήσουμε τὸ ζευγαράκι νὰ ξεκουραστῇ. Ἐγὼ θὰ συνεχίσω τὴ σκοπιά μου. Ἡ πρώτη πράξη τελείωσε. Ἂς πέσῃ ἡ αὐλαία.

* * *

... Καὶ πάλι εἶναι βράδυ. Ὄχι τόσο ἀργά. Εἶναι ἔντεκα ἡ ὥρα. Στὸ ἴδιο κομμάτι τῆς γειτονιᾶς μου. Τὰ ἴδια σκηνικά. Μονάχα τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἄστρα λείπουν.

Ἔχουν κρυφτῆ πίσω ἀπὸ κάτι πελώρια κατάμαυρα σύννεφα. Συννεφιασμένη Κυριακή. Ἡ βροχὴ ὅπου νἄναι φτάνει. Ὅλα γύρω μου προμηνύουν τὸν ἐρχομό της. Τὸ στενὸ δρομάκι δὲν εἶναι ἀπόψε ἔρημο. Τὸ διασχίζουν αὐτοκίνητα κι' ἄνθρωποι ποὺ πηγαινοέρχονται βιαστικοί. Οὔτε ἕνα ταξὶ στὴ πιάτσα. Κι' ἡ γάτα λείπει κι' αὐτή. Μονάχος ἐγὼ στὴν ἴδια γωνιά. Ἀστράφτει.

Σὲ λίγο, θὰ βρέξη. Μά, τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ μένα ; Καὶ συνεχίζω τὴ σκοπιά μου. Ὄχι, δὲν πρόκειται νὰ χαθῶ. Κάπου ἐδῶ θὰ μὲ συναντᾶτε πάντοτε, νὰ γυροφέρνω γύρω ἀπὸ τὰ ἴδια σπίτια, στοὺς ἴδιους δρομίσκους. Νὰ μποροῦσα νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο ! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἕνας μεθυσμένος περνᾶ ἀπὸ δίπλα μου :

— Μὲ τὸ μπαρδόν, περικαλῶ, τὴ φωτιά σου.

Χαμογελῶ καὶ τοῦ ἀνάβω τὸ τσιγάρο. Ἐκεῖνος ἔχει ὄρεξη γιὰ κουβέντα. Ἐμένα ἡ δική μου δουλειὰ εἶναι διαφορετική. Τὸν καληνυχτίζω καὶ ἀποτραβιέμαι.

Ἕνας σαρανταπεντάρης βιαστικὸς καὶ ταραγμένος μὲ πλησιάζει :

— Ποιὸ εἶναι τὸ διανυκτερεῦον φαρμακεῖο ἐδῶ, παρακαλῶ ;

Τοῦ δίνω τὴν πληροφορία ποὺ μοῦ ζήτησε. Ἕνας φυστικὰς μὲ τὸ καλάθι στὸ χέρι περνᾶ τώρα ἀπὸ μπροστά μου.

— Γειὰ χαρά !

Τὸν χαιρετῶ. Καὶ ξαφνικὰ ξεσπᾶ ἡ καταιγίδα.

Οἱ κεραυνοὶ καὶ τ' ἀστροπελέκια ἔχουν στήσει ἕνα ἄγριο καυγὰ μὲ τὴ βροχή.

Μ' ἀκοῦτε τώρα ; Ε ! ; Α ! Δὲν θὰ τὰ καταφέρετε. Τουλάχιστον μὲ βλέπετε ; Δὲν ἔχει σημασία. Ἐγὼ πρέπει νὰ τ' ἀκούω καὶ νὰ τὰ βλέπω ὅλα. Ἐσεῖς πρέπει νὰ βιαστῆτε νὰ πᾶτε σπίτι σας, γιὰ νὰ μὴν βραχῆτε. Καὶ προχωρῶ. Δὲν βιάζομαι. Ἡ βροχὴ δὲν εἶναι ἐχθρός μου. Σύντροφός μου εἶναι. Πολλὲς φορὲς κάναμε παρέα μαζί. Πολλὲς φορὲς μοῦ τραγούδησε ἕνα σωρὸ παράξενα τραγούδια. Θηλυκὸ δὲν εἶναι;

Ἕνας καυγὰς παρακάτω ... Ἕνα αὐτοκίνητο πέρασε κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο μὲ ταχύτητα, καί, τὰ νερὰ ποὺ πετάχτηκαν λέρωσαν τὸ κοστούμι ἑνὸς νεαροῦ. Θέλει τὰ στοιχεῖα τοῦ ὁδηγοῦ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση ἀποζημίωση, λέει. Ἔχω κρατήσει τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ λέω στὸ νεαρὸ νὰ περάση αὔριο ἀπὸ τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὰ στοιχεῖα ποὺ ζητάει. Κι' ἡ νύχτα φεύγει βροχερή. Ἁπλῆ ποὺ εἶναι ἡ δουλειά μου! ! ! ! Προχτὲς ἔπιασα ἕνα κλέφτη, ποὺ ἐπιχειροῦσε ν' ἀνοίξη ἕνα μαγαζί. Καὶ λίγο ὕστερα, κάποιος μεθυσμένος ποὺ κρατοῦσε μαχαίρι, μοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ. Τὰ κατάφερα καὶ τὸν ἀφώπλισα, καὶ τὸν πῆγα σπίτι του. Τίποτε ἄλλο. Ἀπόψε ἐπικρατεῖ ἡσυχία. Καὶ μονάχα τῆς βροχῆς τὸ μονότονο ἀκομπανιαμέντο ἀκούγεται.

Τὴν ἴδια ὥρα μέσα στὸ σπίτι «ἐκείνου» καὶ «ἐκείνης» ἀκούγεται ἕνας παράξενος διάλογος :

— Βρέχει, Νῖκο.

— Καὶ τί μοῦ τὸ λὲς αὐτό ; Φθινόπωρο εἶναι καὶ βρέχει.

— Ἔ ! καλὰ μιὰ κουβέντα εἶπα.

— Ἄσε τὶς κουβέντες καὶ κάτσε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη σήμερα. Λεφτὰ ποὺ θὰ βροῦμε ;

— Κι' ἄλλα ;

— Ναί. Κι' ἄλλα, Νίτσα. Γιατί ; Μὲ τί θὰ παίξω ἄμα δὲν ἔχω λεφτά ;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ παίξης καὶ σήμερα, Νῖκο μου ; Δὲν μένουμε μαζὶ ἀπόψε σπίτι μας, μιὰ καὶ βρέχει ; Νὰ φᾶμε, νὰ μιλήσουμε ἥσυχα σὰν ἄνθρωποι ; Κι' ἂν

θὲς νὰ παίξῃς χαρτιά, ἔλα νὰ παίξουμε μαζί. Ἔχουμε τράπουλα. Ἔλα, ἀγάπη μου, μεῖνε κοντά μου.

— Δὲν θἄσαι μὲ τὰ καλά σου. Χρειάζεσαι γιατρὸ φαίνεται. Βέβαια νά..... καθίσουμε σπίτι μας, νὰ φᾶμε, νὰ..... ποῦμε ἕνα σωρὸ ἀηδίες γιὰ τὴ βροχή, νὰ.... κοιμηθοῦμε μὲ τὶς κόττες. Καὶ τὸ πρωινὸ νὰ ξυπνήσουμε νωρὶς νὰ πᾶμε στὴ δουλειά. Ὡραία ζωή. Ἀπορῶ πῶς τὴν ἀντέχουν αὐτὴ τὴ σκλαβιὰ μερικοὶ ἄνθρωποι. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἴδους ὁμορφιὰ βρίσκουν στὴν οἰκογένεια. Ἕνα ..... σπιτάκι μικρό, δυὸ - τρία ..... κουτσούβελα ποὺ νὰ σοῦ ζαλίζουν τὸ μυαλὸ μὲ τὶς φωνάρες τους. Ὁ ἰδιοκτήτης ..... νὰ ζητάῃ τὸ νοίκι καὶ νὰ μὴν ἔχῃς νὰ τοῦ τὸ δώσῃς, καὶ πάει λέγοντας.

— Ἀγάπη μου, δὲν ἔχεις δίκηο.

— Ἄκουσε, Νίτσα, καὶ κατάλαβέ το, μιὰ γιὰ πάντα. Ἐγὼ εἶμαι ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν πρόκειται νὰ μουχλιάσω μέσα σ' ἕνα τετράγωνο δωμάτιο, περιμένοντας τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς νὰ πληρωθῶ, καὶ ἀγοράζοντας λαχεῖα. Ξύπνα. Ὁ κόσμος προχωρεῖ.

— Νὰ προχωρήσουμε κι' ἐμεῖς, Νῖκο μου. Δὲν εἶπα νὰ μὴν προχωρήσουμε. Δὲν σοῦ ζήτησα νὰ μουχλιάσῃς μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Σοῦ ζήτησα νὰ φτειάξῃς κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό σου καὶ γιὰ τὰ παιδιά σου. Μὲ ἴδρῶτα τοῦ προσώπου σου. Ἔτσι κάνουν οἱ ἀληθινοὶ ἄνδρες.

— Ποιά... «παιδιά μου» χριστιανή μου;

— Αὐτὰ ποὺ θὰ κάνῃς, Νῖκο μου.

— Δηλαδή, ποῦ τὸ πᾶς;

— Πουθενὰ δὲν τὸ πάω. Κάποτε δὲν θὰ παντρευτοῦμε; Τί θὰ γίνῃ τότε;

—Ἄ! Ὥστε ἐκεῖ τὸ πᾶς. Στὴ κουλούρα. Ἐκεῖ ποὺ τὸ πᾶτε ὅλες οἱ γυναῖκες. Δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ παντρευτῶ. Κατάλαβες;

— Μά, κάποτε, ἀγάπη μου, μιλοῦσες κάπως διαφορετικά. Ὅταν πρωτογνωριστήκαμε ἤσουν ἄλλος ἄνθρωπος. Πόσα λόγια μοῦ ἔλεγες τότε!!! Μοῦ μίλαγες γιὰ ἕνα σπιτάκι φτωχικὸ ποὺ τὸ λούζουν φεγγαριάτικες ἀχτῖδες... Γιὰ μιὰ εὐτυχία παντοτεινή, ποὺ δὲν θὰ τὴ διακόψῃ οὔτε ὁ θάνατος... Γιὰ μιὰ γαλάζια ἀγάπη, ὅπου τὸ δάκρυ δὲν βρέχει τὸ μάγουλο κι' ὁ ἀναστεναγμὸς δὲν ταράζει τὴ ψυχή.

— Παράτα με, Νίτσα, σὲ παρακαλῶ, παράτα με μὲ τὶς ἀνοησίες σου. Τότε.... Τότε... εἴμαστε παιδιά. Τότε... ναί! ἦταν ἡ πρώτη μας γνωριμία!.. Τί ἤθελες νὰ σοῦ λέω; Μοιρολόγια; Τώρα ὅμως...

— Κι' ἐκεῖνα τὰ λόγια σου, τὶ ἔγιναν, Νῖκο μου, ἀγάπη μου; Τὰ πῆρε ὁ ἄνεμος;

.....

Σηκώθηκε ἀγέρας ξαφνικά. Καὶ κάνει κρύο. Παράξενη ποὖναι αὐτὴ ἡ νύχτα!!! Πόσο, γλυκὸς εἶναι ὁ ὕπνος! Τὶ νὰ γίνωνται ἄραγε τὰ παιδιά μου; Νὰ τὸν σκέπασε ἄραγε τὸ Δημήτρη ἡ γυναίκα μου; Εἶχε λιγάκι πυρετὸ χτές, κι' ἔβηχε σήμερα. Μὴν ξεσκεπάστηκε; Δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Αὔριο πρωὶ - πρωὶ πρέπει νὰ πάω νὰ πληρωθῶ γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσω κι' ἐκεῖνο τὸ παιγνιδάκι ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκα. Νἄναι ἄραγε ἀκριβό ;

.....

— Νίτσα, ἔχεις δίκιο!!!

— Τὶ εἶπες, ἀγάπη μου;

— Ναί, ἔλα κάθησε ἐδῶ κοντά μου. Ἤμουνα λίγο νευριασμένος προηγουμένως. Συγχώρεσέ με. Θέλεις τσιγάρο ;

—Ὄχι, Νῖκο μου. Νὰ σοῦ φτειάξω ἕνα καφέ;

—Ὄχι. Ἔλα κάθησε κοντὰ ἐδῶ. Ἐν τάξει! Λοιπόν, ἡ Νίτσα μου!!! Καὶ τῆς

χαϊδεύω τὰ μαλλάκια, καὶ τῆς ψιθυρίζω ὅτι τὴν ἀγαπῶ πολύ!!! Κουτὸ κορίτσι!! Πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ἄλλαξα; Καὶ βέβαια θὰ παντρευτοῦμε.

—Ἀλήθεια λές, ἀγάπη μου;

— Ναί, Νίτσα, ἀλήθεια, λέω. Ἀμφιβάλλεις; Ὅμως, τὶ νὰ σοῦ πῶ; Χρειαζόμαστε καὶ λεφτὰ βέβαια. Τὶ θἄλεγες ἂν δοκίμαζα τὴν τύχη μου γιὰ τελευταία φορά;

— Νὰ παίξῃς ;

— Ναί, νὰ παίξω. Ἀλλά, γιὰ τελευταία φορά.

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι;

— Στ' ὁρκίζομαι.

— Στὴν ἀγάπη μας;

— Στὴν ἀγάπη μας!

— Νἄξερες πόσο μὲ κάνεις εὐτυχισμένη! Νἄξερες πόσο σὲ λατρεύω! Πόσο ὑπερήφανη εἶμαι γιὰ σένα!!!

— Νίτσα, εἶσαι καλὸ κορίτσι καὶ σ' ἀγαπῶ. Συγχώρεσέ με γιὰ τὸν ἄσχημο τρόπο μου.

— Μά, τὶ λόγια εἶναι αὐτά, ἀγάπη μου; Εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπῶ καὶ τίποτα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ.

— Λοιπόν, θὰ παίξω καὶ σήμερα. Ἔτσι δὲν εἴπαμε;

—Ἔστω, ἀφοῦ σ' εὐχαριστεῖ. Ἀλλά, γιὰ στάσου. Μὲ τὶ λεφτὰ θὰ παίξῃς;

—Ἀλήθεια. Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα. Ποῦ νἄβρω λεφτά; Ποῦ νἄβρω;

Μεσολαβεῖ δυὸ λεπτῶν σιωπή, ποὺ τὴ διακόπτει ξαφνικὰ «ἐκεῖνος».

— Νίτσα; Δὲν μοῦ λὲς κάτι;

— Τὶ πρᾶγμα, ἀγάπη μου;

—Ἔχεις μαζί σου τὰ κλειδιὰ τοῦ μαγαζιοῦ;

— Τἄχω, ἀλλὰ γιατί;

— Πόσα λεφτὰ ἔχει τὸ ταμεῖο;

— Τὶ θὲς νὰ πῇς, Νῖκο μου;

— Τίποτα, ἁπλῶς ρωτῶ. Πόσα λεφτὰ ἔχει τὸ ταμεῖο;

— Τὶ ἐρώτηση εἶναι αὐτή;

— Σὲ ρωτῶ πόσα λεφτὰ ἔχει τὸ ταμεῖο. Θὰ μοῦ πῇς; Ναί; ἢ ὄχι;

— Μὴ θυμώνῃς, Νῖκο μου. Θὰ σοῦ πῶ. Ἀλλὰ γιατὶ ρωτᾶς;

— Βρὲ, κουτὸ κορίτσι, δὲν κατάλαβες; Ἕνα δάνειο θὰ κάνουμε...

— Τὶ πρᾶγμα;

— Εἶπα ἕνα δάνειο, θὰ κάνουμε. Ἕνα μικρὸ δανειάκι.

— Μὲ ποιὸν τρόπο; Πῶς;

— Μά, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο, ἀγάπη μου. Θὰ πᾶμε στὸ μαγαζί, θ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ ἔχεις, καὶ θὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ ταμεῖο τρία - τέσσερα χιλιάρικα.

— Πῶς; Τὶ εἶπες, Νίκο; Ἄκουσα καλά;

—Ἀγάπη μου, γιατὶ νευρίασες; Ἂν μ' ἀγαπᾶς δὲν θ' ἀρνηθῇς νὰ μὲ βοηθήσῃς. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή μας, γιὰ τὸ μέλλο μας, γιὰ τὸ σπιτάκι μας.

—Ἄδικα ἐπιμένεις. Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ.

— Μά, τὶ κακὸ βρίσκεις; Αὔριο πρωὶ θὰ ξαναβάλουμε τὰ λεφτὰ στὴ θέση τους. Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε τ' ἀφεντικό σου, ἀφοῦ λείπει σὲ ταξίδι κι' ἄφησε στὰ χέρια σου τὸ μαγαζί.

— Ναί, ἄφησε στὰ χέρια μου τὸ μαγαζί του γιατὶ πιστεύει ὅτι εἶμαι τίμια κοπέλλα. Γιατὶ μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη. Ἔ! λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνη του ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ προδώσω. Μοῦ ζητᾶς νὰ τὸν κλέψω;

— Γιατί; Μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορά; Ξεχνᾶς τὶς δυὸ χιλιάδες; Τὸ πεντακοσάρικο; Φοβᾶσαι μὴ «τριτώσῃ» τὸ κακό;

—Ὄχι. Ποτέ. Ποτέ. Δεῖρε με. Διῶξε με, σκότωσέ με. Αὐτὸ ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάνω. Ἀρκετὸ κακὸ μοῦ ἔκανες μέχρι σήμερα.

. . . . . .

Ἡ βροχὴ ξανάρχισε. Νάχη διαβάσει ἄραγε, ὁ Ντῖνος μου; Θὰ ξυπνήσῃ αὔριο νωρὶς γιὰ τὸ σχολεῖο του; Χειμώνιασε καὶ θέλει παπούτσια, κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βιβλία τὸ φτωχό μου ἀγόρι. Πόσο λαχταράω νὰ τὸ δῶ μιὰ μέρα μεγάλο ἄνθρωπο στὴ κοινωνία!!! Μούσκεψα. Ἐπότισεν ἡ βροχὴ τὴ στολή μου. Νοιώθω ρίγη. Ἀλλά, τὶ σημασία ἔχει αὐτό; Ἔχουν τόσοι ἄνθρωποι τὴν ἀνάγκη μου!! Καὶ τὸ ζευγαράκι. Τί νὰ ἔγινε ἄραγε; Μὴν βιάζεσθε. Κάποτε θὰ σᾶς τὸ παρουσιάσω κι' αὐτό. Στὴ τρίτη, ὅμως, καὶ τελευταία πράξη. Τώρα, καὶ πάλι αὐλαία.

. . . . . .

***

Καὶ πάλι ἐγώ! Μιὰ ἄλλη μέρα ὅμως. Δὲν βρέχει. Οὔτε εἶναι νύχτα. Σούρουπο εἶναι. Χιλιάδες γκρίζες πινελιὲς βάζει κάποιο ἀόρατο χέρι ἐπάνω στὸν πίνακα τῆς φύσεως. Κι' ὅλα γύρω χλωμιάζουν. Ἡ πόλη χάνεται σιγὰ - σιγά.

Σκοτεινιάζει. Ὅμορφη στιγμὴ αὐτή, καθὼς οἱ ἄνθρωποι ἀποθέτουν τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς τους καὶ γυρνοῦν φορτωμένοι μὲ ψώνια στὰ σπίτια τους. Μεγάλη κίνηση ἔξω. Δὲν βλέπετε; Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, μαθητές, μικροπωλητές, λογιῶν - λογιῶν διαβάτες. Κι' ἀνάμεσά τους ἐγώ. Προσέχω, ἐπιβλέπω, ἀγρυπνῶ. Ὄχι καὶ πάλι σπουδαῖα πράγματα. Μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ὠφελήσω. Δικά μου προβλήματα δὲ μὲ ἀπασχολοῦν. Αὐτὰ τὰ πλήθη ποὺ πηγαινοέρχονται μὲ ἐνδιαφέρουν. Θέλω νὰ τὰ βλέπω ἥσυχα, χαρούμενα, νὰ εὐημεροῦν. Εἶμαι λιγάκι κουρασμένος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς ἀφηγοῦμαι.

Ἡ προχτεσινὴ βροχὴ στάθηκε ἡ αἰτία ν' ἀρρωστήσω. Κομμένα εἶναι τὰ γόνατά μου. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Τὴ δουλειά μου θὰ τὴν κάνω κανονικά. Μιὰ παρεξήγηση σ' ἕνα τρόλλεϋ. Δυὸ κύριοι πιάστηκαν στὰ χέρια καὶ θέλανε νὰ ἀλληλομηνυθοῦν. Τοὺς συμφιλίωσα καὶ ἔφυγαν, κουβεντιάζοντας φιλικά.

Σὲ μιὰ ὥρα ἡ ὑπηρεσία μου τελειώνει. Ὅμως, δὲν θὰ πάω σπίτι μου, γιατὶ ἕνα γεροντάκι στὴ γειτονιά μου εἶναι ἑτοιμοθάνατο. Δὲν ἔχει κανένα στὸν κόσμο. Καὶ πρέπει νὰ πάω ἐγώ. Καὶ προχωρῶ. Σκοτείνιασε. Χιλιάδες φῶτα ἄναψαν τριγύρω μου. Ὅμορφη ποὺ εἶναι ἡ Ἀθήνα τὴ νύχτα!! Καὶ πόση πρόοδος!! Πόσοι καινούργιοι δρόμοι, πλατεῖες, πάρκα, σπίτια πολυώροφα!! Εἴμαστε ἕνας σφριγηλὸς λαός. Μέσα σὲ πολὺ λίγα χρόνια ἐπετελέσαμε θαύματα. Ἡ Ἀθήνα ἔγινε ἀγνώριστη. Σὰν εὐρωπαϊκὴ μεγαλόπολη. Θυμᾶμαι, σὰν ἔκανα τὸ πρῶτο τετραώρό μου, αὐτοὶ οἱ δρόμοι εἶχαν τὰ χάλια τους. Σὰν νὰ ξεφύτρωσε μιὰ καινούργια γειτονιά. Στ' ἀλήθεια!! Εἴμαστε ἕνας σπουδαῖος λαός. Ἂς γκρινιάζουμε. Προχωροῦμε. Προχωρήσαμε πολύ. Ἐγὼ ποὺ γυρνῶ ἀδιάκοπα στοὺς δρόμους καὶ βλέπω καὶ ἀκούω τόσα πράγματα, τὸ διαπιστώνω μὲ συγκίνηση.

Ἡ ὥρα εἶναι ἐννιὰ καὶ τέταρτο. Ὁ παράξενος χορὸς τῶν ὡρῶν συνεχίζεται. Καὶ ξαφνικά, κάτι ταράζει τὴν σιωπή... Μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία φωνὴ σχίζει τὸ πέπλο τῆς νυχτερινῆς γαλήνης.

— Βοήθεια... Βοήθεια...

Ἀκούσατε ὅ,τι ἄκουσα; Μιὰ γυναικεία φωνή. Ζητάει βοήθεια. Σὲ μένα ἀπευθύνεται. Ἐμένα φωνάζει. Ἂς βιαστῶ.

Τὶ νὰ συμβαίνῃ, ἄραγε; Βλέπω κόσμο συγκεντρωμένο, ἔξω ἀπ' ἕνα σπίτι. Κι' ἀπὸ μέσα ἀκούγεται θόρυβος. Σὰν νὰ γίνεται καυγάς.

— Συγνώμη, κύριοι.

'Ανοίγω δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ στέκω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὴ κτυπῶ. Μιὰ ἀγριεμένη ἀνδρικὴ φωνὴ ρωτᾶ:

— Ποιὸς εἶναι;.

—'Ανοῖξτε κύριε, 'Αστυνομία, τοῦ ἀπαντῶ.

— Τὶ θέλετε; μὲ ξαναρωτᾶ.

—'Ανοῖξτε τὴν πόρτα, παρακαλῶ, ἐπιμένω.

—Τὶ θέλετε; Δὲν ἀνοίγω. Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μ' ἐνοχλῆτε.

Μὰ τὴν ἴδια ὥρα ἀκούγεται μιὰ διακεκομμένη, χαμηλὴ γυναικεία φωνή:

—Γιὰ τὸ Θεό, ἀνοῖξτε. Μὲ μαχαίρωσε.

— Σκάσε, Νίτσα. Τὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ τῶχεις;

Μέσα ἔγινε ἕνα ἀδίκημα. "Ενας ἄνδρας μαχαίρωσε μιὰ γυναίκα. Κτυπῶ καὶ δὲν μοῦ ἀνοίγουν. Κι' ὅμως πρέπει νὰ μπῶ. Τὰ λεπτὰ εἶναι πολύτιμα. Στρέφομαι σ' ἕναν ἀπὸ τὸ πλῆθος :

— Ξέρετε ἂν ὑπάρχη ἄλλη εἴσοδος στὸ σπίτι;

—Ναί, κύριε πόλισμαν. 'Υπάρχει μιὰ ἄλλη πόρτα στὸ πίσω μέρος. Στὸ βάθος τοῦ κήπου, μοῦ ἀπαντᾶ.

— Συνεχῖστε σεῖς νὰ κτυπᾶτε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴν μπορέση νὰ βγῆ ἔξω, φωνάζω στὸ πλῆθος.

Τραβῶ γιὰ τὴν αὐλή. Πηδῶ τὸ μανδρότοιχο καὶ σπεύδω πρὸς μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ εἶναι ἀπέναντι. Βάζω τὸ χέρι στὸ πόμολο καὶ γυρίζω. Εὐτυχῶς εἶναι ἀνοικτὴ καὶ μπαίνω. Μά, ξαφνικὰ δέχομαι τὴν ἐπίθεση. Μὲ κτυπᾶ μ' ἕνα ξύλο στὸ πρόσωπο καὶ καθὼς κλονίζομαι, κάνει νὰ φύγη. Τὸ πρόσωπό μου γεμίζει αἵματα. Νοιώθω μιὰ ἔντονη ζάλη. Μά, δὲν πρέπει νὰ πέσω. "Ολα στριφογυρίζουν γύρω μου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προχωρήσω. Πιέζω τὸν ἑαυτό μου καί, μπαίνοντας στὸ σπίτι, ἀντικρύζω τὴ κτυπημένη γυναίκα στὸ πάτωμα. Σκύβω, τὴν παίρνω στὰ χέρια μου καὶ τραβῶ κατὰ τὴν κεντρικὴ πόρτα. Τὴν ἀνοίγω καὶ παραδίνω τὴν πληγωμένη γυναίκα σ' ἕνα συνάδελφό μου, ποὺ στεκόταν ἀπ' ἔξω ἐπιχειρώντας νὰ σπάση τὴν πόρτα.

— Νὰ τὴν πᾶς ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο συνάδελφε, τὸν παρακαλῶ. Καὶ κάνω νὰ φύγω. Μά, ἐκεῖνος μὲ τραβᾶ ἀπ' τὸ μανίκι τῆς στολῆς.

— Πρέπει καὶ σὺ νὰ πᾶς ὅμως, συνάδελφε. Εἶσαι κτυπημένος, μοῦ ψιθυρίζει.

'Αλλὰ ἐγὼ δὲν ἀκούω. Ξαναμπαίνω γρήγορα στὸ σπίτι καὶ βρίσκομαι στὴ μικρὴ τετράγωνη αὐλή. "Ολα ἐτοῦτα ἐγίνηκαν μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα. Μέσα σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα. Κι' ὁ δράστης; Ποῦ νἄχη πάει ἄραγε; Γυρίζω τὸ βλέμμα μου ἐδῶ καὶ 'κεῖ, σκουπίζοντας ἀπ' τὰ μάτια μου τὸ αἷμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη. "Ωσπου τὸν ἀνακαλύπτω. Τὸν βλέπω ἐπάνω στὴν ταράτσα ν' ἐπιχειρῆ νὰ πηδήση στὸ διπλανὸ σπίτι. 'Ανεβαίνω γρήγορα τὰ σκαλιὰ καὶ βρίσκομαι ἀπέναντί του. 'Εκεῖνος τρομοκρατεῖται καὶ κάνει τὴν τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ ξεφύγη. 'Αλλά, αὐτὴ ἡ ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του στέκεται μοιραία. Πέφτει ἀπὸ τὴν ταράτσα στὸ ἔδαφος καὶ τραυματίζεται. Κατεβαίνω καὶ τὸν πλησιάζω. Σκύβω ἐπάνω του. Τὸ βλέμμα του εἶναι τρομαγμένο.

— Τὶ θὰ μοῦ κάνης; μὲ ρωτᾶ.

Δὲν προσέχω τὰ λόγια του. Τὸν παίρνω στὴν ἀγκαλιά μου μὲ κόπο καὶ τρικλίζοντας βγαίνω στὸ δρόμο. Τὸν ἀκουμπῶ στὸ ἔδαφος.

— Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω, ψιθυρίζει.

— Δὲν πειράζει... Στηρίξου ἐπάνω μου, τοῦ λέω.

Τὰ πλήθη κινοῦνται μὲ ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐπάνω του.

— Νὰ μὴ τὸν πειράξη κανείς, σᾶς παρακαλῶ. Εἶναι τραυματισμένος, ψιθυρίζω, καὶ χάνω τὶς αἰσθήσεις μου.

***

Τὸ κατάντημα ἑνὸς χαρτοπαίκτη...

Ὁ Νῖκος καὶ ἡ Νίτσα... Τὶ παράξενο ντουέττο!!! Ἐκείνη μιὰ ὀνειροπαρμένη κοπέλλα, ποὺ ἀγάπησε παράφορα τὸν πρῶτο τυχόντα γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ καί, δίχως νὰ σκεφτῆ τίποτα, τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα. Τ' ὄνειρο, τὸ γαλάζιο ὄνειρο χιλιάδων κοριτσιῶν γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο λευκὸ σπιτάκι, τὴν παρέσυρε στὴν καταστροφή.

Κι' ἐκεῖνος... Ὤ! Ἐκεῖνος!!!... Οὔτε ὄνειρα ἔκανε ποτέ, οὔτε ἰδανικὰ εἶχε. Ἐπῆρε τ' ἄγια καὶ τὰ ὅσια τῆς καρδιᾶς της καὶ τὰ ἔκαμε ἐμπόριο. Σπατάλησε ὁλόκληρη τὴν προίκα της κι' ὕστερα τὴν ἔσπρωξε στὴν κλοπή. Πόσο θλιβερὸς ὁ ἀπολογισμὸς αὐτῆς τῆς ἀγάπης!!!...

Κι' ἀνάμεσά τους ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μ' αὐτούς, ποὺ δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα καὶ πού, ὅμως, κόντεψε νὰ χάση τὴ ζωή του, ἐκτελώντας τὴν ὑπηρεσία του.

***

Τώρα ἡ σκηνὴ εἶναι ἄδεια. Ἐγὼ λείπω. Στὴ θέση μου εἶναι ἕνας ἄλλος συνάδελφος. Ἴδιος μὲ μένα. Μὲ τὴν ἴδια στολή, μὲ τὰ ἴδια δημόσια εἴδη, μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά. Λέγεται Κώστας. Κι' εἶναι ἀπὸ τὴν Ἤπειρο. Οἰκογενειάρχης εἶναι κι' αὐτός. Κι' ἔχει τέσσερα παιδιά. Συνεχίζει τὴν ἴδια σκοπιὰ ποὺ ἄφησα ἐγώ, καθὼς μεταφέρθηκα στὸ νοσοκομεῖο. Τί; Δὲν τὸν βλέπετε; Ἀνοῖξτε τὰ παράθυρά σας καὶ κοιτᾶξτε κατὰ τὸ δρόμο. Θὰ τὸν ἀνταμώσετε. Ὅσο γιὰ μένα, μιὰ ἄλλη φορὰ θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς παρουσιάσω μιὰ ἄλλη ἱστορία.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς!!!!... Μικρές, ἀπίθανες, συνταρακτικές, χαρούμενες ἢ πονεμένες. Ὅλα ἀλλάζουν στὸν ἀνθρώπινο βίο. Μονάχα ὁ ἀστυφύλακας στέκει πάντα ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέση, πρόθυμος νὰ σᾶς προσφέρη τὴ βοήθειά του. Ἔτσι, καθὼς πέφτει ἡ φτηνὴ αὐλαία τῆς πεζότητας, ἐκεῖνος δὲν ἐγκαταλείπει τὴ σκηνή. Μένει ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιμεληθῆ τὸ ἑπόμενο ἔργο.

Σ' Αὐτὸν ἀφιερώνω ἀπόψε τὸ φτωχικό μου ἡμερολόγιο.

Σ. ΠΗΛΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

»Αὐτοὶ οἱ στίχοι, δὲν εἶναι στενά, ἐπικαιρικὰ ἐθνικοὶ καὶ πατριωτικοί. Μὲ πνοὴ προφητικὴ διαγράφουν τὸν ψυχικὸ καὶ ἰδεολογικὸ χῶρο μέσα στὸν ὁποῖο πέρνει πάντα τὴν πλατειά της ἀνάσα ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, κάθε φορὰ ποὺ κάτι μεγάλο καὶ γενναῖο πρόκειται ἢ πρέπει νὰ πράξει. Ἐκφράζουν μιὰ ἀέναη ἐπαγρύπνηση. Ὁ Παλαμᾶς, ἦταν ἀνοιχτομάτης καὶ δὲν ξεγελιόταν ἀπὸ ὡραῖα, ἴσως, μὰ χιμαιρικὰ ἰδανικά. Πίστευε πὼς «... τὰ ἔθνη πάντα θὰ ζοῦν, παντοτινὰ θὰ ἱδροκοπᾶν, ὁ ἀγώνας —πάντα γιὰ τὸ μεγάλωμα—γιὰ τὴ δύναμη. Πίσω ἀπ' τ' ἀγρίμια κυνηγοί, κισσοὶ στὰ δέντρα ἀπάνου—παντοτινὰ οἱ καταχτητές. Πάντα οἱ καταχτημένοι.—Ἄμοιαστοι, πρῶτα, ἀντίμαχοι, κι' ὕστερα ταιριασμένοι—μέσ' στὸν ἀτέλειωτο χορὸ γιὰ τὸν ὀχτρὸ ποὺ θἄρθει—κι' αὐτός μὲ τὴν ἁράδα του στὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου—νὰ φάει καὶ τὸν καταχτητὴ καὶ τὸν καταχτημένο». Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐξελικτικὴ κίνηση τῆς ἱστορίας ποὺ εἶναι μαζὶ καὶ παλινδρομικὴ καὶ ἀκίνητη (κάτι ποὺ τὸ ἀγνόησε ὁλότελα ὁ Μαρξισμός, γι' αὐτὸ σήμερα ἀναγκάστηκε νὰ παρατήσει τὰ παληά του συνθήματα καὶ νὰ παρουσιαστεῖ σχετικὸς καὶ παραλλαγμένος) «καὶ πάντα θὰ ὑπάρχω ἐ γ ὼ—ἡ ἑλληνικὴ ψυχή». Αὐτὴ ἦταν ἀνέκαθεν ἡ βασικὴ στάση τοῦ Παλαμᾶ· αὐτὴ ἡ οὐσία τοῦ «ἑλληνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐγώ», χρωμάτιζε καὶ ἔτρεφε ὅλες τὶς ἰδέες τοῦ Παλαμᾶ, ἀκόμη κι' ἐκεῖνες ποὺ τοῦ τὶς ἔφερναν τὰ καινούργια, μπροστά του, καὶ καμμιὰ φορὰ τοῦ τὶς ἔρριχναν ἀπὸ τὸ παράθυρό του, μέσα στὸ κελλί του, μαζὶ μὲ τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὸ ταχυδρομεῖο τῆς ἡμέρας. Ἔτσι θὰ πρέπει νὰ τὸν ἀντικρύζουμε τὸν Παλαμᾶ: μέσα στὴν ἀδιάσπαστη ἐθνική του ἑνότητα καὶ τὴν ἑλληνική του γνησιότητα. Πέρα ἀπ' αὐτά, ὅ, τι παρουσιάζεται γιὰ «Παλαμᾶς» δὲν εἶναι παρὰ προβολὲς ψεύτικων παλαμικῶν ὁμοιωμάτων, κατάλληλες γιὰ ἐκδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις ποὺ ξέρουμε σὲ τί ἀποβλέπουν...».

* * *

Αὐτὰ παρατηρεῖ ὁ κ. Καραντώνης. Τὸ δεύτερο σημείωμα ἀνήκει στὸν γνωστὸν συγγραφέα καὶ δημοσιογράφο κ. Μ. Παπαστρατηγάκη. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Κ ω σ τ ῆ ς Π α λ α μ ᾶ ς», ὁ κ. Παπαστρατηγάκης γράφει στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 3ης Μαρτίου, μὲ τὴν σαφήνεια καὶ τὴν ἐμπεριστατικότητα ποὺ τὸν διακρίνουν:

«Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, στὶς 27 Φεβρουαρίου 1943, πέθανε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Ὑψώνουμε σήμερα τὴν ψυχή μας στὴν ἱερὴ μνήμη του καὶ θέλουμε νὰ διακηρύξουμε, σὰν εὐλαβικὴ προσφορά, μιὰν ἀλήθεια ποὺ προσπαθεῖ νὰ μὴν τὴν ἀφήση νὰ φανῆ καὶ νὰ ἀστράψη ἡ προπαγανδιστικὴ σκοπιμότης τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Μιὰ εἶναι ἡ προσπάθειά της: Νὰ παρουσιάση καὶ τὸν Παλαμᾶ, τὸν μεγάλο ἐθνικό μας ποιητὴ—αὐτὸν πρὸ πάντων!—σὰν «σύντροφο» καὶ «γκρεμιστὴ» καὶ «ἀντιστακό», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορέση ἔτσι μὲ τὴν προβολὴ τοῦ πατριδολάτρη ποιητῆ, νὰ παρουσιάση ἐθνικὸν τὸν ἀγῶνα της. Ἡ πρώτη προσπάθεια ἐκδηλώθηκε στὴν κηδεία τοῦ Παλαμᾶ, μὲ τὸν τεχνητὸ καὶ ἐπιδεικτικὸ θόρυβο. Τὴν ἐβάφτισαν «ἀντιστασιακὴ πράξη». Ὕστερα ἀκολούθησε ἕνα βιβλίο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, «Ὁ Ἀληθινὸς Παλαμᾶς», ποὺ τὸ προλόγιζε ὁ Γ. Ζέβγος. Ἐπῆρε ὁ Ζαχαριάδης τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», διάλεξε ὅσους στίχους ἤθελε, ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, ἐφάρμοσε γιὰ

τὴν ἀνάλυσή τους καὶ τὴν κριτική τους ἐκτίμηση τὴ μέθοδο τοῦ «διαλεχτικοῦ ὑλισμοῦ» καὶ μᾶς παρουσίασε ἕνα Παλαμᾶ «βαθυστόχαστο» ποὺ «συνέλαβε—καθὼς ἔγραψε ὁ Ζέβγος—καὶ ἐξέφρασε ποιητικὰ τὸ νόημα τοῦ ἱστορικοῦ καὶ «διαλεχτικοῦ ὑλισμοῦ». «Ὁ Ζαχαριάδης—μᾶς λέει ἀκόμη—μᾶς ἐμφανίζει ἕναν Παλαμᾶ, ποὺ σ' αὐτὸ »τὸ μεγαλότολμο πέταμα εἶναι ἀπολυτρωμένος ἀπὸ τὰ ἰδεαλιστικὰ δεσμὰ καὶ ἀντι»κρύζει καὶ ἀπεικονίζει τὸν κόσμο στὴν πραγματική, στὴν ὑλική του ὑπόσταση, στὴ »ροή, τὴν κίνηση καὶ τὴν ἀλλαγή του, σὰν διαλεχτικὸς ὑλιστὴς φιλόσοφος». Καὶ στὸ τέλος, γεμᾶτος χαρὰ ὁ προλογιστὴς μᾶς βεβαιώνει πὼς ὁ Ζαχαριάδης «προσθέτει ἕναν καινούργιο γίγαντα πολεμιστή», στὶς γραμμές τους, τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ.

»Αὐτὸ ἦταν! Κάτι σὰν ἀναγκαστικὴ στρατολογία ἢ καὶ σὰν ἐπίταξη. Ὅσο γιὰ τὸ Ζαχαριάδη, ἀφοῦ κατηγορεῖ τὴν «ποικιλόμορφη ἀντίδραση» ποὺ «ἔταξε βασικὸ σκοπό της νὰ παρουσιάση τὸν Παλαμᾶ στρατιώτη καὶ ἀγωνιστὴ τοῦ μεγαλοϊδεάτικου σωβινισμοῦ καὶ στυλοβάτη τῆς ἀστικοτσιφλικάδικης κυριαρχίας καὶ λαϊκῆς ληστείας», ὑποστηρίζει πὼς ὁ «πραγματικὸς» Παλαμᾶς, παρ' ὅλες τὶς ἐλλείψεις, τοὺς δισταγμούς, τὴν ἀναποφασιστικότητα καὶ συχνὰ τὴν ἀσυνέπειά του, δὲν εἶναι τέτοιος. Καὶ πρέπει νὰ τόνε φυλάξουμε, νὰ τόνε κρατήσουμε καὶ νὰ τόνε δείξουμε τέτοιον ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα». Τὸν παρουσιάζει, λοιπόν, σὰν «πραγματικὸ πρωτοπόρο», σὰν «κοινωνικὸ πρωτεργάτη», σὰν «κοινωνικὴ δύναμη», σὰν «ἀναφαίρετο χτῆμα τοῦ ἐργαζόμενου ἔθνους», σὰν «λαϊκὸ ἀγωνιστή». Ὁ Παλαμᾶς, μᾶς λέει ὁ Ζαχαριάδης, εἶναι «διαλεχτικός». Κι' οἱ δυό τους, Ζέβγος καὶ Ζαχαριάδης, τὸν ἤθελαν ὁραματιστὴ τοῦ «ξεσηκώματος» τοῦ 1944. Ὁραματιστὴ τοῦ Δεκέμβρη!

»Βέβαια, δὲν ἀντέχουν σὲ ἀνάλυση παρόμοιες ἀντιλήψεις ποὺ τὶς ὑπαγόρευε ἡ κομματικὴ προπαγανδιστικὴ σκοπιμότης. Αὐτοί, ἄλλωστε, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀνέλαβαν νὰ καταγράψουν καὶ τὸν Παλαμᾶ, σὰν μεγάλο ποιητή, στὴ δύναμη τοῦ «κόμματος», παρασιωποῦνε θελληματικὰ κάτι ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ τὸ ξέρουν. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ ἤξεραν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀριστερούς ὑμνολόγους του, τὸν εἶχαν βρίσει προπολεμικὰ καὶ δὲν ξεχνιοῦνται ὅσα ε ἶ χ α ν γράψει στοὺς «Νέους Πρωτοπόρους» κι' ἀλλοῦ εἰς βάρος του. Ὁ κ. Ἀνδρέας Καραντώνης, λίγα χρόνια ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Ποιητῆ, σὲ μιὰ σειρὰ ἄρθρων του ποὺ τάκλεισε ὕστερα σὲ ἕνα τόμο μὲ τὸν τίτλο «Πνευματικὴ Ἐλευθερία», ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν προσπάθεια νὰ ὑψώσουν τὸν Παλαμᾶ σὰν σύμβολο τοῦ ἀγῶνα τους, μὲ θάρρος καὶ πίστη ξεσκέπασε ἕναν-ἕναν, τοὺς στρατολόγους μὲ τὸν καθυστερημένο καὶ περιστασιακὸ θαυμασμό.

»Τὰ πράγματα εἶναι γνωστά. Ὁ Παλαμᾶς, σὰν ἐλεύθερο-ἀληθινὰ ἐλεύθερο —πνεῦμα καὶ σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος—«ἰδεοπλάνος ποιητὴς»—ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπ' τὴ σκοπιά του τὴν παγκόσμια πνευματικὴ κίνηση, τὰ ρεύματα τῶν ἰδεῶν καὶ τὴ ροὴ τῶν γεγονότων, συγκλονίστηκε ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τῆς ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσία. Ἕνα τέτοιο τεράστιο γεγονὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήση ἀσυγκίνητο. Κι' ἔχουμε ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως, μερικὲς σκέψεις του, ποὺ τὶς διατύπωσε στὸ «Ἔμπρός», ποὺ ἔγραφε τότε καὶ ὑπόγραφε μὲ ἕνα: W. Παρακολουθεῖ τὸν ξένο τύπο, διαβάζει, μαθαίνει καὶ κρίνει. Βρισκόμαστε στὸ 1920, τρία χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴ σοβιετικὴ ἐπικράτηση.

»Στὶς 4 Αὐγούστου μιλεῖ γιὰ τὴν «κακὴ πίστη» τῶν μπολσεβίκων καὶ περιγράφει τὴ σφαγὴ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογένειας.

»Σὲ ἄρθρο του ἄλλο—18 Αὐγούστου—ἀναφέρεται στὶς ἰδέες τοῦ Λένιν ὅπως τὶς ἐκθέτει στὸ «Κράτος καὶ Ἐπανάστασις». Γιὰ τὴ θεωρία τοῦ Μάρξ, τὸν «ἱστορικὸ ὑλισμό», ἔγραφε πὼς εἶναι «ἐν γένει βαθυστόχαστος καὶ μέγα ποσὸν ἀληθείας ἐγκρύπτουσα, ἀλλὰ στενὴ καὶ ἀποκλειστική».

»Στὶς 19 Αὐγούστου: Ἔκρινε πὼς ὁ Λένιν δὲν δέχεται τὴν ἀναρχικὴν μακαριότητα καὶ ἀποχωρίζεται «ἀπὸ τὴν χιμαιρικὴν ἀναρχολατρείαν του». Καὶ ἐτόνιζε: «Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ξίφος θὰ θερίζῃ τὰς ζωὰς ὡς ἀστάχεις καὶ ἀπ' ὅπου ὁ Μπολ-»σεβίκος περνᾶ, χόρτον δὲν θὰ φυτρώνῃ, καθὼς ἐγένετο εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Ἀτ-»τίλα».

» «Οἱ ἐργάται—ἔγραφε ἀκόμη—διευθύνονται καὶ κυβερνῶνται μὲ τὸ κνοῦτον τῆς κεφαλαιοκρατίας. Πειθαρχία σιδηρᾶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, ὑποταγὴ ἀπόλυτος εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἑνός. Εἰς τὰ ὅπλα! Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, πίπτει μαχαίρι. Ὑπὸ τὴν προλεταριακὴν δημοκρατίαν ὁ ἐργάτης δὲν χαίρει κανὲν δικαίωμα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἀπολαύουν οἱ ὑπήκοοι τῶν ἀστικῶν δημοκρατιῶν τῆς Εὐρώπης... Οἱ διαδεχθέντες τοὺς ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος διοικοῦντας διέπονται ὑπὸ ἀγρίων ὁρμεμφύτων κυριαρχίας καὶ ἐκδικήσεως».

»Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου—τοῦ 1920 πάντοτε—μιλεῖ γιὰ τὴ στάση ποὺ τήρησαν ἀπέναντι στοὺς Μπολσεβίκους ὁ Γκόρκυ καὶ ὁ Μερεζκόβσκι. Κι' ἀναφέρει ὅτι ὁ Γκόρκυ στὴν ἐφημερίδα του «Νέα Ζωὴ» τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1917 ἔγραφε:

» «Εὑρισκόμεθα πρὸ σπείρας τυχοδιωκτῶν, οἱ ὁποῖοι χάριν τῶν προσωπικῶν των συμφερόντων εἶναι πρόθυμοι νὰ προδώσουν τὴν πατρίδα κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπαίσχυντον τρόπον, νὰ καταστρέψουν τὴν ἐπανάστασιν καὶ τοὺς προλεταρίους, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων παραδίδονται εἰς ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ χηρεύοντος θρόνου τῶν Ρωμανώφ».

»Ἀργότερα, σὰν ἔμαθε πὼς ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Οὐέλς πῆγε στὴ Ρωσία καὶ μίλησε μὲ τὸν Λένιν ἔγραψε (9 Φεβρουαρίου 1921):

» «Καὶ εἶναι ποτὲ δυνατὸν εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν καὶ μὲ ὅλην τοῦ πνεύ-»ματος τὴν ὀξύνειαν, νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ νὰ δύναται νὰ προσδιορίσῃ κατάστα-»σιν τόσον ἀπροσδιόριστον;»

»Στὶς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1921:

» «Ἐκεῖνοι—ἔγραφε—οἱ ποιηταὶ ἀκούονται (στὴ Ρωσία) ποὺ—θέλοντας καὶ μὴ—ἀνυμνοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν τοῦ νέου καθεστῶτος. Ἐλευθεροτυπία »οὐδὲ ἴχνος. Οἱ κατὰ σκέψιν ἀνεξάρτητοι, σιγῶσιν ἢ ἐκπατρίζονται».

»Δὲν προχωροῦμε μακρύτερα. Ὅμως κι' αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ δείξουν πὼς ὁ Παλαμᾶς παρακολουθοῦσε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴ φιλελεύθερη κι' ἀνθρωπιστικὴ του πνευματικὴ ἔπαλξη καὶ δὲν δίστασε νὰ μιλήσῃ μὲ πίκρα γιὰ τὴ βία καὶ γιὰ τὰ μαρτύρια ἑνὸς λαοῦ.

»Ὑπάρχει ὕστερα ἕνα ἄλλο πολυσήμαντο πέρασμα, ἢ καλύτερα ἕνας σταθμός. Εἶναι τὸ ποιημά του «Οἱ Λύκοι». Γράφτηκε στὶς 27 Αὐγούστου 1922, τὴν ὥρα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Μέσα στοὺς στίχους του δὲν δείχνεται μόνο ὁ θυμὸς τοῦ ποιητῆ γιὰ τὴν κατάρρευση καὶ τὴ συμφορά, μὰ καὶ ὁ τρόμος γιὰ τὶς συνέπειες:

» «Βοσκοί, στὴ μάντρα τῆς Πολιτείας οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι!—Στὰ ὅπλα, Ἀ-»κρίτες! Μακρυὰ καὶ οἱ φαῦλοι καὶ οἱ περιττοί,—καλαμαράδες καὶ δημοκόποι καὶ »μπολσεβίκοι,—γιὰ λόγους ἄδειους ἢ γιὰ τοῦ ὀλέθρου τὰ ἔργα βαλτοί...».....

»Θὰ προχωρήσουμε σὲ μιὰν ἄλλη μαρτυρία, συνεχίζει ὁ κ. Παπαστρατηγάκης, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς ἀριστερᾶς.

» Μέσα στὴν ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Παλαμᾶ «Ὁ Κύκλος τῶν Τετράστιχων», ποὺ εἶδε τὸ φῶς στὰ 1929, ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλα καὶ τὸ τετράστιχο 53 ποὺ λέει:

» «Καίσαρες, Νέρωνες, λογῆς, Λένιν καὶ Ρομπεσπιέρων—φιλοσοφίες, εἶν' ἀρ-»κετὰ τὰ δάκρυα τῶν μητέρων—γιὰ νὰ σᾶς πνίξουν! Ὦ γοερὰ ποτάμια αἱμάτων—»καὶ κορωνάτων καὶ λαϊκῶν, μαρτύρων καὶ θυμάτων!»

» Ἀπάνω σ' αὐτὸ ὁ Γιάννης Κορδάτος, θεωρητικὸς τοῦ «ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ», ποὺ εἶδε τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία μὲ τὸ πρίσμα του, ἔγραψε στὴν «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας» (τ. 1ος, σελ. 367), πὼς «ἡ στροφὴ αὐτὴ τοῦ Παλαμᾶ πίκρανε

»πολλοὺς ἀπὸ τοὺς νουμαδικούς (Σημ. Συντάκτες καὶ φίλους τοῦ περιοδικοῦ «Νου-»μᾶς») καὶ τοὺς προοδευτικοὺς νέους ποὺ τὸν τιμοῦσαν». Καὶ ἀφοῦ μᾶς βεβαιώνει πὼς ἕνας ἀπ' τοὺς δυσαρεστημένους ἦταν κι' αὐτός, διηγεῖται πὼς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ποιητῆ γιὰ νὰ τοῦ παραπονεθῆ, «γιατὶ χαρακτήριζε τοὺς Μπολσεβίκους λύκους».

» «Τοῦ μίλησα—γράφει—γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ γιὰ τὸν ἱστορικὸ »ρόλο τῆς Ρωσικῆς Ἐπανάστασης. Μὲ ἄκουσε μὲ κάποια δυσφορία καὶ ξακολού-»θησε τὸν ἐξάψαλμό του.

» «Ὀρθὰ-κοφτὰ μοῦ ἀπάντησε πὼς οἱ μπολσεβῖκοι κατέστρεψαν τὴ μεγάλη »χώρα τοῦ Βορᾶ. Ὅτι ἔσφαξαν καὶ γέμισαν τὴ Ρωσία μὲ πτώματα. Τὴν ἔρριξαν »στὸ χάος, τὴν ξέγραψαν ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Ὅτι ἔφεραν τὴν »ἀθλιότητα καὶ τὴν πεῖνα. Μιλοῦσε σὰν εἰσαγγελέας καὶ ὄχι σὰ στοχαστής. Ἐπι-»καλέσθηκε μάλιστα σὰ μάρτυρα καὶ τὸν Γκόρκυ, ποὺ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς μπολ-»σεβικικῆς ἐπανάστασης στάθηκε αὐστηρὸς ἐπικριτής της σὲ μιὰ σειρὰ ἄρθρα του. »Τοῦ θύμισα πάλι τὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση καὶ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε τότε, ἀλλὰ δὲν »πείστηκε. Ἔφυγα ἀπογοητευμένος καὶ λυπημένος. Φαίνεται ὅτι τὸ κατάλαβε καὶ »ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα ὄχι γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, ἀλλὰ »γιὰ νὰ μὲ πείση πὼς δὲν εἶχα δίκιο: «... Σὰ νέος ποὺ εἶστε τὰ βλέπετε ρόδινα. Μι-»λάει ἡ καρδιὰ καὶ ὄχι τὸ μυαλό. Ξέρω πὼς σᾶς λύπησα... ἀπὸ τὰ διαβάσματά μου »καὶ ἀπὸ τὸν ξένο τύπο μαθαίνω πὼς τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς δὲ σταμάτησε στὴ »Ρωσία. Ὁ Λένιν καὶ ὁ Τρότσκυ, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ δαίμονες, δὲν ἔχουν ἀφήσει »τίποτε ὄρθιο. Τὸ χάος ποὺ δημιούργησαν δὲν θὰ βρῆ δικαίωση ἀπὸ τὴν ἱστορία».

» Πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς ὁ Κορδάτος δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὶς ἐκτιμή-σεις τοῦ Ζαχαριάδη καὶ ἄλλων ποὺ τὸν ἤθελαν «συνειδητὸ ὀπαδὸ τοῦ ἐπαναστατι-κοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ στοχαστή, ποὺ ἔβαλε τὴ μούσα του στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐργα-ζόμενου λαοῦ». Δὲν τὸν θέλει «ποιητὴ τοῦ λαοῦ». «Ἔτσι—γράφει—τὸν παρουσίασε ὁ Ν. Ζαχαριάδης στὰ 1946 καί, «ἀντιστάσεως μὴ οὔσης», καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ ἀριστε-ροὶ πίστεψαν τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸν καὶ κανοναρχοῦσαν πὼς «ὁ Παλαμᾶς εἶναι δικός μας». Ἀλλὰ τὸ ἐργατικὸ κίνημα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ποιητικὰ δεκανίκια τοῦ Παλαμᾶ γιὰ νὰ συνεχίσει τὴν ἱστορική του ἀποστολή».....

» Ἔπρεπε νὰ διακηρυχθῆ, ἐπιλέγει ὕστερα καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ὁ συγγρα-φεὺς τοῦ ἄρθρου τούτου, «ὅτι ὁ Παλαμᾶς ὄχι μόνο ἦταν ὁλότελα ξένος πρὸς τὸν ἐπα-ναστατικὸ σοσιαλισμὸ μὰ καὶ ἀπροκάλυπτα ἐχθρικὸς ἀπέναντί του. Κι' ἀκόμη ὅτι ὅλοι οἱ ὕμνοι ποὺ πλέκονται τώρα κι' ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν τὸν ἀναγνώριζαν προπο-λεμικά, εἶναι σκόπιμοι καὶ προπαγανδιστικοί, γιὰ νὰ καλυφθοῦν μὲ τὴν προβολὴ τοῦ μεγάλου πατριδολάτρη Ποιητῆ, σκοποὶ ἄλλοι.

» Τὸ Ἔθνος θὰ δοξάζη πάντοτε τὴ μνήμη του καὶ ὅσοι Ἕ λ λ η ν ε ς θὰ τῆς προσφέρουν στὸν αἰῶνα τὸ θαυμασμό τους. Καὶ δὲν θὰ τιμοῦν ἔτσι μόνο τὴ μνήμη ἑνὸς μεγάλου Ποιητῆ. Ἀλλὰ καὶ ἑνὸς Μεγάλου Ἕλληνα καὶ Ἀνθρώπου, τοῦ ἀλη-θινοῦ Παλαμᾶ, τοῦ ἰδεοπλάνου καὶ τοῦ πατριδολάτρη μὲ τὸ πανελεύθερο πνεῦμα καὶ τὸ βαθὺ ἀνθρωπισμό, ποὺ μίσησε τὴ Βία».

* * *

Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον συνέβαλα, μὲ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» τοῦ 1962 καὶ τὸν «Κωστῆ Παλαμᾶ» τοῦ 1963, στὸ νὰ κατανοηθῆ τὸ πολύπλευρο ἔργο καὶ ἡ μεγάλη προσωπικότης τοῦ ἐθνικοῦ μας τροβαδούρου. Ὁπωσδήποτε, τὰ ἐλά-χιστα ποὺ παρέθεσα—ἐν συγκρίσει μὲ τὸ τεράστιον ἔργον ἐκείνου ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Σολωμὸ ἀποτελεῖ τὸ ὑπεράπαν τῆς πνευματικῆς μας κληρονομίας μετὰ τὴν ἑλληνι-κὴ ἀρχαιότητα—ἂς θεωρηθοῦν μιὰ ταπεινὴ προσφορά, ἕνα μικρὸ βοήθημα γιὰ ἐ-κεῖνον ποὺ θὰ θελήσει νὰ γνωρίσει σὲ ὅλες του τὶς διαστάσεις τὸν ποιητὴ τοῦ Γέ-νους, τὸν ὁραματιστὴ ὅ, τι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καὶ τὸν γίγαντα ἐνσαρκωτὴ πανανθρώπινων συγκινήσεων.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

LOS ANGELES

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ * ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ * ΜΟΤΕΛΣ * ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ * ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ—ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΚΤΙΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ * ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Στενότης κατοικίας δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀμερική. Ὑπάρχουν ἄφθονα ξενοδοχεῖα ὕπνου, πάμπολλες πολυκατοικίες καὶ χιλιάδες μοτέλς. Ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα, ἄλλα εἶναι πολυτελείας, τελείως συγχρονισμένα πρὸς τὶς μοντέρνες ἀντιλήψεις ὅπως π.χ. παρουσιάζονται τὰ ξενοδοχεῖα τῆς ἑταιρείας Χίλτον, καὶ ἄλλα εἶναι παλαιοῦ τύπου, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς λείπουν οἱ ἀνέσεις καὶ οἱ εὐκολίες. Χαρακτηριστικὰ τῶν ξενοδοχείων εἶναι ὅτι ὅλα σχεδὸν ἔχουν μόνιμους τάπητες (καρπέτα) στὰ δάπεδα, ὥστε παρουσιάζονται ἀθόρυβα, ὅτι ὑπάρχουν νύκτα καὶ μέρα ἐγκαταστάσεις θερμοῦ καὶ κρύου νεροῦ, ὅτι κάθε δωμάτιο διαθέτει τὸ λουτροκαμπινέ του, ποὺ εἶναι πολυτελέστατος καὶ ἄοσμος, γιατὶ οἱ ἐγκαταστάσεις ἐξαερισμοῦ εἶναι τέλειες. Ἔτσι βλέπετε, τὸ περίεργο γιὰ μᾶς, ν'ἀνοίγη ἡ πόρτα τοῦ λουτροκαμπινὲ κατ' εὐθεῖαν στὴν κρεβατοκάμαρα. Τέλος ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα διαθέτουν πάρκα γιὰ τὴ στάθμευσι τῶν αὐτοκινήτων. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν περίπτωσι νὰ μὴν εὕρη κανεὶς δωμάτιον ὕπνου στὴν Ἀμερική. Τὰ ξενοδοχεῖα ὑπερεπαρκοῦν. Οἱ τιμὲς τους κυμαίνονται στὰ 15 δολλάρια τὴν ἡμέρα γιὰ τὰ πολυτελείας. Τὰ Α΄ κατηγορίας παίρνουν 5-8 δολλάρια τὸ κρεβάτι. Στὴν τρίτη κατηγορία μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς δωμάτιο μὲ ἕνα κρεβάτι πληρώνοντας 3-5 δολλάρια. Τὰ ξενοδοχεῖα ἐπιθεωροῦνται συχνὰ ἀπὸ ἁρμοδίους ὑπαλλήλους ὑγιεινῆς, ὥστε νὰ πληροῦν τοὺς ὅρους καλῆς λειτουργίας.

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὅπως καὶ ὅλες οἱ μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει πάρα πολλὲς πολυκατοικίες. Οἱ πολυκατοικίες αὐτὲς εἶναι διαφόρων κατηγοριῶν. Ὑπάρχουν πολυκατοικίες νέες, ἐπιπλωμένες πολυτελέστατα, ὑπάρχουν πολυκατοικίες Ἀης νὰ ποῦμε κατηγορίας, ὑπάρχουν καὶ πολυκατοικίες Γῆς καὶ Δης κατηγορίας, εἴτε μὲ ἔπιπλα, εἴτε χωρὶς ἔπιπλα. Συνήθως οἱ πολυκατοικίες πολυτελείας ἀνήκουν σὲ μεγάλες ἑταιρεῖες ἢ οἰκοδομικοὺς ὀργανισμούς, ἐνῶ οἱ ἄλλες ἀνήκουν σὲ μικρότερες ἐπιχειρήσεις ἢ καὶ σὲ ἰδιῶτες. Ἐπεσκέφθηκα μὲ τοὺς φίλους μου κ.κ. Γκατσόπουλο καὶ Ἀνδριτσάκη μιὰ νέα πολυτελέστατη πολυκατοικία ποὺ ἐκτίσθη πρὸ δύο ἐτῶν κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο Χίλτον. Ὀνομάζεται Μπάριγκτον Πλάζα. Εἶναι 25ώροφη μὲ δυὸ οἰκοδομικὰ συγκροτήματα. Μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο ὑπάρχει τεράστιο πάρκο γιὰ τὰ αὐτοκίνητα. Στὸ ἰσόγειο τοῦ ἑνὸς συγκροτήματος εἶναι ἐγκατεστημένα διάφορα καταστήματα καὶ πολυτελέστατα ρεστωράν. Πήραμε τὸ ἀσανσὲρ καὶ ἀνεβήκαμε στὸ 15ον ὄροφο. Σχεδὸν ὅλος ὁ ὄροφος ἦταν ξενοίκιαστος καὶ ἔτσι περιεργασθήκαμε μὲ ἄνεσι ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ὀρόφου αὐτοῦ, συμβουλευόμενοι καὶ τὸν κατάλογο ποὺ μᾶς ἔδωσαν κατὰ τὴν εἴσοδο σχετικὰ μὲ τὶς τιμές. Ἡ πολυτέλεια ὅλου τοῦ ὀρόφου εἶναι καταπληκτική. Ὁ μεγάλος διάδρομος τοῦ ὀρόφου, σὲ χρῶμα κόκκινο, εἶναι στρωμένος μὲ παχύτατο χαλὶ τοῦ ἰδίου χρώματος, ἐνῶ στοὺς τοίχους φαντάζουν καλλιτεχνικώτατοι πίνακες καὶ ἄλλα διάφορα κομψοτεχνήματα. Ὡραῖες γλάστρες μὲ πλαστικὰ φυτὰ κοσμοῦν διάφορες γωνιὲς τοῦ διαδρόμου. Τὰ πάντα εἶναι χαρούμενα, σοβαρά, καλλιτεχνικὰ μελετημένα.

Ἀρχίζουμε τὴν ἐπίσκεψι ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἑνὸς δωματίου. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ διαθέτει μιὰ κρεβατοκάμαρα, ἕνα λίβιγκ-ρούμ, μὲ τὴν κουζίνα του καὶ

τὸ λουτροκαμπινέ. Ἡ ἐπίπλωσις τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ τοῦ ὑπνοδωματίου εἶναι πλουσιωτάτη. Τάπητες, πολυθρόνες, βάζα, κάδρα, μπιμπελό, πορτατίφ, καὶ ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ ὑπάρχῃ σ' ἕνα πλούσιο σπίτι βρίσκεται ἐκεῖ. Ἡ κουζίνα μὲ τὸ ψυγεῖο της, τὴν ἠλεκτρικὴ στόφα, τοὺς ἐξαεριστῆρες καὶ τὰ σερβίτσια στὴν ἐντέλεια. Τὸ φαγητὸ λείπει. Ἐπίσης τὸ λουτρὸ καὶ ἡ τουαλέττα εἶναι προκλητικώτατα. Τὸ διαμέρισμα εἶναι καμωμένο σὲ χρῶμα ροζ μὲ ὡραῖα διακοσμητικὰ κάδρα καὶ λουλούδια παντοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ λουλούδια εἶναι πλαστικὰ γιαπωνέζικα, ἀλλὰ τόσο φυσικά, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι μόλις κόπηκαν ἀπὸ τὸν κῆπο. Ἀλλὰ καὶ γλάστρες μὲ πράσινους θάμνους ἑνὸς μέτρου βλέπετε ἐκεῖ. Εἶναι ὅλα πλαστικά. Παντοῦ ὑπάρχει ἁπλοχωριά, ἄνεσις καὶ δροσερὴ ἀτμόσφαιρα. Κοιτάζουμε τὸν κατάλογο καὶ βρίσκομε ὅτι τὸ ἐνοίκιο εἶναι 155 δολλάρια μηνιαίως μὲ καθάρισμα πρωινό, δηλαδὴ 4.640 δραχμές.

Προχωροῦμε καὶ μπαίνουμε σὲ ἄλλο διαμέρισμα τῶν δύο δωματίων, λίβιγκ ρούμ κουζίνα κλπ. Καὶ ἐδῶ ἡ αὐτὴ πολυτέλεια, ἀλλὰ τὸ στὺλ τῆς διακοσμήσεως ἀλλάζει. Ἄλλη φαντασμαγορία, ἄλλα χρώματα, ἄλλα κάδρα, ἄλλα πορτραῖτα, ἄλλα μπιμπελό. Τὰ σκεπάσματα τῶν κρεβατιῶν ὁλομέταξα, πριγκιπικά, ὀνειρώδη. Θαυμάζουμε τὴν πολυτέλεια καὶ βγαίνουμε στὴ βεράντα ὅπου ὡραῖες καὶ ἀναπαυτικὲς σαὶζ-λὸγκ μᾶς περιμένουν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνοίγεται ὑπέροχη ἡ θέα τοῦ Λὸς Ἄντζελες, τῆς τεράστιας ὄμορφης πολιτείας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ βεράντα εἶναι ἕνας ὁλάνθιστος κῆπος μὲ φυσικώτατα πλαστικὰ λουλούδια καὶ θάμνους σὲ γλάστρες, ἀκόμη καὶ μικρὰ δένδρα (πορτοκαλιές, βοκαμβίλιες κλπ.). Κοιτάζουμε τὸν κατάλογο στὰ διαμερίσματα τῶν δύο ὑπνοδωματίων, δύο λουτρῶν, λίβιγκ-ρούμ, κουζίνα κλπ. καὶ βλέπουμε τὶς τιμὲς νὰ κυμαίνωνται, ἀνάλογα μὲ τὸν ὄροφο καὶ τὸν προσανατολισμό, σὲ 260 μέχρι 360 δολλάρια μηνιαίως, ἤτοι σὲ 7.800—10.800 ἑλληνικὲς δραχμές. Συνεχίζουμε τὴν ἐπίσκεψί μας σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ὀρόφου αὐτοῦ καὶ βλέπουμε ὅτι στὴν ἐπίπλωσι καὶ τὴ διακόσμησι γενικῶς, κανένα διαμέρισμα δὲν μοιάζει μὲ ἄλλο. Τὸ καθένα ἔχει τὸ δικό του στύλ. Πραγματικά, δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ καὶ τί νά... προτιμήσῃ. Τὸ πιὸ ἀκριβὸ διαμέρισμα μὲ δυὸ κρεβατοκάμαρες ποὺ εἴδαμε ἦταν ἕνα ποὺ ἐνοικιαζόταν 505 δολλάρια τὸ μῆνα, δηλαδὴ 15.150 δραχμές, ποὺ μεταφράζεται σὲ 16,5 δολλάρια ἢ 505 δραχμὲς ἡμερησίως. Βέβαια τὰ διαμερίσματα αὐτὰ νοικιάζονται μὲ τὸν μῆνα καὶ γι' αὐτὸ ἔναντι τῶν τιμῶν ποὺ παίρνουν τὰ διάφορα μοτὲλς εἶναι φθηνότερα. Πάντως ἀξίζει νὰ μείνῃ κανεὶς σὲ ἕνα τέτοιο διαμέρισμα ποὺ τὰ ἔχει ὅλα. Αὐτὰ εἶναι τὰ πολυτελέστατα διαμερίσματα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ λαϊκὲς πολυκατοικίες. Ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες διαμένουν οἱ ἀπόμαχοι τῆς ζωῆς, ἢ καὶ διάφοροι οἰκογενειάρχες ποὺ ἐργάζονται καὶ δὲν ἔχουν ἀποκτήσει δική τους κατοικία. Ἂς ἐπισκεφθοῦμε λοιπὸν μιὰ τέτοια λαϊκὴ πολυκατοικία. Πήγαμε στὴν παλιὰ κεντρικὴ συνοικία τοῦ Ντάουντάουν, ποὺ εἶναι κάτι σὰν τὴν συνοικία τῆς Ὁμονοίας στὴν Ἀθήνα. Μπήκαμε σὲ μιὰ πολυκατοικία, ποὺ εἶχε εἴκοσι τέσσερα διαμερίσματα, ὅλα τοῦ ἑνὸς δωματίου, μὲ κουζίνα καὶ λουτροκαμπινέ, ζεστὰ-κρύα νερὰ καὶ ἐπίπλωσι ἁπλῆ. Καναπές, δύο πολυθρόνες, ἕνα κρεβάτι, ψυγεῖο καὶ ἠλεκτρικὴ κουζίνα ἢ μὲ γκάζι. Γιὰ ἐδῶ αὐτὰ εἶναι φτωχικά. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κατανάλωσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τοῦ ἀεριόφωτος καὶ τοῦ νεροῦ βαρύνει τὸν ἰδιοκτήτη. Οἱ ἐνοικιασταὶ δὲν πληρώνουν τίποτε. Αὐτὰ τὰ διαμερίσματα νοικιάζονται συνήθως ἀπὸ 50-60 δολλάρια τὸ μῆνα, ἤτοι 1500-1800 δραχμές. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς λαϊκὲς αὐτὲς πολυκατοικίες ὑπάρχουν καὶ ἄλλες μέσης κατηγορίας γιὰ τοὺς οἰκογενειάρχες κυρίως. Αὐτὲς εἶναι κτισμένες σὲ πολυώροφες οἰκοδομές, εἴτε σὲ μικρὰ ἀνεξάρτητα σπιτάκια, ποὺ ἀποτελοῦν ὅμως ἕνα οἰκοδομικὸ συγκρότημα πολυκατοικίας. Ἐπεσκέφθηκα μία πολυώροφο πολυκατοικία 40 διαμερισμάτων. Τὰ διαμερίσματα ἐνοικιάζοντο χωρὶς ἔπιπλα. Εἶχαν ὅμως ἀπαραιτήτως ἐγκαταστάσεις καὶ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, ἠλεκτρικὴ σόμπα ἢ γκαζιοῦ καὶ ἠλεκτρικὸ

πλυντήριο. Φυσικὰ νύχτα-μέρα ζεστὰ νερὰ καὶ τάπητες στὰ δάπεδα. Ἐπίσης εἶχε πάρκο γιὰ τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἐνοίκων. Αὐτὰ τὰ διαμερίσματα τῶν δύο δωματίων, λίβιγκ-ρούμ κλπ. ἐνοικιάζονται ἀπὸ 100-120 δολλάρια, ἤτοι 3.000-3.600 δρχμὲς καὶ τὰ προτιμοῦν, ὅπως εἴπαμε, διάφοροι οἰκογενειάρχες, ὑπάλληλοι κυβερνητικοὶ κλπ., ἄνθρωποι ποὺ τὸ εἰσόδημά τους φτάνει τὰ 500-600 δολλάρια τὸ μῆνα.

Ἐπεσκέφθηκα καὶ ἕνα συγκρότημα 30 ἀνεξαρτήτων διαμερισμάτων σὲ κεντρικὴ συνοικία. Τὰ διαμερίσματα αὐτὰ εἶναι μικρὰ σπιτάκια ἀνεξάρτητα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ σχηματίζουν ἕνα «Π» στενόμακρο τὸ ὁποῖο στὸ μέσον ἔχει κῆπο μὲ διαδρόμους, μὲ συντριβάνια, λουλούδια καὶ πρασινάδες. Ὅλα αὐτὰ τὰ φροντίζει καὶ τὰ συντηρεῖ ὁ μάνατζερ, ὁ ἐπιστάτης δηλαδὴ τῆς πολυκατοικίας, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα αὐτὰ καὶ πληρώνεται γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνει. Τὸ κάθε σπιτάκι ἔχει δύο ἢ τρία δωμάτια, κουζίνα μὲ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, ἠλεκτρικὴ σόμπα ἢ γκαζιοῦ, πλυντήριο πιάτων, νερὰ ζεστὰ κλπ. Συνήθως τὸ σπιτάκια αὐτὰ νοικιάζονται ἀπὸ 80-120 δολλάρια τὸ μῆνα. Προτιμῶνται πολὺ γιατί κατὰ κάποιο τρόπο ἀποφεύγεται ἡ συγκατοίκησις καὶ οἱ συναφεῖς πρὸς αὐτὴν ἐνοχλήσεις τῶν οἰκογενειῶν ἀπὸ παιδάκια κλπ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὶς πολυκατοικίες αὐτὲς ὑπάρχει γιὰ τὸ κάθε διαμέρισμα καὶ γκαράζ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἐνοίκων, γιατὶ κατὰ 99 % ὅλοι οἱ ἔνοικοι ἔχουν αὐτοκίνητα.

ΜΟΤΕΛΣ

Μιὰ ἄλλη μορφὴ κατοικιῶν εἶναι τὰ περίφημα μοτέλς. Τὰ μοτέλς εἶναι μιὰ παραλλαγὴ τῶν ξενοδοχείων ὕπνου, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι εἶναι πολυτελῶς ἐπιπλωμένα καὶ τὸ κάθε διαμέρισμα τῶν μοτέλς, ἑνὸς ἢ δύο ἢ καὶ τριῶν δωματίων, εἶναι ἀνεξάρτητο. Ἔτσι κάθε οἰκογένεια διαλέγει τὸ διαμέρισμα ποὺ θέλει καὶ μπορεῖ νὰ μείνῃ μία, δύο ἢ ὅσες μέρες θέλει. Τὰ μοτέλς διαθέτουν πάντοτε γκαράζ ἢ πάρκο σταθμεύσεως αὐτοκινήτων καὶ κολυμβητικὲς δεξαμενές, μὲ ὅλα τὰ σχετικὰ γιὰ κολύμβησι μικρῶν καὶ μεγάλων, γιὰ ἡλιοθεραπεία καὶ γιὰ ἀνάπαυσι. Ἡ τιμή τους κυμαίνεται ἀπὸ 6-20 δολλάρια τὴν ἡμέρα, ἀναλόγως τῶν δωματίων, τῆς ἐπιπλώσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἀνέσεων ποὺ διαθέτουν. Τέτοια μοτὲλς ὑπάρχουν πάμπολλα στὶς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ στὰ χωριὰ ἀκόμη. Στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο ὑπάρχει καὶ μία λεωφόρος ποὺ λέγεται ἡ λεωφόρος τῶν μοτέλς. Ἐκεῖ ὑπάρχουν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν μοτὲλς πάσης κατηγορίας.

ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Οἱ ἰδιωτικὲς κατοικίες, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς χῶρες, μπορεῖ νὰ εἶναι ὁλόκληρα ἀνάκτορα, μπορεῖ νὰ εἶναι μεγάλα σπίτια, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μέτρια ἢ μικρὰ σπιτάκια γιὰ τὶς μικρὲς οἰκογένειες. Τὰ σπίτια ὅμως αὐτά, εἴτε εἶναι μικρά, εἴτε εἶναι μεγάλα ἔχουν πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικά, τὰ ἀκόλουθα: α) Τὰ 95 % εἶναι κατασκευασμένα μὲ ξυλεία κατὰ ἕνα ἰδιόρρυθμο τρόπο. Καὶ ὅσα μὲν εἶναι παλαιότερα ἔχουν καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀκόμη τοίχους ξύλινους, ὅσα δὲ εἶναι νεώτερα εἶναι καμωμένα μὲ ξύλινο σκελετό, ποὺ ἀπ' ἔξω καρφώνουν πισσόχαρτο, πάνω ἀπὸ τὸ πισσόχαρτο καρφώνουν ἕνα δικτυωτὸ ἀπὸ σύρμα καὶ κατόπιν κάνουν μία ἐπάλειψι ἀπὸ τσιμεντοκονία. Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν κανεὶς κτυπήσῃ τὸν τοῖχο αὐτὸ μὲ σφυρὶ ἢ μὲ μιὰ κλωτσιὰ πέφτει τὸ ἀσβεστοκονίαμα καὶ φαίνεται τὸ δίχτυ μὲ τὸ πισσόχαρτο. Στὴ στέγη σπάνια μεταχειρίζονται κεραμίδια, γιατί μεταχειρίζονται καὶ πάλι κομμάτια ξύλου ποὺ τὰ καρφώνουν κανονικά, ὥστε νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι κεραμίδια, τὰ βάφουν δὲ σὲ ποικίλους χρωματισμοὺς (μαῦρο, κόκκινο, πράσινο, λευκὸ κλπ.). β) Τὰ παράθυρα κατὰ κανόνα δὲν ἔχουν ἐξώφυλλα. Σὲ μερικὰ σπίτια φαίνονται ἐξώφυλλα στὰ παράθυρα, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ψεύτικα, γιὰ φιγούρα μονάχα. Ἀντὶ γιὰ ἐξώφυλλα βάζουν στὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα εἰδικὰ δικτυωτὰ ἀπὸ ψιλὴ σίτα, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν μέσα μυῖγες ἢ κουνούπια. Ἔτσι τὰ παράθυρα ἔχουν ἐξωτερικὰ τὴ σίτα, κατόπιν τὰ τζάμια ποὺ ἀνοίγουν συρταρωτὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ

ἐν συνεχεία τὴν κουρτίνα γιὰ τὴν προφύλαξι ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιὰ τὴ σκότισι κλπ. γ) Ὅλα τὰ σπίτια, ἐξωτερικῶς τοὐλάχιστον, ἔχουν πρασιὰ ἀπὸ πράσινο χόρτο (γκαζὸν ἢ ἀπὸ ἄλλες πρασινάδες, ποὺ τὴ συντηροῦν καλά, καθὼς καὶ διάφορα τροπικὰ φυτά, λουλούδια κλπ. ποὺ ποτίζονται μὲ πίδακες νεροῦ. Τὴ νύχτα ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια ἠλεκτροφωτίζονται ἐξωτερικῶς μὲ ἔγχρωμους φακοὺς καὶ μὲ διάφορα ἄλλα χαριτωμένα παιγνιδίσματα ἢ σχέδια, ποὺ τὰ σχηματίζουν μὲ ἠλεκτρικὰ φῶτα, δέσμες φωτὸς κλπ. Πραγματικὰ τὶς ἑσπερινὲς ὧρες ὅλοι οἱ δρόμοι μὲ τὰ φωτισμένα σπίτια, τοὺς πίδακες τοῦ νεροῦ καὶ τοὺς καταπράσινους τάπητες παρουσιάζουν πανοραματικὴ ὄψι. Ἂν λάβῃ μάλιστα κανεὶς ὑπ' ὄψι του ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νέα μοντέρνα σπίτια καθένα ἀπὸ τὰ παλιὰ ἔχει δικό του ρυθμό, ἀνάλογο μὲ τὴ χώρα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλκει τὴν καταγωγή του ὁ ἰδιοκτήτης, θ' ἀντιληφθῇ τὴν ὡραιότατη εἰκόνα ποὺ παρουσιάζεται. Βλέπετε σπίτια σπανιόλικα, σπίτια ἑλληνικά, σπίτια βιεννέζικα, γερμανικά, ἑλβετικά, ὁλλανδέζικα, ἰνδιάνικα, παριζιάνικα, μεσαιωνικὰ καὶ ὅποιου κράτους μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς. Καὶ ὅλα αὐτὰ παρουσιάζουν ἕνα κομψότατο σύμπλεγμα ποὺ δίνει καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα φαντασμαγορικὴ εἰκόνα. Μερικοὶ στὴν ἀρχὴ ἐκπλήσσονται, γιατὶ στὴ χώρα αὐτὴ τοῦ πλούτου τὰ σπίτια ἔχουν ἐξωτερικὴ ὄψι κάπως φτωχὴ μὲ τὰ ξύλα καὶ τὰ ἰδιόρρυθμα σουβατίσματα. Ἀλλὰ γρήγορα συνηθίζει. Πάντως ὅλα τὰ καινούργια σπίτια γίνονται τελείως μοντέρνα σὲ σχέδια πρωτότυπα καὶ μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ἐκπληκτικά.

Καιρὸς ὅμως νὰ μποῦμε καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν σπιτιῶν αὐτῶν. Παίρνω τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ ἀνήκει σὲ ἰδιοκτήτη μέσης οἰκονομικῆς ἀντοχῆς. Τὰ σπίτια αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ περισσότερα. Συνήθως θὰ εἶναι ἕνα σπίτι ἰσόγειο, μονώροφο. Ἡ εἴσοδος, σχεδὸν κατὰ κανόνα, ὁδηγεῖ σ'ἕνα εὐρυχωρότατο λίβιγκ-ρουμ, ἐπιπλωμένο μὲ μεγάλους καναπέδες, πιάνο κλπ. Πλάϊ ἀπὸ αὐτὸ φαίνεται ἡ κουζίνα ἀμερικανικοῦ τύπου μὲ ὅλο τὸν ἠλεκτρικό της ἐξοπλισμό, ὥστε ἡ νοικοκυρὰ νὰ ἐργάζεται μὲ εὐχέρεια καὶ ἄνεσι καὶ νὰ μπορῇ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περιποιῆται τοὺς φιλοξενουμένους. Τὰ πάντα (πολλὲς φορὲς καὶ ὁ χῶρος τῆς κουζίνας) εἶναι στρωμένα μὲ καρπέτα (τάπητες) μονόχρωμα κολλημένα ἢ καρφωμένα στὸ πάτωμα. Τὰ περισσότερα σπίτια ἔχουν ἐγκαταστάσεις ἐξαερισμοῦ καὶ θερμάνσεως, ὥστε τὸν χειμώνα τὸ σπίτι εἶναι ζεστὸ καὶ τὸ καλοκαίρι εἶναι δροσερό. Τὸ λουτρὸ καὶ τὸ ἀποχωρητήριο εἶναι πολυτελέστατα στὴν κατασκευὴ καὶ στὴν ἐπίπλωσι, γιατί φαίνεται ὅτι δίνουν μεγάλη σημασία οἱ Ἀμερικανοὶ στὸ νὰ βλέπουν ὡραῖα πράγματα κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἀνακουφίζονται. Ἔτσι βλέπετε ὡραιότατους τάπητες στὴν τουαλέττα, βλέπετε τὸ σκέπασμα τῆς λεκάνης νὰ φορῇ ἄλλοτε τὸ ἐπίσημο καὶ ἄλλοτε τὸ ἡμιεπίσημο καπέλλο του, ἐνῶ ἕνα πλῆθος ἀπὸ μπιμπελὸ καὶ ἀγαλματάκια εἶναι τοποθετημένα σὲ διάφορες θέσεις. Γενικῶς τὸ ἐσωτερικὸ τῶν σπιτιῶν στὴν Ἀμερικὴ εἶναι κατὰ πάντα τέλειο καὶ ἐξυπηρετικὸ καὶ γιὰ τὴν νοικοκυρὰ καὶ γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες. Εἶδα πολλὰ σπίτια Ἑλληνοαμερικανῶν καὶ ὅλα σχεδόν, ἀνάλογα μὲ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν ἰδιοκτητῶν των, ἦσαν τέλεια ἐπιπλωμένα, καὶ εἶχαν ἐφοδιασθῇ μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ μιὰ ἄνετη καὶ πλούσια διαβίωσι.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ — ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΚΤΙΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸν πλοῦτο ποὺ διαθέτει ἡ Ἀμερικὴ θὰ ὑπῆρχεν οἰκοδομικὸς κορεσμός. Καὶ ἐν τούτοις παρατηρεῖται τὸ ἀντίθετον. Ὑπάρχει ἕνας οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς ἄνευ προηγουμένου. Μέσα στὴν πόλι, ἰδίως στὴ συνοικία Ντάουντάουν, τοῦ Λὸς Ἄντζελες, δηλαδὴ τὴν παλιὰ πόλι, κατεδαφίζονται ὁλόκληρα οἰκοδομικὰ τετράγωνα, τὰ ὁποῖα ἀπαλλοτριώνει ὁ Δῆμος καὶ ἄλλα μὲν κτίζονται, τὰ περισσότερα ὅμως γίνονται δημοτικὰ πάρκα σταθμεύσεως αὐτοκινήτων. Ἔτσι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας ἐξυπηρετεῖται ἀπόλυτα καὶ ὁ Δῆμος εἰσπράττει ποσὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ καλύψῃ τὴ δαπάνη τῆς ἀποζημιώσεως. Ἐκτὸς ὅμως

ἀπὸ τὸ Δῆμο ὑπάρχουν καὶ μεγάλες οἰκοδομικὲς ἑταιρεῖες ποὺ κτίζουν διάφορα μέγαρα γιὰ πολυκατοικίες ἢ μαγαζιὰ ἢ καὶ δημιουργοῦν ἰδιωτικὰ πάρκα σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ προσοδοφόρα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ κεντρικὰ οἰκοδομικὰ ἔργα, γίνονται τεράστιες οἰκοδομικὲς ἐργασίες στὶς συνοικίες, στὴν ἐξοχὴ καὶ στὶς μικρότερες πόλεις. Ἀκόμη καὶ νέοι συνοικισμοὶ ἢ πόλεις δημιουργοῦνται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ἐκεῖ π.χ. ποὺ σήμερα βλέπετε μιὰ ἔκτασι ἄγονη, ὅπως εἶναι οἱ ἐκτάσεις ἀπ' ὅπου ἔβγαλαν τὸ χρυσάφι (παλαιὰ χρυσωρυχεῖα), μέσα σὲ ἕνα ἢ δυὸ μῆνες ξεφυτρώνει ὁλόκληρο χωριὸ ἢ μικρὴ πόλις, μὲ ὅλες τὶς εὐκολίες καὶ τὶς ἀνέσεις. Τὰ σπίτια πωλοῦνται μὲ δόσεις καὶ ἀμέσως ἐκεῖ ἡ ζωὴ ἀρχίζει. Βλέπετε λοιπὸν ὁλόκληρες πόλεις καὶ σᾶς λέγουν ὅτι αὐτὴ ἡ πόλις κτίστηκε πρὸ 4 ἢ 2 ἐτῶν. Ἔτσι ὑπάρχει ἕνας μόνιμος οἰκοδομικὸς ὀργασμός, ποὺ εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν δραστηριότητα ποὺ ἀναπτύσσεται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Σὲ ἄλλο ἄρθρο περιγράψαμε ὡς πρότυπο μιὰ μαρκέτα τροφίμων καὶ ἕνα ρεστωράν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ ρεστωρὰν πολυτελείας, ποὺ τὸ καθένα παρουσιάζει καὶ κάποια πρωτοτυπία. Ἐπεσκέφθηκα λοιπὸν δύο τέτοια ἑστιατόρια ποὺ ἀνήκουν σὲ Ἕλληνες. Τὸ ἕνα ἀνήκει στὸν κ. Παν. Σκούμπη καὶ τὰ παιδιά του. Λέγεται «Ἁρματωμένη Βασίλισσα», καὶ βρίσκεται στὴν τοποθεσία «Ἐνσίνο» ἐπὶ τῆς λεωφόρου Βεντούρα. Εἶναι ἕνα τεράστιο μονώροφο κτίριο σὲ ρυθμὸ ἀγγλικὸ (μεσαίωνος), τελείως ἰδιόρρυθμο. Ὅταν μπαίνη κανεὶς μέσα αἰσθάνεται ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιον σκοτεινὸ πύργο μεγάλου πυργοδεσπότου. Αἴθουσες τεράστιες, τζάκια στὸ κέντρο, ντεκὸρ μεσαιωνικό, φωτισμός, ὅπλα, πανοπλίες τὰ πάντα τῶν διαφόρων σταυροφόρων. Πίνακες γεμίζουν τὶς αἴθουσες, ἐνῶ τὰ κεριὰ φωτίζουν ἀμυδρῶς τὰ τραπέζια. Τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ εἶναι ντυμένο μὲ μπλοῦζες μεσαιωνικές, ποὺ φέρουν τὸ θυρεὸ τοῦ ρεστωράν. Εἴδαμε ἀκόμη καὶ γυναίκα νὰ φορᾶ ζώνη ἀσφάλειας στὴ σκηνή, ὅπου ὁ ἱππότης τὴν κλειδώνη γιὰ νὰ φύγη στὸν πόλεμο καὶ νὰ εἶναι ἥσυχος γιὰ τὴν τιμιότητα τῆς γυναίκας του. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ τιμὲς τῶν φαγητῶν εἶναι πολὺ μεγάλες. Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ἐμεῖς πήγαμε στὸ κέντρο τὸ μεσημέρι, ὁπότε ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τοῦ αὐτοσερβιρίσματος. Δηλαδὴ πληρώνετε δύο δολλάρια (δρχ. 60) καὶ παίρνετε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία ὅ,τι φαγητὸ θέλετε καὶ ὅσο θέλετε. Κατόπιν κάθεστε στὸ τραπέζι, ὅπου τὸ γκαρσὸν ἐπίσης φέρνει τὰ ποτὰ ποὺ προτιμᾶτε, καὶ αὐτὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ὁ ἀμερικανικὸς καφὲς ἢ τὸ τσάϊ, ποὺ τὸν σερβίρουν μὲ τὴν κανάτα. Ἀκολουθεῖ τὸ γλυκὸ καὶ τὸ φροῦτο γιὰ ὅσους θέλουν. Εὐνόητο ὅτι τὸ τεράστιο αὐτὸ ρεστωρὰν ἦταν γεμᾶτο. Τὸ βράδυ οἱ τιμὲς ἀλλάζουν καὶ κυμαίνονται ἀπὸ 4,50 ἕως 5,50 δολλάρια, ἀνάλογα μὲ τὸ φαγητό.

Μὲ τὴν εὐγενικὴ παρέα τοῦ διευθυντοῦ ἐπεσκέφθηκα τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἑστιατορίου αὐτοῦ, τὰ ψυγεῖα, κουζῖνες, ἀποθῆκες, πλυντήρια κλπ. τὰ ὁποῖα εἶναι τελειότατα. Εἶδα ὅμως καὶ σακκιὰ κάρβουνα καὶ ἀπόρησα κάπως γιὰ τὴν ὕπαρξί τους ἐκεῖ. Μοῦ ἐξήγησε, ὅτι οἱ μπριζόλες στὸ κέντρο αὐτὸ ψήνονται μὲ κάρβουνο καὶ μοῦ ἔδειξε τὴ σχετικὴ σχάρα, οἱ δὲ πελάτες τὶς προτιμοῦν πολὺ γιατὶ εἶναι νοστιμώτερες ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ψήσιμο. Ρώτησα τί στοιχίζει τὸ κέντρο αὐτὸ καὶ μοῦ εἶπαν, ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης του, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ κτήματος τῆς ἐπιχειρήσεως φθάνει τὰ 1.000.000 δολλάρια, δηλαδὴ 30.000.000 ἑλληνικὲς δραχμές.

(Στὸ ἑπόμενο : Ἀστυνομία — τροχαία κίνησις — πάρκα αὐτοκινήτων — ἀστικὴ συγκοινωνία— ἀστυνομικὴ ἀκαδημία — φυλακαί).

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κόσσου Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἠλία Ζερβοῦ 85, κοντὰ στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ὁ Ἰωάννης Κόσσος, ζωγράφος καὶ γλύπτης, καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, γεννήθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ἀπέθανε τὸ 1872. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πλέον γνωστὰ του ἔργα εἶναι : οἱ ἀνδριάντες τοῦ Εὐαγγέλου Ζάππα, στὸ Ζάππειο, τοῦ Ρήγα Φεραίου, στὸ Πανεπιστήμιο καὶ οἱ προτομὲς τῶν Ἐϋνάρδου καὶ Καποδιστρίου, στὸν Ἐθνικὸ κῆπο.

Κοτζιᾶ Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης, στὸ τέρμα λεωφορείων «Βύρωνος».

Ὁ Κωνσταντῖνος Κοτζιᾶς, πολιτευτὴς καὶ δημοσιογράφος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1892. Τὸ 1934 ἐξελέγη δήμαρχος Ἀθηναίων καὶ τὸ 1936, παραιτηθείς, ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖο Πρωτευούσης. Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε, τόσον ὡς δήμαρχος, ὅσον καὶ ὡς ὑπουργὸς - διοικητὴς Πρωτευούσης, ὑπῆρξαν πολύτιμες. Τὸ 1941, καὶ ἐνῶ ἀνεμένετο ἡ εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν, ἀνέλαβεν ὑπουργὸς - γενικὸς διοικητὴς Θράκης. Μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Κοριζῆ, τοῦ ἀνετέθη (18-4-41) ὁ σχηματισμὸς κυβερνήσεως, πλὴν ὅμως τὴν ἐπομένη κατέθεσε τὴν ἐντολή, συστήσας τὸν σχηματισμὸ στρατιωτικῆς κυβερνήσεως. Τὴν 22-4-41 ἔφυγε, μέσω Τουρκίας, γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεψε τὸ 1945.

Στὶς ἐκλογὲς τοῦ Μαρτίου 1950, συναρχηγὸς ὢν τῆς Πολιτικῆς Ἀνεξαρτήτου Παρατάξεως μαζὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο Μανιαδάκη, ἐξελέγη βουλευτὴς Ἀθηνῶν. Στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ Ἀπριλίου 1951, ἐξελέγη δήμαρχος Ἀθηναίων, θέσι ποὺ διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου του, 8 Δεκεμβρίου 1951. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κοτοπούλη Μαρίκας (Ἴωνος).

Βρίσκεται στὴ πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ἔμπροσθεν τοῦ κινηματογράφου « Κοτοπούλη ».

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, μία τῶν κορυφαίων ἠθοποιῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς,

στὴν ὁποίαν ἐκυριάρχησε μιὰ ὁλόκληρη 50ετία, κόρη τῶν ἠθοποιῶν Δημητρίου καὶ Ἑλένης Κοτοπούλη, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1887 καὶ ἀπέθανε τὸ 1954. Μὲ τὸν καλλιτεχνικό της οἶστρο ἀνανέωσε τὸ ἑλληνικὸ θέατρο καὶ ἐνεσάρκωσε δεκάδες ἡρωίδων, ἀπὸ τῆς φάρσας μέχρι τῆς τραγωδίας, στὴν ὁποίαν ἰδιαίτερα διεκρίθη. Χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, ὁλόκληρη ἡ νεώτερη θεατρικὴ ζωὴ τῆς πατρίδος μας, φέρει τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητος τῆς ἀειμνήστου τραγωδοῦ. Δίκαια ἐθεωρήθη ὡς ἡ μεγαλύτερη, μέχρι σήμερον, ἠθοποιὸς τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς τιμήν της καθιερώθη τὸ ὁμώνυμο βραβεῖον ἠθοποιίας, ποὺ ἀπονέμεται κάθε χρόνο στὴ καλύτερη ἠθοποιό. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ν. Ψυχικό).

Κότσικα Πολυχρόνη καὶ Θεοχάρους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 68, στάσις Ἀγγελοπούλου.

Οἱ ἀδελφοὶ Πολυχρόνης (1857 - 1936) καὶ Θεοχάρης Κότσικας (1859 - 1932) κατήγοντο ἀπὸ τὴν Κάρυστο καί, ἐξ αἰτίας τῶν σημαντικῶν χρημάτων ποὺ διέθεσαν γιὰ κοινωφελεῖς σκοπούς, θεωροῦνται ὡς ἐθνικοὶ εὐεργέτες.

Κοτυαίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τιμολέοντος Φιλήμονος 7, ὄπισθεν τοῦ μαιευτηρίου τῆς Ἕλενας Βενιζέλου.

Τὸ Κοτύαιον ἢ Κοτυάειον, ἀρχαία πόλις τοῦ βιλαετίου τῆς Προύσσης, εὑρίσκετο ἐκεῖ ὅπου σήμερα εἶναι ἡ Κιουτάχεια. Ὁ Σουίδας τὴν θεωρεῖ ὡς πατρίδα τοῦ Αἰσώπου. Τὸ 1085, μετὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ κράτους τῶν Σελτζουκιδῶν καὶ τοῦ κράτους τοῦ Κερμιάν, μετωνομάσθη σὲ Κιουτάχεια. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περισσὸ καὶ στὴ Ν. Σμύρνη).

Κοτυλαίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κρίσσης 55, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Νέας Κυψέλης.

Τὸ Κοτύλαιον, ὄρος τῆς Εὐβοίας, εὑρίσκεται στὸ μέσον τῆς νήσου, εἶναι ἡ ἀνατολικώτερη παραφυὰς τῆς Δίρφυος καὶ ἔχει ὑψόμετρο 774 μ. Στὴν ἀρχαιότητα ἦταν ἀφιερωμένο στὴν θεὰ Ἀρτέμιδα.

Κοτυώρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως 40, ἀπέναντι στὴ πλατεῖα Ἁγίας Λαύρας τοῦ Ὑμηττοῦ.

Τὰ Κοτύωρα, ἀρχαία αὐτόνομη πόλις τοῦ Πόντου, εὑρίσκετο ἀνατολικὰ τῆς Κερασοῦντος. Ἦταν ἀποικία τῶν Σινωπέων καὶ τὴν ἐποχὴ τῶν Μιθριδατῶν ὑπετάχθη στὸ βασίλειο τοῦ Πόντου. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, ἡ πόλις σήμερα λέγεται Ὀρτοῦ καὶ εἶναι ὀνομαστὴ γιὰ τοὺς τάπητές της.

Κουβάτσου Κωνσταντίνου (Ἰφιγενείας).

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφόρο Συγγροῦ, ἀπέναντι στὴ κλινικὴ « Κυανοῦς Σταυρός » καὶ τελειώνει στὴ λεωφόρο Ἰλισοῦ, κοντὰ στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ Καλλιθέας.

Σὲ σπίτι τῆς ὁδοῦ αὐτῆς γεννήθηκε τὸ 1920, ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Κωνσταντῖνος Κουβάτσος, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Κηπούλα τῆς Οἰτύλου. Ὁ Κουβάτσος ἔλαβε μέρος στὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο καὶ ἐπὶ κατοχῆς ὠργάνωσε δυὸ ὁμάδες κατασκοπείας, μιὰ στὴ Καλλιθέα καὶ μιὰ στὸ Πολυτεχνεῖο, ὅπου ἐφοίτα. Ἕτοιμος ὢν νὰ φύγη γιὰ τὴν Μέση Ἀνατολὴ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ ἐφυλακίσθη στὸ Χαϊδάρι. Ἀπέθανε τὸ 1946, συνεπεία τῶν κακουχιῶν καὶ τῶν βασανιστηρίων τοῦ Χαϊδαρίου.

Κουγκίου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἀγαπητοῦ κοντὰ στὸν Ἅγιο Στυλιανὸ τοῦ Γκύζη.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη τοποθεσία τοῦ Σουλίου, ὅπου τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1803 ὁ καλόγερος Σαμουὴλ ἔβαλε φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ ἀνετινάχθη μαζὶ μὲ πέντε συντρόφους του Σουλιῶτες καὶ ἀρκετοὺς Τούρκους ποὺ εἶχαν μεταβῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ παραλάβουν τὸ Κούγκι, κατόπιν συμφωνίας τῶν Σουλιωτῶν καὶ τοῦ Βελῆ, γυιοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Τὸ Κούγκι δίκαια θεωρεῖται ὡς ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Σουλίου, γι' αὐτὸ ἄλλωστε, ὕστερα ἀπὸ βασιλικὸ διάταγμα, ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ 15η Μαΐου, γιορτάζεται ὡς ἡμέρα ἐθνικῆς ἑορτῆς, πρὸς τιμὴν τοῦ Σαμουὴλ καὶ τῶν μαζί μ' αὐτὸν θυσιασθέντων Σουλιωτῶν.

Κούζη Ἀριστοτέλους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σαμαρᾶ 13, κοντὰ στὴν Ἁγία Παρασκευὴ τῶν Κάτω Πατησίων.

Ὁ Ἀριστοτέλης Κούζης, ἰατρός, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1872. Τὸ 1921 ἐξελέγη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῆς ἰατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, θέσι ποὺ διετήρησε μέχρι τοῦ 1943. Τὸ 1931 ἐξελέγη ἀκαδημαϊκὸς καὶ τὸ 1945 ἐχρημάτισε πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Διετέλεσεν ὑπουργὸς Ὑγιεινῆς (1935-1936) ἐπὶ κυβερνήσεως Δεμερτζῆ καὶ ἀπέθανε τὸ 1961. Συνέγραψε διάφορα ἔργα τῆς εἰδικότητός του.

Κουκλουτζᾶ.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ὑμηττοῦ 52, ἀπέναντι στὸν Ἅγιο Νικόλαο Καισαριανῆς.

Ὁ Κουκλουτζᾶς ἦταν προάστιο τῆς Σμύρνης. Πρὸ τοῦ 1922 ἦταν ἀμιγῶς ἑλληνικό, κατοικηθὲν περὶ τὸ 1850 ἀπὸ Πελοποννησίους καὶ Κυθηρίους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοὺς συνοικισμοὺς τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Νέας Σμύρνης).

Κούλων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐαγγελιστρίας, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἁγίας Σοφίας» (Κοπανᾶ).

Κούλα, λέξις τουρκικὴ ποὺ ἀπαντᾶται σὲ πολλὰ τοπωνύμια, σημαίνει κορυφὴ βουνοῦ, καθὼς καὶ κάθε τί ποὺ κτίζεται ἐπάνω σὲ κορυφές: πύργος, σκοπιὰ κλπ.

Κούμα Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στάθη Γεροδήμου 20, στὶς ὑπώρειες τοῦ Λυκαβηττοῦ, κοντὰ στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

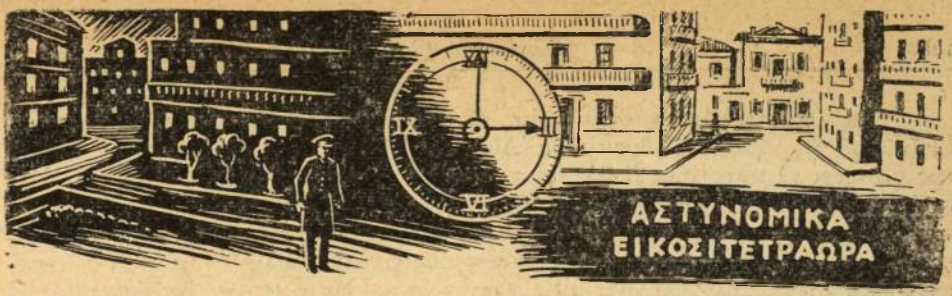
Ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας, ἐκ τῶν σημαντικωτέρων διδασκάλων τοῦ Γένους, γεννήθηκε στὴ Λάρισα τὸ 1777. Ἐδίδαξε στὰ Ἀμπελάκια, στὴ Σμύρνη, στὴ Τεργέστη καὶ στὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή, στὴ Κωνσταντινούπολι. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς πνευματικῆς ἀφυπνίσεως τοῦ ἔθνους καὶ συνέγραψε σημαντικὰ ἔργα. Ἀπέθανε στὴ Τεργέστη τὸ 1836. Προτομὴ του ὑπάρχει σὲ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Λαρίσης.

Κουμανούδη Στεφάνου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας 69, ἀπέναντι στὰ «Παναθήναια».

Ὁ Στέφανος Κουμανούδης, καθηγητὴς τῆς λατινικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ρωμαϊκῆς γραμματολογίας καὶ ἀρχαιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, γεννήθηκε στὴν Ἀνδριανούπολι τὸ 1818. Μὲ τὴν εὐρύτητα τῆς σκέψεώς του, τὴν προοδευτικότητα τῶν ἀντιλήψεών του καὶ τὴν ἀκατάβλητη δραστηριότητά του, διέπρεψε σὲ πολλοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ κοινωνικοὺς τομεῖς καὶ συνετέλεσε στὴ πρόοδο τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν τῆς εἰδικότητός του στὴν Ἑλλάδα. Διωργάνωσε τὴν Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία καὶ συνέβαλε στὴν ἵδρυσι τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Ἀπέθανε τὸ 1899 στὴν Ἀθήνα.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Δύσκολα τὰ «ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα» τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τὰ πλέον δύσκολα κα πολύμοχθα τῆς παρελθούσης διετίας. Αἰτία φυσικὰ ἡ προεκλογικὴ κίνησις καὶ αἱ ἐκλογαὶ τῆς 3ης Νοεμβρίου. Ὅπως εἰς κάθε προεκλογικὴν περίοδον, ἡ Ἀστυνομία ἐκλήθη καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν νὰ διασφαλίσῃ τὴν τάξιν, τὴν ἡσυχίαν τοῦ Λαοῦ καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν κατὰ τρόπον ἀδιάβλητον, διὰ τῆς παροχῆς τῆς δυνατότητος εἰς ἕκαστον πολίτην νὰ ψηφίσῃ ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρεάστως. Εἰργάσθη πρὸς τοῦτο δι' ὅλων τῶν δυνάμεών της, μὲ ψυχραιμίαν καὶ σύνεσιν—ὡς ἐπιβάλλουν πάντοτε αἱ στιγμαὶ τῆς «ὥρας τοῦ λαοῦ»—καὶ ἐπέτυχεν ἄριστα εἰς τὴν ἀποστολήν της, γεγονὸς τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν κολακευτικῶν σχολίων ποὺ ἠκούσθησαν ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν. Δίκαιος λοιπὸν ὁ ἔπαινος καὶ ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Λαοῦ ὁ μόχθος ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν, ἕνας μόχθος ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν.

***

Υπάρχουν μερικοὶ «τομεῖς» ποὺ κυριολεκτικῶς ὠργίασαν κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον. Εἶναι οἱ τομεῖς τῶν λεγομένων «ἀνθρώπων τοῦ ποδαριοῦ», τῶν «πειρατῶν» καὶ ταξιτζήδων καὶ ὡρισμένοι ἄλλοι. Ἐπωφελούμενοι τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὰς προεκλογικὰς συγκεντρώσεις οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εὗρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμουν «χρυσὲς δουλειὲς» κατὰ κυριολεξίαν. «Ἕνα μικρὸ Λὰς Βέγκας στὴν καρδιὰ τῆς Ὁμονοίας» τονίζεται ὑπὸ μιᾶς ἐφημερίδος διὰ τὸν πυρετὸν ποὺ παρετηρήθη εἰς τὰς τάξεις τῶν μικροπωλητῶν καὶ ἄλλων ὑπαιθρίων «ἐπαγγελματιῶν», δίδεται δὲ ἀκολούθως ἡ ἑξῆς... εἰδυλλιακὴ περιγραφή: «Ἕνα παζάρι, ὄχι πρόχειρο καὶ ἀνοργάνωτο ὅπως ἄλλες φορές, ἀλλὰ λαμπρὰ ρυθμισμένο, μὲ τάξιν καὶ »μὲ κανόνες, ἐπὶ πλέον δὲ χωρισμένο κατὰ τμήματα. Ἡ περιοχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, »ἐπὶ παραδείγματι, κοντὰ στὴν Ὁμόνοια, εἶχε μετατραπῆ εἰς ἕνα μικρὸν Λὰς Βέγ»κας. Ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθῆ τὰ τυχερὰ παιγνίδια, οἱ ρουλέττες, οἱ παπατζῆδες »καὶ τὰ ζάρια. Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀντιθέτως, ἔπνεε παιδαγωγικὸς ἄνεμος. Ἐκεῖ »ἦσαν τὰ πανέρια καὶ τὰ καυροτσάκια μὲ τὰ βιβλία, ἐνῶ στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, »θὰ μποροῦσε νὰ τοποθετηθῆ ἡ πινακὶς «Σπίτι καὶ κουζίνα». Ἐπωλοῦντο μαγειρι»κὰ σκεύη, εἴδη γραφείου, πιάτα καὶ ποτήρια ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, κουβέρτες, χαλιὰ »καὶ τρόφιμα. Ἔξω ἀπὸ τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια» ἐθεάθη καὶ παστουρμάς, ὁ ὁ»ποῖος ἔγινε ἀνάπραστος. Στατιστικῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι τὴν με»γαλυτέραν κίνησιν εἶχε τὸ Λὰς Βέγκας τῆς Ὁμονοίας, ποὺ ἐπὶ πλέον παρουσίασε »μιὰ συναρπαστικὴν ποικιλίαν παιχνιδιῶν. Ἰδιαίτερη ἐπιτυχία εἶχαν οἱ δακτυλῆ»θρες (νεώτερη ἔκδοση τοῦ «παπᾶ», ποὺ θεωρεῖται ἤδη ντεμοντέ), τὰ ποδοσφαιρά»κια (ἐξειλιγμένο εἶδος ρουλέττας διὰ τοὺς φιλάθλους) καὶ τὸ πανάρχαιον κόκκινο »-μαῦρο. Συντάκτης μας, ποὺ παρηκολούθησε τὸ τελευταῖο, μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι »σὲ δέκα γυρίσματα, ἦλθε ὀκτὼ φορὲς μαῦρο καὶ μόνον δύο τὸ κόκκινο. Διόλου εὐ»χάριστος οἰωνὸς διὰ τὴν χθεσινὴν τελευταίαν προεκλογικὴν συγκέντρωσιν τοῦ ἀν»τιστοίχου κόμματος...».

***

'Απὸ τὰ πρωτότυπα ἐγκλήματα, τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς ἐκλογάς, ξεχωρίζει ἐκεῖνο τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως 'Αθηνῶν Μ.Γ. 'Ο ρηξικέλευθος αὐτὸς ἄνθρωπος φαίνεται νὰ κατενόησε βαθύτατα τὴν ἀξίαν τῶν ἀποστελλομένων ἐντύπων ἐπιστολῶν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους βουλευτὰς πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς. Δι' ὃ καὶ ἐνέβαλεν αὐτὰς εἰς σάκκους καὶ ἀντὶ νὰ ὁδεύσῃ πρὸς τὴν ὄντως «μαρτυρικὴν» ὁδὸν τῆς διανομῆς κατ' οἶκον, ὥδευσεν πρὸς ἐργοστάσιον χαρτοποιίας καὶ ἐπώλησεν αὐτὰς ὡς ἄχρηστον ὑλικὸν πρὸς πολτοποίησιν! «'Εκ χάρτου ἦν καὶ εἰς... χάρτην ἀπελεύσεται», θὰ ἐσκέφθη εὐαγγελικώτατα ὁ εὐφυής. 'Απὸ ἄλλας πρωτοτυπίας τῶν ἐκλογικῶν ἡμερῶν ξεχωρίζει νομίζω καὶ αὐτὴ ποὺ εἶδα—καὶ ἐθαύμασα—πασχίζων νὰ ἐπιβάλω τὴν τάξιν εἰς τρεῖς μακροσκελεῖς «οὐρὰς» ἐκλογικῶν τμημάτων γυναικῶν κατὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου: Δύο κυρίαι ἐβγῆκαν ἀπὸ ἕνα ταξί, ἔλαβαν ἀπὸ τὴν γωνίαν δύο ἀνύποπτους πιτσιρίκους εἰς τὴν ἀγκαλιά των, τοὺς «μπούκωσαν» μὲ καραμέλλες καὶ σοκολάτες καὶ ἦλθαν μὲ τὰ φορτία ἐκεῖνα νὰ περάσουν ἐκτὸς σειρᾶς... 'Ομολογῶ τὸ παράπτωμά μου: Τὰς ἄφισα νὰ εἰσέλθουν, ρίπτων ἕνα βλέμμα... πλήρους κατανοήσεως!...

***

Νεωτέρα ἔκδοσις τοῦ κινηματογραφικοῦ ἔργου «τὸ κτῆνος μὲ τὸ μαστίγιο» ἦλθεν εἰς φῶς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν πραγματικότητα. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ νέου ἔργου τῆς ὀθόνης ἀλλὰ περὶ μιᾶς στυγνῆς σωματεμπορικῆς ὑποθέσεως ποὺ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ μυθιστόρημα μὲ τὸν καιρό, νουβέλλα ἢ διήγημα μὲ ὄζουσαν πλοκὴν καὶ πρὸ πάντων πολλὴν δραματικότητα. «Μία ἄπραγη κοπελλίτσα 14 ἐτῶν», θὰ λέγῃ ὁ προλογιστής, ἔρχεται στὴν πρωτεύουσα πρὸ διμήνου μὲ ὄνειρα καὶ φιλοδοξίες, μὲ ἀντιπάθεια πρὸς τὸ σφουγγάρισμα καὶ τὰ πιάτα ποὺ τῆς προσφέρονται τίμια καὶ μὲ ἐπιθυμία κάποιας καλῆς ζωῆς, κομμώτριας ἔστω. Τῆς ἀρέσει νὰ βλέπῃ φῶτα πολλά, κόσμο, βιτρίνες, καὶ ἀρχίζει νὰ περπατάῃ στοὺς δρόμους. 'Οπότε παρουσιάζεται μπροστά της 'Εκεῖνος, ἕνας νέος ἀξύριστος καὶ ἀκούρευτος ποὺ ὡστόσο φαίνεται νὰ «ξαίρῃ τὴ ζωή». Εἶναι ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός, διότι πολὺ εὐγενής, πολὺ «πονόψυχος» καὶ ὅσο γίνεται γενναιόδωρος, τῆς προσφέρει τὴ θέση ποὺ ζητᾶ, τῆς προσφέρει ἀκόμα νὰ μοιρασθοῦν καὶ τὸ δωμάτιό του...». 'Ιστορία πολὺ συνηθισμένη, θὰ μοῦ πῆτε, μὲ γνωστὸ τὸ τέλος. Μόνον ποὺ τὸ τέλος εἶναι ἀνατριχιαστικὸ χωρὶς καμμίαν δόσιν φαντασίας: 'Ο νεαρὸς δὲν ἀρκεῖται νὰ ἔχῃ τὴν ἐπαρχιωτοπούλα μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ καλεῖ ἕνα πλῆθος γνωστῶν καὶ ἀγνώστων. 'Αληθινὸ χρυσωρυχεῖο μία μικρὴ ἄβγαλτη καὶ ἀγνή, καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ «ἐνδιαφέρουσα ὑπόθεσις» νὰ ἀντιστέκεται ἐκείνη καὶ νὰ ἐξαναγκάζεται νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τοὺς πελάτας ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀνελέητο μαστίγωμα τοῦ «προστάτου». Μαστίγωμα καὶ πελάτης λοιπὸν—καὶ χρήματα εἰς τὴν ἐκμεταλλευτὴν—πελάτης καὶ μαστίγωμα κ.ο.κ. Ὅσπου οἱ κραυγὲς τοῦ θύματος ὁδηγοῦν τὴν 'Αστυνομία εἰς τὸ ἄντρον τοῦ ὑπανθρώπου Κ.Κ. τῶν 25 ἐτῶν καὶ θέτουν τέρμα εἰς μίαν ἀκόμη βρωμερὰν ὑπόθεσιν, τὴν πλέον βρωμερὰν τῶν τελευταίων ἐτῶν.

***

Πολλὰ τὰ ἀξιόλογα ἀπὸ τὸ «μέτωπον» κλεπτῶν. Κατ' ἀρχήν, στόχοι τῶν ἀξιοτίμων αὐτῶν, ἀνδρῶν ἐν πολλοῖς, ὑπῆρξαν τὰ πάντα καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, μὲ ἰδιαιτέραν ὅμως προτίμησιν εἰς ὡρισμένα «παραγωγικὰ σημεῖα». Μεγαλυτέρα νομίζω προτίμησις ἐξεδηλώθη πρὸς τὰς ἐκκλησίας, οἱ κάπως πρωτοτυπήσαντες δὲ διαρρῆκται εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀφήρεσαν ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἱερέως, εἰς τὸν Πειραιᾶ, 2.150 δραχμὰς καὶ κληρικόσημα καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα ἁγίου εἰς 'Αθήνας πέντε χρυσὰς λίρας καὶ ἄλλα ἀφιερώματα. Ἄλλη προτίμησις τῶν διαρρηκτῶν ἐξεδηλώθη πρὸς τὰ ὡρολογοπωλεῖα διὰ θραύσεως τῶν προθηκῶν των. (Δύο κεντρικὰ ὡρολογοπωλεῖα καὶ ἕνα εἰς τὸν Ὑμηττὸν τὰ «θύματα» αὐτῆς τῆς προτιμήσεως εἰς ἕνα

μόνον 24ωρον). Ὑπῆρξαν χαρακτηριστικοὶ εἰς τὰς μεθόδους των καὶ τὴν νοοτροπίαν πολλοὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ ἐγκληματίαι τοῦ εἴδους, ὅπως λ.χ. ὁ γαλακτοπώλης Μ.Α. τῶν 53 ἐτῶν, εἰς τὸν Πειραιᾶ, ποὺ «ἐξάφριζε» ὄχι τὸ πωλούμενον παρ' αὐτοῦ εἶδος, ἀλλὰ ὅσα χρήματα εὕρισκεν εἰς τὴν οἰκίαν πελάτιδος κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ γάλακτος καὶ ἐπωφελούμενος τῆς ἀπουσίας της, ὅπως ἡ ἀθλήτρια ρίψεων Ο.Α. τῶν 25 ἐτῶν, ποὺ ἀφήρεσε τὸ περιεχόμενον πορτοφολίου Κυπρίου ἐκ τοῦ ξενοδοχείου του μὲ πολλὰ τεχνάσματα, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι πορτοφολάδες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διεθνῆ κακοποιὸν Κ.Α. ἢ Γάλλον ἢ Κοῦκον κ.λ. κ.λ., ἐτῶν 64, ἀποφυλακισθέντα μόλις πρὸ 45 ἡμερῶν καὶ καταληφθέντα νὰ ἀφαιρῇ ἀριστοτεχνικὰ τὸ πορτοφόλιον ἐπιβάτου λεωφορείου. Οἱ νεαροὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἐσημείωσαν καθυστέρησιν, μεγάλοι δὲ ἀστέρες καὶ πολλὰ ὑποσχόμενοι οἱ συλληφθέντες εἰς τὸν Πειραιᾶ Σ.Σ. τῶν 18 καὶ Β.Δ. τῶν 17 ἐτῶν: Ὁ πρῶτος κατέρριψε κάθε ρεκόρ, πραγματοποιήσας μόνος πέντε κλοπὰς αὐτοκινήτων εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ Προάστια ἀπὸ 23-28 Ὀκτωβρίου. Καὶ ὁ δεύτερος, ἐργαζόμενος ἀπὸ διετίας εἰς γραφεῖον ἐγκατεστημένον εἰς τὸ μέγαρον Γιαννουλάτου, παρὰ τὴν ἀκτὴν Τζελέπη τοῦ Πειραιῶς, ἐλεηλάτει δι' ἀντικλείδων τὰ γραφεῖα καὶ εἶχεν ἀναστατώσει τοὺς ἐνοίκους καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

***

Τὸ «βαρὺ πυροβολικὸν» τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἐξεδηλώθη πάντως εἰς τὴν ὁδὸν Βορέου τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου τὸ ἐργοστάσιον γνωστοτάτου ζωγράφου. Οἱ διαρρῆκται, ὁπωσδήποτε μεγάλοι «ἐπαγγελματίαι» τοῦ εἴδους, ἀφήρεσαν ὁλόκληρον τὸ χρηματοκιβώτιον, βάρους 250 κιλῶν καὶ περιέχον 8.000 δραχ. πλὴν τῶν ἄλλων, τὸ ὁποῖον προφανῶς ἐφόρτωσαν ἐπὶ ἀναμένοντος αὐτοκινήτου. Ἄλλο σοβαρὸν κροῦσμα ἡ ἁρπαγὴ χαρτοφύλακος ἐμπόρου μὲ 80.000 δραχμὰς καὶ μετοχὰς δανείου τῆς Δ.Ε.Η. μεταξὺ τῶν ἄλλων, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ θῦμα συνωμίλει ἐντὸς τοῦ ὑποκαταστήματος Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δρᾶσται: νεαροὶ τῆς «ντόλτσε βίτα», συλληφθέντες εἰς τὰ προάστια ὅπου καὶ κατεσπατάλουν τὴν λείαν των. Καὶ ἕνα ὅμως κροῦσμα κλοπῆς ποὺ καθιερώνει νέαν μέθοδον: «Κλοπὴ δι' ἐναγκαλισμοῦ... ὑπὸ ἀνδρός»! Τὴν γνωστὴν κλοπὴν δι' ἐναγκαλισμοῦ ὑπὸ γυναικὸς ἀντέστρεψε κατ' αὐτὰς ὁ σπουδαστὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς (καὶ ξυλουργὸς) Π.Δ., ὁ ὁποῖος ἐναγκαλιζόμενος νεαρὰν Καναδέζαν—καὶ ἀπαγγέλλων λόγους ἀγάπης εἰς τὸ αὐτί—ἐντὸς ταβέρνας, ἀπεπειράθη κλοπὴν τοῦ πορτοφολίου της ἀπὸ τὴν τσάνταν. Ἴσως διὰ νὰ μὴ εὕρῃ θιασώτας ἡ μέθοδος τοῦ ἐπεβλήθη ἡ αὐστηρὰ ποινὴ τῶν 5 μηνῶν διὰ τὴν ἀπόπειραν μόνον.

***

Ἐξαρσις τῶν τροχαίων δυστυχημάτων κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἄνω τῶν πεντήκοντα τὰ σοβαρὰ δυστυχήματα, μεγάλο τὸ πλῆθος τῶν τραυματισθέντων καὶ σεβαστὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν. Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, πρώτιστος αἰτία ἡ μεγάλη ταχύτης, ἐν συναρτήσει βεβαίως πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁρατότητα, τὴν ταχύτητα τῶν ἄλλων ὀχημάτων, τὴν δεξιοτεχνίαν τοῦ ὁδηγοῦ κ.λ. Ἂς ἐλπίσωμεν ἐπ' αὐτοῦ ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν αὐτοκινήτων διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὀργάνου πρὸς διαπίστωσιν τῆς ταχύτητος ποὺ προβλέπει τὸ ἄρθρον 77 τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας. Θὰ καταστῇ οὕτω δυνατὸν νὰ γνωρίζουν οἱ ὁδηγοὶ ὅτι θὰ ἀποκαλυφθοῦν περὶ τὸ ποίαν ταχύτητα εἶχαν ἀναπτύξει κατὰ τὴν δεδομένην στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος, νὰ ἐπιβάλλωνται δὲ καὶ αἱ δέουσαι αὐστηραὶ κυρώσεις πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐγκληματικῆς περιφρονήσεως στοιχειωδῶν κανόνων περιφρουρήσεως τῆς ζωῆς τόσων ἀνυπόπτων θυμάτων. Ἀπὸ τὰς ἄλλας αἰτίας δυστυχημάτων ἰδοὺ ποὺ ἡ μὴ καλὴ τροχοπέδησις τοῦ ὀχήματος προκαλεῖ κατ' αὐτὰς ἀληθινὴν συμφορὰν εἰς πλῆθος ἀτόμων. Μὲ αἰφνιδίαν ἐκκίνησιν τὸ σταθμεῦον εἰς κεντρικὴν κατωφερικὴν ὁδὸν τῶν Ἀθηνῶν φορτηγόν, ἐπιπίπτει ἐπὶ περιπτέρου τὸ ὁποῖον καταστρέφει καὶ τραυματίζει τὸν περιπτεριοῦχον, παρασύρει ἐν

συνεχεία καὶ φονεύει ἀνύποπτον διαβάτην, ἐπιπίπτει ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τριῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων καὶ τέλος παρασύρει καὶ τραυματίζει ἄλλον περαστικόν.

***

Προκαλεῖ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ὁ μεγάλος ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ τελευταίως ἐγκατέλειψαν τὸ θῦμα των ἀβοήθητον. Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ τόσα κρούσματα πρωτοφανοῦς ἴσως πωρώσεως ἐνίων κακούργων τοῦ βολάν: Ἕνας «λαμπρὸς» ὁδηγὸς—καὶ «ἄνθρωπος» μὲ τὰ ὅλα του...—ἐπέπεσεν ἐπὶ δυστυχοῦς πεζοῦ μὲ τὸ ἡμιφορτηγόν του καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν, ἄγνωστον ἐὰν θανασίμως ἢ μή. Ἀναπτύξας ταχύτητα μετὰ ταῦτα, ἱλιγγιωδεστέραν ἐκείνης τῆς μεγάλης διὰ τῆς ὁποίας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ πεζοῦ, ἐξηφανίσθη, πιθανῶς ψιθυρίζων: «Δὲν βαρυέσαι... Ἕνας ὀλιγώτερος!...» Δεύτερος ὁδηγός, πλέον «λαμπρὸς» κ.λ. κ.λ τοῦ πρώτου, διερχόμενος ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα διὰ τῆς κιτρίνης «Ντωφὶν» του—φαντάσματος ὡς γνωστὸν—συνεπλήρωσε τὴν δευτέραν, περισσότερον τραγικὴν καὶ λίαν πρωτότυπον «πρᾶξιν»: Ἐπέρασεν ἀστραπιαίως ἄνωθεν τοῦ σώματος τοῦ ἀτυχοῦς, ἐνῶ δὲ τὰ αἵματα ἐξετοξεύοντο πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἀνέπτυξε μεγαλυτέραν ταχύτητα καὶ ἐξηφανίσθη. Ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὀχήματος καὶ τοῦ ὁδηγοῦ τούτου ἐξηφανίζετο καὶ τὸ πτῶμα, «γαντζωμένον» κατὰ πρωτοφανῆ τρόπον μεταξὺ τῶν τροχῶν, διὰ νὰ ἀνευρεθῇ φρικτὰ παραμορφωμένον εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων! Ταῦτα κατὰ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας καὶ μὲ σκηνὴν τοῦ τραγικοῦ δράματος τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς μέχρι τῆς στάσεως Μαυρομμάτη, ὅπου ἀπεχωρίσθη τὸ πτῶμα τοῦ αὐτοκινήτου. Τρίτος ὁδηγὸς τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἐτραυμάτισε βαρέως δόκιμον ἀστυφύλακα τὰς μεσονυκτίους ὥρας καὶ τὸν ἐγκατέλειψεν ἐξαφανισθείς. Τέταρτος ἐτραυμάτισεν ἰδιωτικὸν ὑπάλληλον καὶ τὸν ἐγκατέλειψεν ἡμιθανῆ, διὰ νὰ ἀποβιώσῃ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Πέμπτος... ἕκτος... ἕβδομος... ὄγδοος κ.λ. ἔκαμαν τὸ ἴδιον καὶ ἴσως τώρα νὰ σαρκάζουν μὲ τὸν ἀπύθμενον βόρβορον τῆς ψυχῆς των ἢ νὰ πληρώνουν τὰ ἐπιχείρια τῆς πράξεώς των μὲ τύψεις τῆς συνειδήσεως. Τὸ μέγα «ζήτημα τιμῆς» δι' ὅλους μας λοιπὸν εἶναι νὰ ἀποκαλυφθοῦν ὁπωσδήποτε οἱ ἀσυνείδητοι αὐτοὶ ὑπάνθρωποι, ἔστω καὶ ἀργά, καὶ νὰ δώσουν λόγον τῆς ἐγκληματικῆς πράξεώς των εἰς τὴν Δικαιοσύνην. Εἶναι ἐπιτακτικὸν τὸ χρέος τοῦτο καὶ ἀποτελεῖ ὑψίστην ἐπιταγὴν τὸ νὰ μὴ ἐνθαρρύνωνται οἱ ἀσυνείδητοι καὶ πωρωμένοι δαίμονες τῆς ἀσφάλτου.

***

Θὰ ἠμποροῦσε νὰ διερωτηθῇ κανεὶς διατί ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν τόσον ἐγκληματικὰ ἀφελεῖς, θύματα τῶν πάσης φύσεως ἀπατεώνων, ὕστερα ἀπὸ ὅσα λέγονται καὶ ἀκούονται εἰς κάθε γωνίαν καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅσα καθημερινῶς ἀναγράφονται εἰς τὸν τύπον. Ἰδοὺ ποὺ τὸ μαγικὸν ὑγρὸν κατὰ πάσης «νόσου καὶ μαλακίας»—κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν ρητὸν—ἔκαμε πάλιν τὸ θαῦμα του εἰς πολλὰς βλακώδεις καταστάσεις (φιαλίδιον ὕδατος καὶ ἐλαίου ἀντὶ 900 δραχμῶν!) ἰδοὺ φωτογραφικὴ μηχανὴ διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων (χωρὶς φακὸν κ.λ.) πωληθεῖσα εἰς «εἰδικὸν» (!) ἀντὶ σεβ. στῆς τιμῆς. Καὶ ἰδοὺ οἱ ἀμετανόητοι τῶν «ἐλευθέρας» εἰς τὰ πρόσωπα πλήθους φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δύο ταπεινοὶ ἐργάτες ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἐφοδιάσουν μὲ δελτία ἐλευθέρας εἰσόδου εἰς τὰ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα...

***

Ἐκμυστηρεύσεις:

—Εἶδα τὸν διαρρήκτη νὰ πηδᾶ τὸν μανδρότοιχο τοῦ σπιτιοῦ, νὰ ἀνεβαίνῃ στὴν ὑδρορροὴ καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὸ παράθυρο! Μόλις πήδησε μέσα ἔτρεξα στὸ περίπτερο καὶ τηλεφώνησα στὴν Ἄμεσο Δράση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ταραχή μου πῆρα τὸ 001 ἀντὶ τὸ 100, δηλαδὴ ἀνάποδα ἀριθμό!! Τί σοῦ εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ Ἀστυνομία!...

—Τί ἔγινε; Τί ἔγινε;...

—Κατέφθασαν ἀμέσως δύο περιπολικὰ μὲ τὴν ὄπισθεν!! Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι! Βγῆκαν οἱ ἀστυφύλακες λοιπὸν καὶ συνέλαβαν τὸν διαρρήκτη...

***

Μέγιστος ὁ ὄγκος τῆς ξένης ἀστυνομικῆς εἰδησεογραφίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν. 'Ιδοὺ ἐλάχιστα, καὶ ἀποτελοῦντα ὅσον τὸ δυνατὸν ἀντιπροσωπευτικά... διδάγματα πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις:

* Τεράστιος ἄθλος τῆς "Εφ-Μπὶ "Αϊ. Συνέλαβεν ἕνα ἐπικίνδυνον διαρρήκτην, τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσε πυρετωδῶς εἰς ὅλην τὴν 'Αμερικὴν ἀπὸ τῆς 27ης Σεπτεμβρίου. Τὸν εὗρεν νὰ ἐργάζεται ὡς «λαντζιέρης» εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ... τμήματος Σημάνσεως τῆς "Εφ-Μπὶ-"Αϊ, εἰς τὴν Οὐάσιγκτῶνα!

* Κατασκοπευτικὸν δίκτυον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ. 'Απεκαλύφθη ὅτι ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Λονδίνου παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς κινήσεις καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν ἱκανωτέρων ντέτεκτιβς μὲ πράκτορας μετημφιεσμένους εἰς περιηγητὰς κ.λ. Οἱ πράκτορες αὐτοί, πλὴν τῶν ἄλλων, λαμβάνουν φωτογραφίας τῶν ἀξιωματικῶν διώξεως, τῶν διαφόρων ὀχημάτων αὐτοκινήτων καὶ ψευδοταξί, καί, εὐκαιρίας δοθείσης ὑποκλέπτουν ἀπόρρητα ἔγγραφα.

* 'Η πρώτη ἀπόπειρα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς 'Ιαπωνίας διὰ τὴν ἀπαγωγὴν μέλους τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐξουδετερώθη ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας τὴν νύκτα τῆς 28ης 'Οκτωβρίου. Θὰ ἀπήγετο ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος ἀπὸ τριμελῆ σπεῖραν κακοποιῶν καὶ θὰ ἐζητοῦντο λύτρα 50 ἑκατομμυρίων γιέν. Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ 'Ισίρο Καμιμπαγιάσι, 43 ἐτῶν καὶ ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας, εὑρέθησαν σπάθη, μάχαιρα καὶ σχοινίον διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν κατὰ τὴν ἀπαγωγήν, καθὼς καὶ γάντια διὰ νὰ μὴ ἀφεθοῦν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

* Τέσσαρες ἔνοπλοι λησταί, φέροντες στολὴν ἀστυνομικῶν, ἐλήστευσαν τράπεζαν τῆς Μασσαλίας ἀφαιρέσαντες ἀπὸ τὰ ταμεῖα αὐτῆς 100.000 φράγκων. "Αλλοι λησταί, εἰς τὸ Πικαντίλλυ τοῦ Λονδίνου, ἁφήρεσαν ἀπὸ κοσμηματοπωλεῖον εἴδη ἀξίας δέκα χιλιάδων λιρῶν (1.100.000 δρχ. περίπου).

* «'Ημεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι Πὼλ Σαρτόν, 24 ἐτῶν, καὶ Κλὼντ Πονρουά, 26 ἐτῶν, ὁμολογοῦμεν ὅτι συνελήφθημεν ἐπ' αὐτοφώρω κλέπτοντες ἀπὸ τὸν κ. Μεριέ. 'Ορκιζόμεθα νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβωμεν». 'Η δήλωσις αὐτὴ ὑπεγράφη ἀπὸ τοὺς δύο κλέπτας ἐντολῇ τοῦ ἀνθοπώλου Μαρσὲλ Μεριέ, ἀκολούθως δὲ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος συνώδευσε μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του τοὺς δύο κλέπτας μέχρι τῆς Μασσαλίας καὶ ἔδωσεν ἀπὸ ἕνα εἰκοσάδραχμον εἰς τὸν καθένα. "Ηλπιζε ὅτι θὰ γίνουν ἔντιμοι πολῖται. "Ηδη οἱ δύο «δηλωσίαι» ἐξειλίχθησαν εἰς «ἀστέρας» κλοπῶν καὶ διαρρήξεων καὶ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρω ἀπὸ τὴν 'Αστυνομίαν, ἡ ὁποία ἐπιρρίπτει εὐθύνας εἰς τὸν κ. Μεριὲ ἐπειδὴ δὲν τοὺς κατήγγειλεν.

* 'Εκτελοῦσα περιπολίαν μὲ δύο ἄρρενας συναδέλφους της ἡ ἀστυνομικὸς τῆς Νέας 'Υόρκης κ. Μαρία Σέριλ, ἡλικίας 35 ἐτῶν, συνέλαβε κατόπιν πάλης ἕνα κακοποιὸν ποὺ προσεπάθει νὰ διαρρήξῃ σταθμευμένον αὐτοκίνητον καὶ ἐβοήθησε τοὺς συναδέλφους της νὰ καταβάλλουν ἄλλους δύο. "Οταν ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο αὐτῶν διέφυγε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, ἡ κ. Σέριλ τὸν ἐκυνήγησε μὲ τὸ ἀστυνομικὸν αὐτοκίνητον τῆς περιπόλου, τὸν ἐπυροβόλησε, καὶ τελικῶς τὸν συνέλαβε μὲ πλῆγμα διὰ τῆς ἀστυνομικῆς ράβδου της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ταῦτα δὲ παρὰ τὸ ὅτι διήνυε τὸν ἕκτον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της!....

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ὑπαρχιφύλακα κ. Ἀνδρέαν Μαστοράκον, διότι τὴν 10-9-62 καὶ ὥραν 10,30' ἐνεργῶν διαβατηριακὸν ἔλεγχον Ἄγγλων περιηγητῶν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένος τῆς νήσου Δήλου καὶ ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁ 16ετὴς κολυμβητὴς Pearge Roger, Ἄγγλος περιηγητής, ἐκινδύνευσε, λόγῳ τῆς θαλασσοταραχῆς νὰ πνιγῇ, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐτοθυσίαν του, τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του καὶ τὴν ψυχραιμίαν του, κατώρθωσε διὰ καταδύσεως νὰ νἀνασύρῃ τοῦτον, διασώσας τοῦτον ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ καὶ προκαλέσας οὕτω διὰ τῆς ἀλτρουϊστικῆς ταύτης πράξεώς του λίαν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν Μεσημβρίαν τῆς 13-10-63 εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 23 σκοπευτήριον τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς ἐτερματίσθησαν οἱ Α' ἐσωτερικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶ-

νες τῶν 70 ἐκπαιδευθέντων ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, τῶν Ὑποδιευθύνσεων καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων.

Μολονότι τὸ πρῶτον ὠργανώθησαν οἱ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικά, ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ σκοπευταὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς κατέρριψαν τὰς

προηγουμένας ἐπιδόσεις τῶν Ἀθηναίων συναδέλφων των, ἀσκουμένων ἀπὸ τριετίας εἰς τὴν σκοποβολήν.

Ἐπὶ τῷ πέρατι τῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον, εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ σκοπευτηρίου ὠργανώθη τὴν μεσημβρίαν τῆς 13-10-63 τελετή, καθ' ἣν ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νικόλαος Νικητάκης, Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, ἀπένειμε τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς νικητάς.

Ὁ κ. Νικητάκης ἀπαντῶν εἰς χαιρετισμὸν τοῦ ὀργανωτοῦ καὶ ἐπόπτου τῶν ἀγώνων Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Κυριάκου Σπυριούνη, ὁ ὁποῖος ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις τῶν μετασχόντων τῶν ἀγώνων ἀστυνομικῶν, συνεχάρη τοὺς σκοπευτὰς διὰ τὰς ἐπιτυχίας των.

«Ἐάν, εἶπεν ὁ κ. Νικητάκης, ἡ σκοποβολὴ ἀποτελῇ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἓν πανάρχαιον καὶ εὐγενὲς ἄθλημα, διὰ τὸν σύγχρονον ἀστυνομικὸν ἀποτελεῖ μίαν ἐπαγγελματικὴν ἀνάγκην. Ὁ κακός, ὁ ἀδέξιος σκοπευτής, ἀμυνόμενος σκοτώνει, ἐνῷ ὁ καλὸς σκοπευτὴς ἐξουδετερώνει τὸν ἐπιτιθέμενον κακοποιόν, χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, διότι ἀκριβῶς ἐλέγχει τὴν πορείαν τῶν σφαιρῶν του».

Ἀκολούθως ὁ κ. Νικητάκης ἀπένειμεν εἰς τοὺς νικητὰς τὰ ἔπαθλα ἀποτελούμενα ἐξ ὡρολογίων ἀτομικῶν εἰς τοὺς α' νικητάς, ἀναμνηστικῶν μεταλλίων καὶ ἐκ κυπέλλων διὰ τοὺς ὁμαδικοὺς νικητάς.

Νικηταὶ ἀνεδείχθησαν: Εἰς τὸ ἀγώνισμα ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου: 1ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἰωάννης Δήμου, 2ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἰωάννης Στέφος καὶ 3ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Λάζαρος Λαζαράκος. Ὁ πρῶτος εἰς τὰς εἴκοσι βολὰς ἐπέτυχεν 97 βαθμούς, ὁ δεύτερος 96 καὶ ὁ τρίτος 92.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα ἀεροβόλου καραμπίνας: 1ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Μιλτιάδης Πεπές, 2ος ὁ Ὑπαστυνόμος α' κ. Στυλιανὸς Σαντᾶς καὶ 3ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Λεωνίδας Λιγομυάλης.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀεροβόλου πιστολίου: 1ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Γεώργιος Ἀντωνάκος, 2ος ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Ἰωάννης Ὀρφανίδης καὶ 3ος ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἀναστάσιος Παπαδόπουλος.

Πολυνίκης ὁμὰς ἀνεδείχθη ἡ Ὑποδιεύθυνσις Ἀγορανομίας, ἥτις καὶ ἔλαβε τὸ 3ετὲς ἐπαμειβόμενον κύπελλον.

Ἀνεκοινώθη ἁρμοδίως ὅτι μεταξὺ τῶν νικητῶν τῶν ἀγώνων θὰ ἐπιλεγοῦν οἱ μέλλοντες νὰ τιμήσουν τὰ ὅπλα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς εἰς τοὺς πανασταυνομικοὺς ἀγῶνας οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς ἀπροόπτου, θὰ διεξαχθοῦν κατὰ τὸ α' 10ήμερον τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.